GASPERINI

EPISTOLAE

S. L.

DAV. BREDA.

1496.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

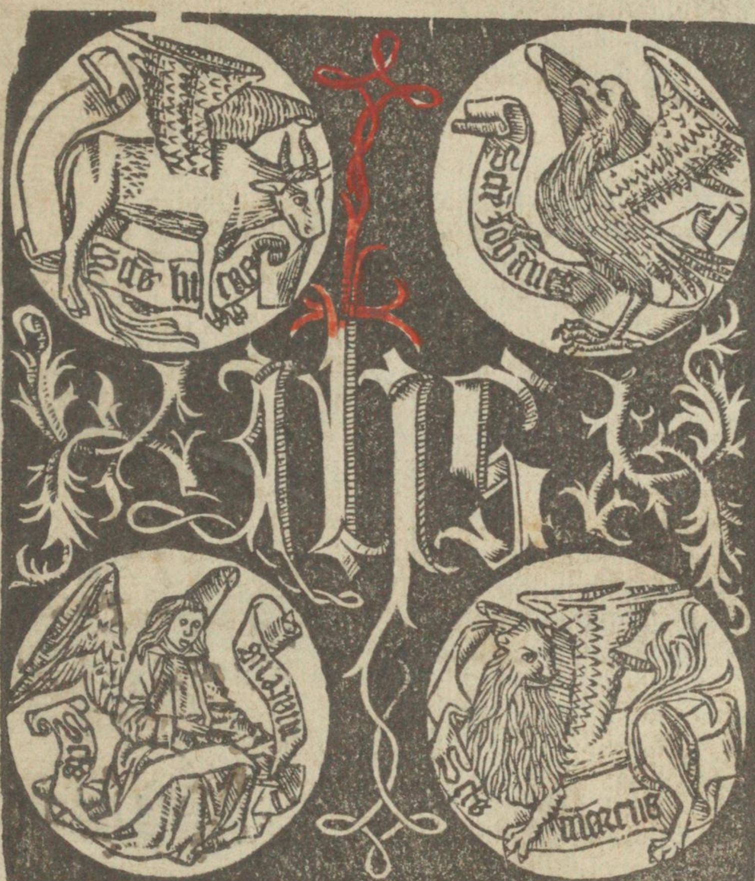
~~137.~~
171.
g 46
SW 3686
CA 778

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Epiſtole Gaſperini

Koninklijke
Bibliotheek
te 's Hage.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Epiſtole.

Gaſperini Pergamēſis clariſſimi oꝛatoꝛis epiſtolaꝝ liber feliciter incipit.

Audeo plurimū ac letoꝛ in ea te ſententia eſſe vt nihil a me fieri ſine cauſa putes. Ego em̄ etſi multoꝛū verebar ſuſpitiones ꝙ a me Semproniū antiquū familiarem meum reijciebam tamen cum ad incredibilem animi tui ſapientiam iudicium meū referebam: nihil erat quare id a te improbꝛari putarē. Nam cum ⁊ meos noſſes moꝛes: ⁊ illius naturā nō ignoꝛes. non dubitabam quid de hoc facto meo iudicaturus eſſes. Non igitur has ad te ſcribo litteras quo nouam tibi de rebus a me geſtis opinionem faciam. ſed vt ſi quando aliter homines noſtros de me ſentire intelliges tu qui pꝛobe cauſam meam noſti. defenſionem meam ſuſcipias. Nec ſi feceris nihil ē quo vlterius officium tuū requiram. Uale.

Et ſi antea litteris ⁊ ſermone multoꝛum non ſatis ꝓbari factum tuum intellexiſſem. ꝙ veterem amicū deſtituiſſes. tamen cum haberem animum tuū multis iudicijs perſpectum: nullo pactu induci poteram: vt in re temere q̄cq̄ꝫ a te factum putarem. Sed quā difficile ſit: pꝛeſertim in hac vꝛbe noſtra: ex animis hominum euellere eam opinionem que ſemel inſederit. cum ſis pꝛudens nihil opus eſt te admonere. Ego tibi omne ſtudium meum polliceoꝛ ⁊ q̄ꝫtum in me erit perficiam. ne q̄ſq̄ꝫ nr̄oꝛum ciuium ea re tibi ſuccenſeat. ꝙ ſi vlla ratione his poterit ꝑſuaderi nihil omittam. Si vero illos in ſententia manere ſenſero. ego vicem tuam dolebo. Tū tuum erit: non tantum officium meum ex euentu quātum ex meo in te animo ſpectare. Uale

Erito amo te quia non: vt noſtri homines ſolent res ipſas tantum ex alioꝛum ingenio. q̄ꝫtum ex tuo iudicas. quod niſi de te mihi certiſſime perſuaſiſſe vehemēter dubitarem ne rumoꝛ q̄ de me ꝑcrebꝛuit paulo te alienioꝛē a me faceret. Nā cū plerīqꝫ admiraretur ꝙ tiberij claudij defenſionē nō ſuſcepim. ⁊ ſunt q̄ vltro me accuſant. Et ꝑ iniquū dicūt: qꝛ veteris amici ⁊ neccārij tui cām patiar me ſaluo ac viuo. eē deſertā. Ego vero cum non dubitarem multos hoīes eē q̄b9 ain n9 doleꝛꝫ ꝙ me ſūme amares videbā n̄ defuturos q̄ eo

te ſcriberet me nunꝙ bono amore in tuos fuiſſe. Neqꝫ tm̄ amiciciaꝫ
tuã. ꝙtum fortuna ſequutũ. Sed cũ te nõ ignorarẽ. boꝝ hoiꝫ ſꝑ inſi
dias ꝑuiſeci. Uolui aũt ad ſcribere ne te cõtemptũ a me diceres. Il-
lud igit a me habeto ꝙ ſi cauſa tiberij a me defendi potuiſſet. ſalua
ea opinione quã nos oẽs volumus in republica habere. certe nõ mi-
nus in eius ꝑiculo laboraſſem. ꝙ ſoleo cũ de capite ⁊ reꝝ fortunis a-
gitur. Sed nolui fame mee periculũ facere. Turpe em̄ eẽ vt q̃ ſemꝑ
vigilaui ꝓ ꝯmodꝫ reipublice nũc ꝓuato officio hũc hoieꝫ tuerer qui
non ſolũ multis iudicijs. ſed etiã grauiſſimis teſtibꝫ rẽpublicã male
geſſiſſet. hortor itaqꝫ te ac etiã maiorẽ in modũ rogo vt ſicut tu facis
bñ de me exiſtimes. neqꝫ me aliũ putes. ꝙ cũ ſummo ſtudio olim fa
miliares tuos defendebam. Scio ne lõge abfuturꝫ q̃n mihi grãꝫ ha
beas. ſi ꝯſilioꝝ tuoꝝ me memineris quibꝫ mei ſepe admonuiſti: vt
cum amicis multa cõtuliſſem oĩa cõſilia mea ad amplitudinẽ reipu
blice referrem. Uale

Uod tiberio claudio nõ affueris. minime officiũ tuũ repre-
hendo. Scio em̄ ꝙtum vnuſquiſqꝫ noſtꝝ reipublice debeat
nec dubito que noſtra neceſſitudine omnia dictur⁹ ac facturus fueris
que ſalua republica in tali cauſa dici ac fieri a te potuerint. ſꝫ temeri
tate ſua res in eũ locũ deducta eſt. vt qui reipublice bñ cõſultũ volu
erint. hunc aut oderint aut deſertũ eſſe patiant. Nulla ergo mihi ſo
cietas eſt cũ illo. neceſſarius meus fuit ⁊ amicus ꝙdiu noſtre reipu
blice alicui vſui erat cũ vero male cepit de publicis ꝯmodis ſentire.
ego non aliter ac debeo de hoie illo iudico. Nõ vero ſcribis te cõſiliũ
meũ in hac re ſequutũ vehemẽter gaudeo. ac tm̄ de hͦ te hortor vt ni-
hil ſit ad quod te maiori ſtudio hortari poſſim. Cuꝫ em̄ antea ꝓpter
multa in me officia tua maximas tibi grãs haberẽ. nũc certe eo ma-
iores habeo. ꝙ vnicuiqꝫ nrm̄ reſpublica dꝫ eẽ charior ꝙ ꝓuata Uale

Agnas habeo nature tue grãs ꝙ nihil eſt q̃re cauſe mee diffi
dam. Cũ em̄ in rebus iudicandis ſumma prudentia ſis pre
ditus. video non poſſe fieri vt quod multis perſepe accidit. ipa legũ
noſtraꝝ obſcuritas remoretur ſententiã tuã. Tu q̃d ſapientie tue cõ
ueniat videbis. Ego vero tabulas publicas teſtes ⁊ cetera adiumen
ta q̃ in huiõi litibꝫ ſolẽt deſiderari ita parata habeo. vt non cauilla-
tionibꝫ. ſicut nuꝑ aduerſarij. ſed ipſa ꝟitate pugñe a te iudicet. Uale

Jadiumẽtis de quibꝫ ad me ſcripſiſti inſtructa eſt cauſa tua.
nihil eſt quod a te dubitari cenſeam. Ego em̄ ꝙtum ad me
attinebit. ꝑſpiciã ne mea negligentia vllũ ad te incõmodũ veiat. Tu
um erit videre. vt cũ optimã cauſam habeas. nõ ipe tibi defuiſſe vi-
dearis ⁊ poſt rẽ iudicatã venias ne tibi aliq̃d ſile eueiat his q̃ de re
bus ꝓteritis in cõſiliũ veniũt ⁊ poſt tẽpeſtatẽ cogitãt q̃ rõe poſſit oc-

curri ꝑiculis q̄ iam ſunt ꝓterita. Cupio eni tibi omnia ex ſnīa venire q̄
ſaluis legibꝫ poſſit in cauſa tua meditari. ſed vbi aliud eq̄tas aliud tu
a volūtas a me exiget. nō dico tibi: ſed nec parēti quidē meo ꝯcederē
ſi mecū hoc pacto ꝯtenderet vt ipſe plꝰ apud me poſſet q̄ꝫ leges ꝛ con
ſuetudo iudicioꝝ. verū ne te q̄dem hoc me exigere ꝑ tua ſinglari mo
deſtia ambitror. Non eni eo te īgenio noui eſſe nec ea familia. qui aliq̄d
in nrā ciuitate potius iīuria q̄ꝫ iure a ſe impetratū iri velit. Cura ne
ſepius de eadē re te admoneam: vt cum omnia tibi parata ſint tu ipſe
tibi defuiſſe iudiceris. Niſi ſcirē de qua re ꝛ apud quē agerem: nō au
direm certe hoc ꝑſerti tpe ad te quicq̄ꝫ ſcribere. ſcis eni q̄ꝫ vane ſint hoim
ſuſpicōes. At q̄ꝫ promptiſſime lingue ad maledicendū ſed cū ſumma
cauſe mee eq̄tas ſit. ꝛ tu ille ſis q̄ nihil poſcis nō equū facere. bono a-
nimo cām meā tibi ꝯmēdo. Nō dubito multos hoīes eſſe q̄ arbitrā
tur q̄dā auaricia me īpulſum. vt de antiquis ſedibꝫ ꝛ de auitis bōis
velim. Q. fabiū pellere. Ego vero ita inſtitutꝰ ſum: vt nulliꝰ hoīs locu
pletari incōmodis vnq̄ꝫ appetiuerim. ſꝫ de iure ſuo alteri cedere ꝓpter
hoīm inuidiā. aut timidi hoīs aut ſtulti videt̄ eſſe. Satis eni mihi e-
rit ꝙ de re nō iniq̄ apud iudicē equiſſimū ꝯtendā. Tu aūt a ꝯſuetudi
ne ꝛ natura tua nō recedas. At ego nihil a te nō q̄d tua equitate dig
num ſit requiram. Vale

Ia nris legibꝫ nō abhorret cā tua: bn̄ te ſperare iubeo. Nō eni ſuꝫ
ille quē rumor ꝑplaris. aut hoīm fama ꝯtra eq̄titatē ꝓmoueat. Nec
ignoro veteri inſtituto magis oportere iudicē attēdere q̄d ſit iure po
ſitū q̄ꝫ in opiniōe. ſꝫ vt ꝓbe ſp̄ caui: ne vnq̄ꝫ rumores añ eq̄tatē ponerē
ita ꝓuidēduꝫ tibi cēſeo ne aliq̄ culpa tua hec opio de te ꝯtracta vide
at. q̄cq̄d aūt ingeīo meo aut ſtudio ꝓuideri poterit vt de iure tuo nemī
niꝑpt inuidiā cedas. totū illd̄ me ſatis fcūꝝ tibi polliceor. Illd̄ vero pro
tua ꝓuidēti circūſpicies q̄. ſ. rōe ꝛ fortūis tuis ꝛ nōi meo bn̄ ꝯſulas

Alia cā me īpulit vt hoc tpe ad te ſcriberē nā cū te maxis rebꝫ de
tētū eē audieri certe negociū meū aliō in tps diſtuliſſē. niſi idipꝫ
tale fuiſſet: vt ſemel a me neglectū nulliꝰ hoīs neq̄ꝫ cōſilio neq̄ꝫ auxilio
poſtea corrigi poſſit. Ferres itaq̄ꝫ me ſi te maxias res agitātē īpella
rem. puto te mēoria tenere q̄bꝫ vbis tyro vſus fuerit cū ꝑdie kalēdas
martias vterq̄ꝫ nrm̄ ꝯueniſſꝫ. Nā cū ipſe bono aīo ſe mecū in grām re
diiſſe affirmaret. neq̄ꝫ i ſe vllas oīno reliq̄as odij ſupeē diceret tu me
iuſſiſti n̄ ſolū eē eq̄ aīo ſꝫ etiā ocioſo nec āpliꝰ q̄cq̄ꝫ de te ſuſpicari. Ego
ꝓo cū illiꝰ vbis ꝛ tue aucte magnā fidē hrēm oēm mēoriā iīuriaꝝ ac
litꝫ ſtatuꝫ q̄ inter nos fuerāt peīt ex aīo diſtulerā q̄d īn ſequutū ſit meli
us audies de iſto quē ad te mitto cui nō ſolū lrās dedi ſꝫ etiā māda-
ta q̄ ſup hac re ad te ꝑferret poſtea eni q̄ꝫ a nob diſceſſiſti rebꝫ vt putab
frater meꝛ illū ꝯpoſitis iteruenit ſaturniꝰ hō: vt ſcis. oīm ſedicioſiſſimꝰ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

ſs oĩa ꝑtu: b uit ꝛ tm̄ excitauit odiũ vt fortune mee nūꝙ̄ deteriori lo
co extiterit Nā: qḋ ĩ morbis dici ſolz: malũ iſtḋ recrudeſcit aliq̄n aſ
ꝑi⁹ ꝙ̄ icepit. qḋ a nullo certe alio medico ſanari p̄t ꝙ̄ a reip̄o q̄re ſi me
ſaluũ eē vis. ſi fortūas meas incolūes. cura vt ad nos aduoles. op⁹ eĩ
ē celeritate: ne vis eo me eē ꝯiectũ vñ nullo tꝑe nō dico aici ſz nec ip̄a
q̇dē ſal⁹ ꝛ ſi cupiat poſſit eximere

Uan: ā moleſtiaz aĩo ꝯceperim cognita tyrōis leuitate ex hoc po
tes cognoſcere. ꝙ nō reſpublica me ex ipſo itinere palaz reuocaſſz
certe nō has ſolũ lrās ꝯſequut⁹ eēm: ſz multo etiaz illas añceſſiſſem.
Si ergo fortūis tuis vt oportebat nō affui. minĩe accuſabis officiuz
meũ qui cũ maxie cuperē aĩo ſatiſfacere tuo illa ip̄a p̄riam nrē chari-
tas ex medio curſu q̇ ad te tēdebaz plane me ĩuitũ reuocauit. Scp̄ſi
āt ad tyronē q̇bꝫ v̄bis oportuit. ac etiaz eũ docui vt nō putaret tm̄ ſi
bi ip̄am rē tecũ hñdam eē q̄ntũ mecũ q̇ oĩm que īter nos ꝯpoſita fue-
rūt. autor atꝙ̄ ſpōſor fueraz. hortat⁹ etiaz eũ fui multis rōibꝫ: vt rem
integraz in meũ aduentũ differrz ꝯcederetꝙ̄ illḋ amicicie q̄ vt ꝓmũ
cũ p̄rē ſuo. ita poſtea cũ illo mihi fuit Admonui eũ p̄l'ibꝫ v̄bis vt pl⁹
apḋ ſe rōnes mee valerēt ꝛ reſpect⁹ antiq̄ beniuolētie ꝙ̄ ſeditōes ꝛ o-
dia ſaturnij Qḋ ſi ĩpetratũ ab eo fuerit magnas ei me habituꝝ grās
pollicit⁹ fui Si v̄o ſpez meaz ĩproba cōſilia hoim ſediciofoꝝ viciſſent
ḋterminaui nihil omiſſuꝝ qḋ ad ḋfenſiōem tuaz ꝛ extimatōez meā
ꝑtineret Puto illũ mihi pl⁹ credituꝝ. ꝙ̄ ſaturnio q̄ res ſi cōſiliũ meũ
fefellerit faciā vt illũ fcī ſui peīteat expecto indies lrās ſuas Si qḋ ĩ
teri ab eo geſtũ fuerit. qḋ tibi incōmode accedat tu me certiorē fcias

An ꝑua res eſt neꝙ̄ ĩuſitata de q̄ iaz dudũ ad te ſcriberē. cōſtitu
ti hoīes eīn q̇bꝫ in prouicia nrā curā tuaꝝ reꝝ ꝛ eorũ q̄ tuis rebꝫ
fauēt cōmiſeras videt̄ a te magꝭ ac magꝭ ĩdies abalienari. q̄runt oēs
vt rē ip̄am vno v̄bo dicā ꝙ lupos ouiũ cuſtodes feciſti. Pꝛam⁹ qui
dē nos qui hic tui ſum⁹ res tuas ac tuorũ ꝓfligatũ iri nō poſſe: ab his
qui ſꝑ cōmodis tuis aduerſati fuerūt. ſi ꝓcuratores tui: vt oportebat
aduigilaſſēt. ſz ĩn ꝑiculũ fcm̄ eſt. vñ p̄ſidiũ expectabam⁹ nā hi bōi vi-
ri. ꝓ no ꝑ inſidias deiñ palā nō ſolũ ad eos q̇ nō bñ tibi volūt cepūt
inclinare. ſz etiā ſe illoꝛuz duces ꝓfitent̄ Op⁹ē itaꝙ̄ maturatōe: dum
adhuc res p̄t curari. ne tibi accidat id qḋ ſolet euenire qui mortuo
medicum accerſiunt. Uale

Uāꝙ̄ maxie in curſu erā: ac in ipſo itiere veniēdi ꝓpt̄ eos rūores
qui crebri de rebꝫ meis afferebāt̄ tñ cũ forte mihi occurriſſz tabella-
ri⁹ tu⁹ cũ lrīs tuis q̄s illi redēdas mihi tradideras nolui ip̄m ſine me
is lrīs ad te redire Sz vt ad ea veniā q̄ ꝛ fortūis meis ꝛ meoꝝ emine
re ꝑfidia ꝛ ſcelere ꝓcuratoꝝ meorũ ſcp̄ſiſti. oĩa p̄⁹ cognouerā ita ſe hrē
maturaſſemꝙ̄ maiori celeritate diſceſſum meum. niſi fuiſſem maxi
mis rebus detentus Nihil vero volui ad te rñdere que quotidie mi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

hi nũciabant: ne forte ꝓderētur ↄſilia mea his q̄bꝫ minime illa nota eē
volebã. Nũc vͦo cũ tantã hẽam fidez prudentie tue ſummãqꝫ in me
beniuolẽtię q̃tam poſtea nemi te etiã atqꝫ etiã hortor, ac moneo. vt eꝫ
os q̇ ꝑtes meas ſequunt ſapiẽter: vt ſoles de meo aduentu certiores
facias ꝑſuadeaſqꝫ ill' me nõ ꝑus de bois meis rõem repetituꝝ q̃ꝫ eos
in integꝝ reſtitutos videro. plura ad te ſcriberẽ niſi ſpai ẽ ꝓpediem apꝰ
te eẽ tabellariũ tuũ me celeriter cõſequutuꝝ. Vale.

Quod a te ſcribo tale ẽ. vt id maxīe ad rẽ tuã ꝑtineat nã ꝛ ſi hꝫ
alienũ a te videat. cũ nccẽ ẽ vt ſi rcẽ curatũ fuerit. mag' gl'a ad
te ꝑuẽtura ſit. M. eñi anthoniꝰ ꝛ Q. hortẽſiꝰ hoies ãpliſſimi iã du-
dũ iter ſe: vt noſti. ad multũ odiũ diſtẽdũt, ꝓpterea qꝫ nr̃is ciuibꝫ ad-
huc fuit difficile vtriqꝫ illoꝝ placere. dũ ḡ ſtudio ꝑtiũ nr̃a citas diui-
ſa eſt tot ↄtentões in vrbe oriunt vt res iã plane ſpectare ad bellũ ci-
uile videat qꝫ etſi multi ñ arbitrant hꝫ poſſe fieri. ego tñ alit indico:
ſꝫ ꝑ oportunũ acceſſiſſe tps tollẽdi huiuſcemõi ꝑiculi ꝛ oim hoꝝ ma-
loꝝ cãm intelligo. ſi tu. q̇ multũ ꝛ ſapia vales ꝛ induſtria. volueris h
onꝰ aſſumere. noſti q̃tũ ciues nr̃i tibi credãt cogita ſi ciuitas nr̃a cer-
tior fcã fuerit de ↄſiliĳs ꝛ ſtudĳs tuis in hac re incredibil' oiꝫ bonoꝝ
cõuſus ad te fiet traheſqꝫ in ſniam tuã maiorẽ ꝑtẽ vrb ꝛ futuꝝ vido
vt. M. anthoniꝰ ꝛ Q. hortẽſiꝰ ſeipos tibi ↄmittent ac vltro velint a
te finẽ his oibꝫ ſuis diſſenſionibꝫ īponi. ſuſcipies igit hanc expeditõ-
nem tibi honeſtaꝫ ꝛ reipublice nccariaꝫ. Judicabiſqꝫ nihil poſſe ma-
gis ad laudẽ tuaꝫ accedere. q̃ꝫ ſi rẽ iſtaꝫ cõſilio tuo perfeceris

Si meo aliq̇ officio poterit ſedari odium. M. anthoniĳ ꝛ Q.
hortẽſĳ nullo certe meo periculo ac labore deſinaꝫ donec oĩa
cõpoſita ſint ꝛ q̇eta. Video eñi hãc rẽ totã cõflatã eẽ paucoꝝ hoiꝫ vi-
cio q̄bꝫ ciuitatis ociũ diſplicet. Ego vͦo ill' oibꝫ ciuibꝫ bñ eẽ cupio:
vt nõ magis deſiderem me eſſe incolumẽ q̃ꝫ illos ſaluos. Nõ nihil
etiã mouet me reſpectꝰ anthoniĳ ꝛ hortẽſĳ q̄s tũ reipublice cauſa tuꝫ
ex antiq̃ faĩliaritate cariſſiõs hẽo. Cõſeq̄r ḡ has meas lr̃as celeriter.
et q̇cq̇d poterit a me vllo ſtudio aut cũa fieri totũ id libẽter ſuſcipiaꝫ
ſatiſfaciãqꝫ expectatõi oim illoꝝ ciuiũ. Satis aũt ꝑmĳ cõſequutũ eẽ
me arbitror. ſi meo aduẽtu cognouero tm̃ icẽdiũ extictũ eẽ. Vale.

Non de re vulgari ac negligẽda. ſꝫ publicis cõmodis ad te ſcri-
bo. Pudꝫ eĩ me hoꝝ tꝑm ꝛ nr̃e reipublice miſerꝫ q̄ cũ oliꝫ cõſi-
lio coꝝ hoiꝫ regeret q̄bꝫ ipa ſe cõmiſerat. nũc ad paucoꝝ manꝰ perue-
nit q̄ illã oino tenẽt cõpꝛſſam. Nihil eñi in cõſilio ↄ efferebat niſi qḋ
ad oiꝫ vtilitatẽ ꝑtierꝫ. Neõ erat q̇ ñ libere dicerꝫ q̇cq̇d reipublice con-
ducere arbitraret. Nec erat ḡue nec moleſtũ his q̇ ↄtra illos ꝑiectos ꝯ-
ſabant audire. orõeꝫ coꝝ q̇ ↄ ſe diceret. Et q̇ maioreꝫ hrẽnt locũ ꝛ pa-
trie rationẽ iudicando q̃ꝫ rei ꝑuate. Si qui hodie ſunt quibus indi-
gna videantur ea que quotidie neqꝫ more maiorum neqꝫ legibus fi-

ūnt. nullū habēt locū ⁊ patrie rōem in iudicādo. ex quo fit. vt aliꝗ qđ
rcē ſentiūt in ꝯſultatōib; nō audeāt dicere. Aliꝗ ꝟo q̄ſi oīa in ptāte eo
rū cēſeāt de nulla re volūt deliberatōem hr̄e. nō illa cū ſuis ꝓuatis re
bus ꝯſentiāt. q̄re nihil mirꝝ. ſi oīa ꝯfuſa ſunt aut ſi reb; pacis ⁊ belli
nihil a nob̄ his annis ſatis ꝯſiderate vł dcm̄ vł fcm̄ fuit. Vn̄ ꝟo hec
tāta incōmoda reipublice acciderint. aliđ nō iudico nō ꝙ vnū aliqđ
nō habem⁹ caput aut ꝓncipē q̄ de nr̄a bn̄ republica ſentiat ⁊ qđ ſentit
ad cōem vtilitatē referat neqꝫ aut grā alicuius impediat̄ aut frāgat̄
metu ne oīa audeat q̄ ſibi bona ⁊ honeſta videant̄. Sꝫ null⁹ eſt qui
ſe velit laborib; ⁊ ꝑiculis ꝓ patria offerre. oēs patiunt̄ rēpublicā eſſe
deſertā ne in aliqđ diſcrimē rerꝝ ſuarꝝ ꝟtant̄. Tu ꝟo ⁊ ſi gubernatōe
et cura ei⁹ odio malorꝝ diſceſſeris. tm̄ ꝓſpicies qđ ad tuā ꝟtutē ꝑtine/
at Illud aūt moneo atqꝫ etiā hortor vt poti⁹ vel ſi reſpublica req̄rat
pro illa ꝑire. q̄ꝫ cū ea oēm dignitatē tuā ⁊ eſtimatōez amittere

Qantū cupiā rēpublicā nr̄am ſaluā eē: ⁊ illā videre aliq̄n in
ſedib; maiorꝝ nr̄orꝝ repoſitā. nemo pt̄ melius q̄ꝫ tu iudicare.
Neqꝫ certe vnq̄ꝫ ceſſiſſem improbis aut abdicaſſem me ab ea ſi ſpe
rare potuiſſem plus mea ꝯſilia in cōſeruatōe illi⁹. q̄ꝫ vim quorūdam
ciuiū ad euertendū publicū ſtatū valere. Sꝫ cū iniquorꝝ ꝑfidia ma
gis in publicis ꝯſilijs poſſet q̄ꝫ ego ſolus valerē tūc reſiſtere. nec eēnt
qui ſe tūc defenſores publice vtilitati ꝓfiteri auderent putaui ad tps
huic tēpeſtati cedēdū ⁊ aliq̄ migrandū: vbi ſecure mihi viuere liceret
Quāta poſtea licētia ⁊ īpunitas peccandi fuerit. tu q̄ inter fluctus il
los ⁊ ꝓcellas ſepe agitatus fuiſti. melius potes ꝑ te cogitare q̄ꝫ ab a/
lio audire. q̄re minus admiror. ſi nemo reꝑit̄ q̄ audeat libere in nr̄o
ſenatu orare ⁊ ea dicere q̄ bn̄ de republica ſentiat. ꝙ aūt me ad guber
natōem eius reuocas. arbitror te id facere magis quodā immēſo in rē
publicam ſtudio q̄ꝫ aliq̄ certa ſpe liberāde a me patrie. Nā cū nihil
aduerſum malorꝝ vim potuiſſem ꝑficere. nec ei opitulari duꝫ adhuc
ſtare videbat̄ ⁊ aliq̄ꝫ vmbrā ſeu ſīlitudīez antiq̄ libtatis retinere. q̄d
erit ꝙ illi me putares poſſe auxiliari. quā nō mō expirantē. ſꝫ etiam
oīno iam extinctā ac mortuā viderē. vellē ſaltē me ad eā vocaſſes cū
aliq̄ ſpes hui⁹ reꝑande ſuperat. Nūc ꝟo ad fun⁹ ei⁹ ⁊ ad ſepulcꝝ me
credo inuitaſti vt cui nō obtigerit ꝓ illa mori. ſaltē cuꝫ ea funerarer.
Sꝫ nō puto ſapiētis eē cū nihil poſſꝫ patrie ꝓdeſſe malle ſecū ꝑire q̄ꝫ
ſine illa viuere. Nec tm̄ interēē iudico eius q̄ bon⁹ ciuis ſit obijcere
ſe morti aut ꝑicul. ꝓ his q̄ liberi eē neſciāt aut nolīt. q̄ꝫtū ſuā incolu
mitatē tueri ⁊ ſe reſeruare donec aut hoēſti⁹ mori ꝓ patria poſſit aut
tps videat q̄ nō fruſtra labores ⁊ ꝑicula ꝓ ſuis ciuib; ſuſcipiat. Si q̄
caſus tulerit vt ſnīa ea poſſe a me fieri q̄ patrie cōducant. faciā intel
liges me de reſtitutōe publice libertatis maiorē curā q̄ꝫ de mea ſalu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

te agere. Aliud interim nõ habeo. qđ hoc tꝑe poſſim nr̃e reipublice
p̄ſtare niſi lachrymas q̃s ſepe ꝓ miſero ſtatu illius effundã. Uale.

Quid de me ſentias facile cõiecto ex turpitudīe homīs ⁊ infa
mia eius q̃ aīm tuũ a me alienare voluit. Quãuis eñi cauſa
mea a te nõ ſatis ꝑſpecta eēt: tñ ex vita hoīs eius q̃ me apud te falſis
criminibus inſimulauit. potes intelligere famã bonoꝝ nõ ſolere niſi ab
improbis tẽtari. Nõ ergo ſi q̃ de me diſſipata ē fabula. ꝯmoueri te
opꝫ. ꝓpterea ꝙ nullius hoīs adeo ſpectata ē vita q̃n aliqđ crimẽ cõfin
gi poſſit. Illud ſatis erit mihi ita in oculis hoīm viuere. vt nemo me
iuſte crimiari poſſit. Sꝫ qđ plura de hac re ad te ſcribã. cũ ipſe exptꝰ
ſis in nrã ciuitate ſꝑ hoīes fuiſſe q̃ alioꝝ fame inſultẽt ⁊ ipſe putẽt eo
cõmẽdabiliores fieri. q̃ pluribꝰ ab eis detractatũ ſit. Sꝫ tu ꝓ tua pru
dẽtia nõ ſolũ ꝯſiderab' de quo aliq̃d dicat̃. ſꝫ etiam a q̃ homīe cuius
vita improbata ſit. eius orõi fidẽ habeas. Uale

Satis ſpectata ē mihi itegritas tua: nec vllo tꝑe putaui de vi
ta tua dubitandũ. Si qđ aũt de te mihi narratũ fuit qđ ad
famã tuã ptineret nõ tñ mutaui iudiciũ meũ. Amo eñi te ⁊ forte ma
gis q̃ꝫ credas nõ ꝙ mag̃ failiaritas inter nos fuerit. ſꝫ q2 nunq̃ꝫ de te
aliter q̃ꝫ de optīo ciue iudicaui. Illđ aũt ſciebã nemīnẽ tanta mode=
ſtia eē aut tam frugi cuiꝰ vite nõ iuideret ⁊ maxīe ab his q̃ pares ipſi
nulla in pte ꝟtutis eēnt: hoꝝ hoīm vt etiã ſꝑ iprobaui ita nũq̃ꝫ orõī
coꝝ fidẽ habui. Maxīe eñi puto boni hoīs eē nõ facile de alio hoīe
credere qđ ipſe nõ audiuiſſet eſt eñi orõ eoꝝ ſuſpecta qui ꝓmpti ſunt
ad maledicẽdũ de alio. cũ vl' inuidia id facere vl' aliq̃ alio dolo ⁊ ſi ñ
veꝝ. tñ ſilẽ veri ſit. Scio q̃ꝫtũ inter hoīes interſit nec te ignorare ſcio
Satis hoīem de quo ſcribis ꝯgnoſco. Uiuimꝰ eñi in ciuitate in qua
vita nroꝝ ciuiũ oībus inter ſe nota ē ⁊ q̃ q̃ſtu q̃s vtat̃ aut quibꝰ mo=
ribꝰ ſit. Nemo ē q̃ neſciat ꝙ ad tuã rẽ ptineat. Reieci hoīem a me ⁊
iam multo añq̃ꝫ lrãs a te recepiſſem ſi qđ erit in q̃ poſſim meo offi=
cio tibi placere ꝯgnoſces me ita rebꝰ tuis amicum eē. vt beniuolẽtia
nemini tuorũ cedam. Uale

Si tibi non ſatis ꝑſpectus ē animus eius q̃ te mihi inimicum
reddere voluit. nũc ꝓmũ ex me cognoſces. vt atroci iniq̃tate
hominis illius cognita. melius poſſis iudicare q̃ꝫta ſit ei fides adhi
benda. Sic eñi de hoīe hoc habeto ita vita illũ ab adoleſcẽtia inſti=
tuiſſe vt poſtea etate creſcente a nullo ſit paſſus aliq̃ in gñe flagicij ſe
vinci. Cũ eñi loco ſatis illuſtri natus eēt. ⁊ in ciuitate florentiſſima
in qua facile ſibi erat maioꝝ ſuoꝝ glãm ⁊ dignitatẽ cũ laude tueri:
Maluit apud alios turpiſſimã vitã agere. q̃ cũ oñi libidīe ⁊ intem
perantia opes maximas breui tꝑe ꝯſumpſiſſet. ad has deniq̃ꝫ artes
ſe cõuertit. vt ſcꝫ fortunis alioꝝ inſidiaret̃. hũc igit̃ queſtũ ſibi miſere

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

ſinuenit vt ſicut ampliſſime opes ali⁹ cū adhuc eis abūdaret memi
bono vſui fuerūt. ita mō eius inopia multis grauis ē. Suadere tibi
ac plane rogarē ne huiōi hoiem audires cū aliquid male de me referret.
niſi te optie agnoſcerē: cui nō pn̄t niſi frugi hoies placere: habes qua
lis hō ſit hic ſʒ ꝙtū ei credēdū ſit cū is tā improbꝫ tam ꝑditus aliuʒ
apud te accuſet. ꝓ tua modeſtia ꝓſpicies. Vale

ET ſi admonitore nō egebam. qui me de nr̄a amicicia cōmo
ne faceret. tn̄ auide tuas lr̄as legi nō ꝙ de aīo tuo dubitareʒ
ſed qꝛ me certiorē feciſti de ꝑditi moribꝫ hoīs de q̄ ad me ſcribis Cū
em̄ ad hoc vſqꝫ tp̄s oīa accidiſſe ſibi putarē īiuria fortune magis ꝙ̄
ſuo aliquo vicio. ſepe calamitatis ei⁹ miſertus fui. Nec īducere in aī
mū poteram. hoīem quilꝫ florētiſſimis opibꝫ maioꝝ ſuoꝝ tam bre-
ui tp̄e ad miſeriaʒ ꝑduct⁹ fuiſſʒ nūc fortunis alteri⁹ inſidiari aut al-
teri ꝑ inuidiam velle detractū iri. cū ſepe legiſſem fortunam adūſaʒ
miſeros hoīes ſui recognoſcētes facere. Sʒ hoc in his oībꝫ veꝝ expt⁹
fui qui errore aliq̄ aut adoleſcētia inducti ad paupertatē venerunt.
Neminē ſēo arbitrabar tam iniq̄ aīo eē. qui in his rebꝫ q̄ nullo ꝯmo
do ſibi accedūt. nō deponerʒ maliciaʒ ſuaʒ ⁊ mallet ſe īdignū fortūa
ſua videri ſʒ poſtꝙ̄ lr̄as tuas legi. plane ītellexi eū nō amētia aliqua
aut errore ſʒ īuidia q̄dam ⁊ dolo ad h̄ īpelli. Ero itaqꝫ ceteris in re-
bus cautior ſi aliqn̄ huiōi arte vſus fuerit. In tua quidē re nihil ē q̄
fidē hoim qui hodie viuant poſſim hr̄e. niſi cōſentiat cū his q̄ oliʒ de
te mihi perſuaſi. Sʒ ſi quid de alio hoī. ꝯfictū ab eo fuiſſʒ. facile po
tuiſſeʒ aut errare opīone aut decipi. hēo igit̄ tibi gr̄as qui nō es paſ-
ſus ignorare me diuti⁹ ꝙ̄ vita ⁊ quibꝫ moribꝫ is hō eēt. Si quid in
ceteris rebꝫ cognoſces qđ ad me pertineat. facias vt cepiſti me certio
rem rogo. Vale

QUa vita ſit aut quibꝫ moribꝫ Q. publius. nō ſatis compꝰtuʒ
habeo. ſʒ tn̄ ita iudico vt ꝑ̇us a te iudiciū faciēdum ſit de. A.
ſergio q̄ illū apud te accuſauit. ꝙ̄ vt vllū crimē ab illo cōmiſſum tu
te credas. Omnibꝫ em̄: vt audio accuſationū machinis in criminan
do eum vſus fuit. nihil inq̄t his annis ſine ꝯſilio publij a tuis inimi
cis eē geſtū. multa alios hūjs addidit q̄ illum inuiſiorē faciunt. ali-
os ex tuis ſeruis dixit ab eo pulſatos eē. alias vi de fūdo tuo eiectos
ſpargi ꝙ̄ illū multis ſuſpitionibus ⁊ coniecturis. Tu vero qui car-
nificē hūc ignoras. omnia putas ab illo bono in te animo dici ⁊ ea n̄
dubitas ꝑpetrata eē q̄ homo iſte neqꝫ ⁊ petulantiſſimus de homine
fortaſſis innocēte confinxit ⁊ tibi narrauit Sed ne tuo aliquo vl' in
commodo vl' periculo q̄cꝙ̄ ei temere credas ſcito beluam iſtam ꝑ̇us
ꝙ̄ a nobis illam eieciſſemus excitaſſe ſeditōes tātas ⁊ diſcordias in
nr̄a ciuitate, vt nulla eēt fere tam firma ſocietas, aut amicicia quam

lingua ſua nõ labefecerit. Nemo erit tãta modeſtia. quez vbi hõ iſte
teterrim⁹ ingeniũ accõmodauerat: nõ aliq̃ pte pui facerz. Sz poſtq̃
ceperũt hoĩes ĩtelligere nullũ domeſticũ malũ ẽẽ in ciuitate. nullum
etiã publicũ cui⁹ ille impulſor ac ſuaſor nõ extitiſſz. tãto em̃ odio cõ
ſpiratũ eſt in eũ. vt paulũ abfuerit q̃n manib⁹ vulgi diuelleret. Illũ
ergo velut aliquã nr̃e reipublice peſtẽ a nobis nõ dico emiſim⁹ ſz pci-
pitẽ ex ciuitate pturbauim⁹. ac magno clamore publico extruſimus.
Is cũ apd̃ finitimos nullũ ſibi receptaculũ aut latebras inueiſſz ad
nos diũtit nec adhuc ſupiori fortũa deterrit⁹ ẽ q̃: vt video: ad ãtiquũ
morẽ ſuũ redeat. Speratq̃ poſſe beĩuolentiã facile ſibi cõpare. ſi ſe
inimicũ his oñderz q̃s ille tuos hoſtes affirmarz. Multa de ĩſidijs
publici de vita ⁊ libidĩe ſua expoſuit. ⁊ tñ cũ h̃ d̃r. nullo teſte niſi ſeip
ſo vtit. Nullã affert certã cõiecturã nullũ ſignũ qd̃ in quẽuis nõ poſ
ſit cadere. Una res illi audaciam ad accuſandũ facit. q̃ is q̃ accuſat
nõ ẽ tibi ſatis not⁹ ⁊ ſic te ĩpediri dolore ⁊ iactũa tuaꝝ reꝝ facile pu-
tat. ne oẽm rẽ velis ab ipo initio cognoſcere. Sz niſi caueas hũc lu-
dũ tibi faciet quẽ ſepe nos mg̃no malo nr̃o expti ſum⁹ Eſt em̃ hõ pe
ſtifer ⁊ oĩs malicie artifex ac fabricator. Oẽs tibi ex amicis ĩimicos
faciet nec cõquieſcz donec piculũ qd̃ a nob̃ depulim⁹ ⁊ vrbi tue. ⁊ oĩ-
bus ſenatib⁹ ĩtulerit Quare ſi ſapis nõ ſolum ei nullam fidem habe
bis. ſed nr̃o exemplo id ages cũ tuis ciuibus vt hunc hominem non
aliter q̃ aliquam publicam perniciem a vobis exterminetis. Hec
ad te ſcripſi non paſſione aliqua aut odio in ſergium nec beniuolen-
tia vlla in Quintum publium. ſed omnia recto cum iudicio feci.
At quia te valde amo facies quod tibi viſum fuerit. Sed vbi conſi
lium meum ſequi volueris nihil temere de publio credes. iudicabiſ
q̃ illum nullo odio tuo dignum. niſi etiam alio accuſatore ⁊ alijs te
ſtibus quorum vita honeſtior ſit. illum eadem admiſiſſe didiceris.
Uale.

Ue de vita ⁊ moribus ſergij admones magnas tibi gra
tias habeo. Uolo enim magis hoc putrinum mandatuz
videri mihi. q̃ conſilium. ſcio te nunq̃id dictum fuiſſe vt
odio ſergij vel beniuolentie publij. vt hec ad me cõſcribe
res cum alter ſit iam publice a vobis emiſſus. Alter vero nec famili
aris tibi neq̃ notus Nihil ergo te ad ſcribendum impulit. quaz illa
tua egregia voluntas ⁊ beniuolentia tum in meipſum. tum in no-
ſtram rempublicam. Sed vt noſti. nihil difficilius q̃ internoſcere
quo quiſq̃ animo in nos ſit. preſertim cum in amiciciaz aſſumũtur
homines. qui in ciuitate nõ habẽtur. nihil em̃ preter verba percipi-
mus quibus ſepe maximi animorum motus ⁊ vicia teguntur. Fit
ergo vt facile ab eis fallamur. Sed nunquam magis quam dum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

aliqua paſſione impedimur. Cognitos aũt nõ fugere. ⁊ nõ recedere.
lõge vt ab omni coꝝ ſocietate ⁊ ꝯuictu ita etiã aboꝛrõe. hoĩs eſt. meo
iudicio. aut amẽtis. aut furioſi. Nõ negabo me ꝟbis ſergꝗ allectũ eẽ
videbat̃ ꝗdem. ⁊ in geſtu modeſtiã. ⁊ in oĩ ſermone eius grauitatez
proferre. Eſt etiã vt ſcis: grã ꝗdã his ꝗ externi ſunt. ⁊ ſe nobis tra-
dũt aut qꝛ vt dꝛ noua hoĩbꝫ placẽt. Et maxĩe quo magis ad hũan
ſtudia accedũt. aut ꝙ naturalr̃ his afficimur quos in res nr̃as affec-
tos eẽ credimus. Quibꝫ rebꝫ ꝓmotus citi⁹ oĩa admiſi. ꝗ tãto ille in-
genio fingebat. Cõcitatus ꝗdẽ nõ ꝓuo odio in publiũ fuerã. neqꝫ ad
vindictã tm̃ mihi volũtas aberat ꝗ̃tũ facultas ꝙ ſi foꝛs tuliſſet gra-
uius foꝛtaſſis in eũ vltus eẽm. ꝗ̃ ille foꝛet merit⁹. Sꝫ bñ ſe hꝫ ꝙ mi-
hi oẽs moꝛes eius detexiſti. ꝑuſqꝫ tp̃s mihi aptũ ad nocendũ fuerit:
Nõ cõmittã poſthac vt me hoĩ tã ꝑfido credã. nec ꝑmittaz vt ciues
meos aliqua huiõi ſimulatõe decipiat. Faciã intelliget ꝗd ſit doloꝛ
eius eos deludere a ꝗbꝫ ꝓhumane tã comiter exceptus ẽ. de tua vero
illa in nr̃ãm rẽpublicã volũtate egregia ſcito iã me in ſenatu retuliſ-
ſe. ⁊ expoſuiſſe lr̃as ꝗs ad me ſuꝑ hac re dediſti. mirũ ẽ ꝗ̃tas oẽs tibi
grãs egerint ⁊ ꝗ̃ta beniuolẽtia te ꝯplexi fuerint. laudabãt in pꝛimis
aĩm tuũ ꝗ te eẽ in colẽda amicicia ꝯgnoſcebant deiñ multomagis te
amabãt ꝙ nr̃õ ꝑiculo tãqꝫ alicui cõi patrie cõicaueras. Ego ꝟo oĩa
que ab his dicebant. nõ ſolũ ꝓbabã. ſꝫ quã ꝗſqꝫ de re dixerat ſentẽtiã
valde augebã. Sic ex curia diſceſſum ẽ vt publice mihi oẽs hꝯ offici-
um iniũgerẽt. vt tibi ꝓ ſe oĩbꝫ grãs ingẽtes dicerẽ. Sꝫ cuz ego multo
maioꝛes ꝓ cauſa tibi mea debeã. ita ꝓ vtroqꝫ tibi grãs vt nũqꝫ vel ꝓ
volũtate mea vel ꝓ tuis meritis ſatis cumulatas poſſe tibi etiã ferre
videar. Uale

Non vereboꝛ tacitũ tuũ iudiciũ. ꝙ eũ reſtituere in gratiã
tuã ſtudeã: quẽ tibi vehemẽter ſuſpectũ habes. Nõ certe
cum te maxime diligam ꝓotuiſſem induci ad hoc officiũz
niſi tua plurimũ intereẽ arbitratus eſſem de rebus tuis. bene condu-
cere. Uideo equidem oꝑa ⁊ manu factum. Sexti rufi. qui cum te a-
lienum redderet a quintilio ꝓ quo ad te ſcribo male cogitabat quid
de eo ſi animum aduertiſſes pꝛius a te iudicandum eſſet. Sꝫ vt pu-
to te alia re offenſum ⁊ ꝑturbatum inuenit. Facilem ergo aditum ſi-
bi ſperauit ad cõcitandum animum tuum atqꝫ inflammandum cõ-
tra illum. Ego vero quãqꝫ difficile ſit de altero affirmare. ⁊ maxime
cum de amoꝛe ⁊ odio agitur. tamẽ non dubitabo fidẽ tibi de vtroqꝫ
facere. Eſt eñ alter iã pene mihi notioꝛ ꝗ̃ ſibi. ꝓpter ãtiquã familia-
ritatẽ ⁊ ſocietatez in multis rebꝫ de altero ꝟo ſepe id a te prẽ tuo ⁊ cive
optio audiuiſſe nemĩ nũqꝫ maioꝛes ei⁹ amicos ſibi fuiſſe. Illõ adde-
bat ita inueteratũ eẽ odiũ vt iã nulla rõe ſꝑarꝫ a ſe illõ ſibi tolli Ms

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

ius em̃ dicebat excitatū eſſe incendiū. q̃ʒ vt vlla aqua extingui poſſit
Cogita ergo quantū huic hōi credendū ſit q̄ maiori odio q̃ʒ grā dig
nus ſit. hec tibi vellē ṗus nota fuiſſe Nūq̃ʒ eſſem huc ꝓuentū: vt vel
antiquū amicū a te reieciſſes: vel inimicū tibi aſciuiſſes. Sʒ ꝑmitte
q̄ſo te a me exhortari Et pl⁹ mihi vni credas q̄ oīa ꝓſpecta hēo: te ſuꝫ
me diligo q̃ʒ hoī iſti q̄ non ſentit q̄d ſit rectū: nec a veteri odio diſce-
dit Si intellexero te aīm tuum q̄ntilio reſtituiſſe ꝯfirmabis meam
in te beniuolentiā ⁊ aīos oīm q̄ te amant. nec aperies audaciam his
hoīb; q̄ ſibi viā non ſine tuo incōmodo ad te male dicēdo affectant a-
liud nō eſt p̄mium qd̄ maius a te ꝓ nrā amicicia expectē. q̃ʒ vt intel-
ligam ea me poſſe facile apud te ꝯſequi que ſunt honeſta. Vale

Vanq̃ʒ de tuo in me ſtudio ac beniuolentia nunq̃ʒ dubitaue-
rim tñ mirū eſt ꝙ in te ſꝑ amor me⁹ i dies creſcat Nō putabā
fieri poſſe ꝙ mea beniuolentia cumulatior eſſet ſʒ effeciſti. vt nullo
tꝑe viſus ſim a te amari: niſi hodierno die cuꝫ em̃ nulla occaſio olim
interueniſſet cur me ab aliquo errato deterrens. nunq̃ʒ potui in lete
materia certū experimentū amoris tui ſumere ꝙ aūt nūc me admo
nes. nec pateris me in amicicia peccare. Et ſi oēs magis laudibus q̃ʒ
correctōe dilcēmur tñ non alit̃ reprehenſio tua mihi eſt iucūda. q̃ʒ vt
interdū amara interdū dulcia delectant Nō quero defenſiōem aliq̃ʒ
apud te eſt em̃ hoc ꝑtinacie viciū: ea velle tueri q̄ emendari oporteat
Si tñ q̄ntilius ea modeſtia vſus eſſet. qua poterat certe hoc malum
ſerpere deſiſſʒ Sʒ cū iniquo aīo fert nrāꝫ ꝯſuetudinē eſſe intermiſſaꝫ
id egit vt nō ſolū eam ꝯfirmaret ſuſpicionē quam de ſe cōceperam. ſʒ
etiā multomagis augeret Accidit ergo qd̄ ſepe in magnis incendijs
videmus q̄ vbi neglecta fuerunt. etiaꝫ ſi minima ab ipo inicio extite
rint tñ ad ſummū ꝯſurgunt. Nunc vero quod inſtat agatur; Ego
quantū eſt in me opam dabo vt illū chariorem aliquanto hēam q̃ʒ ſi
nullū odiū interceſſiſſʒ. Sepe amor itermiſſus acrior ꝯſurgit. q̃ʒ ꝯti
nuat⁹ Nō te admoneo: cū ſis prudētiſſim⁹ ꝙ nihil in iſta recōciliatōe
a te agatur. p̄ter eam opinionē: q̃ʒ de me hoīes faciūt. poſſʒ em̃ leuita
tis mee videri: aut timidi aī. ꝙ vltro meū aīm ſibi reſtituiſſeʒ. Scio
facies oīa pro tua ſapiā. q̄ ad honorē meū ſpectabunt. Vale

Aribo ad te pace ⁊ concordia que nuper magno conſenſu ō-
nium ciuium noſtrorum inter ſe celebrata eſt. cui enim bel-
la ciuilia tantum exarciſſent. ꝙ iam ſemel ac iterum partes
inter ſe concurriſſent magnis viribus. Viderenturq̃ʒ omnes non de
preda. ſed de vita atq̃ʒ ſanguine certare ſtatim quedam vis diuina.
vt ego arbitror mentes omnium adeo inflexit. vt nemo eſſem qui nō
ſumme pacem ⁊ ꝯcordiam affectaret. legatis itaq̃ʒ vtrimq̃ʒ ſuꝑ hac
re miſſis. ſtatim placuit omnib⁹. depoſitis odijs. renouare legem au

reliam. quam olim athenienſes: duce traſibulo: tulerunt ne vlla om-
nino memoria offenſatũ extaret illa ei ob obliuionẽ neſcia iniuria ꝫ in-
terpretatur Orta eſt ergo tanta quies in ciuitate. vt nulla vſqꝫ bel-
lorum veſtigia appareant. hec tibi ſignificare volui. vt qui ſꝑ bella ci-
uilia execratus fuiſti. nunc tãta pacis tranq̃llitate quanta neſcio an
vnqꝫ legeris plurimũ gaudeas ⁊ noſtre fortune ꝯgratuleris que niſi
maior cura te detineat. queſo accedas vt non iam per litteras ſed in
pñtia hoc tanto bono ſciens ⁊ videns nobiſcum fruaris Uale

Rem mihi nuncias gratiſſimam Nam vt bella ciuilia ſꝑ
execratus fui. ita pacem omnibus pretuli. que porro po-
teſt eſſe patria cuius res proſpere magis me oblectẽt aut
aduerſe maiori dolore efficiam qꝫ tua in qua omnia fere communia
habeo Cum enim genus aliunde traxiſſem tamen plura ornamenta
atqꝫ adiumenta vite apud vos conſecutus fui Multas quidẽ artes
atqꝫ honeſtiſſimas diſciplinas a veſtris hominibus percepi ⁊ quod
non in poſtrema parte locandũ eſt plures amicicias ac ſocietates cũ
tuis ciuibus contraxi qꝫ ea ipſa patria que me genuit Preterea incre-
dibile eſt quanto merore eſſem cum audirẽ quotidie priuatis odijs
⁊ publicis omnia inter vos decerni Merito ergo veſtre fortune gra-
tulor que quo magis inſperata erat eo mihi iucundior fuit. Quod
vero me hortaris vt hoc tanto bono videns ⁊ ſciens vobiſcum fruar
vtor enim verbis tuis: facias amice quanquã adhortatione tua nõ
egerem ⁊ iam apud vos eſſem niſi fuiſſent maxime occupationes qui-
bus noſtre reipublice cauſa detentus fui Sed vt ſpero non multos
dies abero Interim illud cupio tibi perſuaſum eſſe. neminem viuere
qui magis veſtris rebus ſecundis gaudeat. aut ex veſtra ciuili concor-
dia maiorem voluptatem ſentiat

Magni honores his diebus delati ſunt ad anthonium ci-
uem noſtrum hominem certe ſapientiſſimum quibus ne-
mo eſt qui non ſumme letari debeat. non enim fieri põt.
vt ſua gloria etiam noſtra non ſit Aſt preterea nõ parua ſpes nobis
omnibus iniecta bene ſperandi de noſtra republica ⁊ poſſe aliquan-
do ſimili beneficio vti. Si quid enim aliud eſt quod facit animos
noſtros erectos ad virtutes hoc in primis arbitror eſſe poſitũ in ra-
tione honoris ⁊ glorie Que ſi magis virtuti quam fortune confertur
videmus omnes vegetiores atqꝫ alacriores ad magnas res confir-
mandas tendere. hortor itaqꝫ vos ac diu oro: vt noſtre reipublice ꝑ
litteras ꝯgratulamini. que ſepenumero conferendo iuſtos honores
his qui egregie de ſe meriti ſũt multos duces ſummos ⁊ optios ciues
fecit non dubito pro veſtro in rempublicam amore vos in bonis ve-
ſtris habere quicquid honoribus ⁊ dignitati huius hominis acceſſit

ſed hoc animi veſtri iudicium gratius erit. ſi vt dixi. per litteras ve
ſtras ⁊ reipublice gratiam ⁊ optimis huius viri factis dignam gra-
tulationem habeatis. Uale

NUlla re ſcito nos multis annis maiorem voluptatē ce
piſſe ꝗ̄ poſtꝗ̄ renanciatū eſt nobis de honoribꝫ delatꝫ
ad anthoniū. Nō em̄ ſumus illi ꝗbꝫ oculi doleāt. ꝙ eos
videamus in republica magnos eē q̄ ſua ꝟtute ⁊ modeſtia bñ meri-
ti ſunt de illa. ſꝫ hoc vnū male nos hꝫ ꝙ q̄ ꝟtute pares ſunt honori-
bus ⁊ dignitate inferiores exiſtāt. licet em̄ tecū oīa loq̄ libere ⁊ debe
mus cū te adiutore ⁊ ſocio ſꝑ vſi fuerimus Una tñ res nos vt ſcribis
melius hortat ſꝑare. ꝙ reſpublica ſe illis ꝯmittit ꝗbꝫ debet. Nō em̄
putamus eos immunes futuros bñficiorꝫ eius q̄ aliq̄ p̄latōe ꝟtutis
excellūt. ſꝫ plura alia de hoc ſcribimꝰ. ꝗbus ꝟbis o pꝫ patribꝫ cōſcrip
tis. ⁊ grās agimus ſue ſapiētie q̄ oēs ciues bonos ad bñ cogitandū
excitauit. anthonio ꝟo ꝯgratulamur ꝙ ꝟtuti ſue fortuna cōiuncta ē
Tu ꝟo nos ꝯmendab illꝭ ⁊ hortaberis: vt ſi quo loco videbūt eos rei
publice auxiliari nō laboribꝫ nō ꝑicul' nris parcāt Sumꝰ q̄dē illi q̄ ñ
patiemur vos aut ſollicitudie. aut fide ab aliq̄ nrō ciue vinci. Uale.

Ratulor illud tibi ex ſentētia optimatū obtigiſſe. qđ
tua reſtitutione in patriā ſꝑ optauerā. Curaui aūt ante
oēs rem totam ad te perſcribere vt intelligeres hoc meo
officio neminē eē q̄ te pñtem magis affectaret. Cū enī
ſenatus de ſummis rebꝫ frequēs in curiā veniſſet. multaqꝫ inter ſe a
gitata eēnt: q̄ ad ſalutē ciuiū ꝑtinerēt. poſtremo ꝯmemorata ē cauſa
tua. Fuit aūt in ea cōſultatione incredibilis de tua reſtitutōe omniū
patrꝫ cōſenſus q̄ locus multa de animi virtute. de animi moderatio
ne ac de indignitate fortune tue honorifice dicta ac reſponſa habuit.
necnō multa poſt ex cōmuni ſentētia placuit rogatōem de hac re fieri
ſenatus ergo cōſultū eodē die cōſcriptū fuit. ꝙ nō ſolū patriā: ſꝫ eti-
am bona tua ⁊ dignitatē recuꝑares. Ego vero vt ſtatim dixi. non ex
pectaui. vt hec patrꝫ ſentētia ad te ferret: ſed añcedere volui. vt qui a
more ⁊ beniuolentia ꝓor erā citius tibi de omnibus rebus. a nobis
geſtis congratularer.

No minꝰ expectate lrē tue de mea reſtitutōe fuere eo gratio-
res mihi extiterūt. Uideo eq̄dē ꝙ amor tuꝰ vndiqꝫ ſe expan
dit. nec facile dicā q̄ res maiore voluptate me affecerit: an ꝙ ſenatꝰ cō
ſultū de meo reditu ꝓuulgatū ſit an ꝙ tu illō mihi imp̄mis nūciaſti
Cū em̄ oīa patribꝫ cōſcriptis debeā q̄ mihi illū optatiſſimū patrie ꝯ
ſpectū q̄ opes q̄ dignitatē reſtituerūt: plura tamen videor tibi debe-
re. qui neqꝫ in exilio vnq̄ deſiſti me conſolari. ⁊ de mea reuocatione
in vrbem ita attentus fuiſti. vt omnes neceſſarios meos ⁊ ipſam re-

publicam que me reſtituebat hoc officio hac humanitate vinceres. Sed cupio ꝑ te certior fieri. vtꝝ mihi liceat ꝓpter inimicos meos tuto eſſe in patria etiã meo more priſco ⁊ cauſis amicoꝝ ⁊ rei publice verſari. Scis ꝗdem quot inimicos ea res mihi fecerit dũ reſiſto potentie illoꝝ q̇ putant ſe nullis aut legibꝫ aut eq̇tati ſubiectos eſſe vñ oĩm meoꝝ maloꝝ origo fluxit. Mallẽ aũt: vt aſſueui. vitã in exilio agere. q̃ꝫ totiẽs in eoſdẽ fluctus ac ꝑturbatões reuolui. Spero tamẽ ea ſapientia ac moderatõe patres cõſcriptos eſſe. vt nihil decretũ ſit ab his qđ non velint cõſtanter ⁊ bñ tueri. ſed magis ſecuro aĩo ero. ſi prius a te omnia explorata eſſe intellexero

Ulla res eſt q̃ te ꝑturbare debeat ſi eo tẽpe de pace agiť quo maxime de victoria tue ꝑtis oĩa ꝓmittere ⁊ ſperare videberis. Maiorem crede mihi modeſtia tua laude referes q̃ꝫ tuliſſes gloriã ex victoria. hꝫ nõ nego. q̇đ magnificũ ⁊ admirabile in ocul' hoĩm fama belloꝝ multaq̃ꝫ ſepe numero ipã diſciplina militaris magna rei publice adiumẽta ingenerauit q̃ niſi ſuſcipiamus ⁊ ſingulari q̃dam laude ꝑdicemus. certe vl' inuidi vl' inſueti reꝝ maiorum videbimur. Sed caue q̇cq̃ꝫ ex his. q̃ repoſita ſunt magis in fortuna q̃ꝫ in virtute poſita tu vl' minime cõpares. Nullius eñ impatoris aut ducis maximoꝝ exercituũ laus ⁊ gloria tanta fuit q̇n ⁊ centurionibꝫ cõis eſſet et his qui manu fortiter cũ hoſte cõflixiſſent. Modeſtie ꝟo. humanitatis. clemẽtie ⁊ ceteraꝝ ꝟtutũ neminẽ is habet ſociũ vl' ꝑticipem qui illis recte vtitur. Quare tibi ꝑſuadeo nullã ex tuis laudibꝫ maiorem. q̃ꝫ ſi publicis cõmodis inſeruies ⁊ paci ſtudebis que ſi rctã ſit omni bello melior ſemper fuit. Vale

Non ignoro de pace ſemꝑ auide audiendũ eſſe. etiã ſi muros vt dicitur. aries ꝑcuſſerit ſed illã non arbitror pacẽ eſſe dicendam q̃ plus habitura ſit inſidiaꝝ q̃ꝫ beniuolẽtie ſcio a te oĩa bono aĩo a te dici. ſꝫ plus puto: nõ ſatis attendis q̃ cauſa ad pacẽ hoſtes meos impulerit. Cũ eñ ſe deſtitutos omni ꝑ̄ſidio viderẽt ⁊ iaꝫ oĩa deſꝑata. cogitauerũt qua ratione poſſent aliquod ſpaciũ reſpirationi dare nõ vt ſibi ꝑpetuũ eẽt quieſcendũ. ſed vt acrius bellũ poſſent reſtituere. Nemo quidẽ naturã eoꝝ melius nouit. q̃ꝫ ego ipſe q̇ ſupioribꝫ tꝑibꝫ ſepe de fallacia eoꝝ doctus fui. de hinc ꝑſuadent vt te ſpõſorẽ pacis ꝓ ipis ꝑ̄beas: nec ꝓſpicies ꝙ nõ tam aĩo pacẽ optent q̃ꝫ vt tꝑi cõſulant. nollẽ ſapiens eſſe meo ꝑiculo vt hãc animi modeſtiam tãti facerẽ: ꝙ illã victorie quã in manibꝫ habeo amiferã. Quare nihil aliud habeas noli mihi ſuaſor eẽ in ea re q̃ mihi poſſet plura q̃ꝫ credis nõ ſolũ incõmoda. ſed etiã vite mee ꝑicula afferre

Noptas a me ſcire q̇d a te maxĩe velim ſumma eſt ne minoris amiciciã meã facias q̃ꝫ ego tuã. ſcis q̃ꝫtũ amaui te

⁊ quantū excoluerim. nunq̄ꝫ vllū fuit tantū in re mea cōmodū: quod pro te nō intelligerē: nec incōmodū qd̄ pro te nō susciperē. vbi hoc vsui tuo accedere intellexi Nescio quo alio officio. aut q̄bus signis maiorib⁹ tibi declarare potuerim quantū te ⁊ diligerē ⁊ obseruarē. Tu nisi me ames ⁊ charissimū hēas: nescio quā cām satis idoneā afferas Cū eñi ceteris in reb⁹ sp̄ optauerim alios vincere. certe in hoc vno ⁊ fi a te non vellem in amore superari. tamen parē te mihi esse maxime cupio. Vale

Litere tue magnā mihi attulerūt molestiam. Amo ei te ex aīo ⁊ valde obseruo Tu vero mihi videris amiciciam meā sub accusare. nec satis intelligo quorsuꝫ hec verba tua ꝑgant. vellē posses aīo imperare. ⁊ rñdere mihi modestius Sꝫ postq̄ꝫ me cogis cū bona venia tua vellē rñderes mihi quādo tibi in amore non rñderim immo quando te amando nō āncessi im Aut eñi vim amicicie ignoras. aut male ab alio audiuisti Nō nego te nulluꝫ in amicicia nrā officiuꝫ pretermisisse: nec erat ista ꝯmemoratio tua necc̄aria: nisi me plane vis: vt mihi videris: ingratū in te dicere. possem hoc in loco mihi nisi pudor esset īpedimento multa narrare q̄b⁹ agnosceres nunq̄ꝫ me tibi vllo officio aut beniuolētia cessisse: sꝫ non ꝯmittā. vt bñficiorū meoꝝ videar maiorē rōnem hrē quā amicicie Nihil eñi mihi videtur minus amantiū esse. quā sui officiȷ meminisse ⁊ alieni obliuisci Vinceris ergo me amando. nullo te nunq̄ꝫ bñficio affecerim quin fueris sp̄ in his reb⁹ attentissim⁹ q̄ vsui meo accederent Nulluꝫ ergo pro te laborē nullū ꝑiculum pro tua salute susceperim: q̄d est quod a me velis. in quo me accusas. cupio oīa ad te scribi ⁊ est vt dr: amicorū ꝓpriū oīa inter se aperta hrē Si q̄d erit quod a me sit corrigendū. dabo opam: vt quo tardius te amando ꝓsequutus fui. eo celerius nō solū hāc moraꝫ ꝓsequēdo corrigā. sꝫ aliqn̄ etiā āncedā

Non putaui id te laturum tam iniquo animo qd̄ ego eq̄ssimo certe sp̄ ad te scripserā. sed postq̄ꝫ res ista: q̄ sine lite erat fuit in ꝯtrouersiā deducta. ⁊ amicoꝝ ꝓprium esse dicis: oīa inter se hrē aperta. ita rñdebo tibi. vt non putes me ad te sine causa scripsisse Sepe ad me. Gaius cecilius querelam detulit. qd̄ nihil summa familiaritas quem mecū hꝫ sibi apud te profuit. quin semel ac iterum te admonuissem nullum ex omnib⁹ officiȷs tuis posse maius esse. quam si meā causā illū recōmissum habuisses. nec pateris sibi a tuis iniuriam fieri nunq̄ꝫ tñ adduci potuit: vt verbis ei⁹ fidem hrēm. donec sermone ⁊ litteris multorum idem afferri mihi ītellexi. Scripsi ergo ad te ⁊ q̄ potui modestia vsus fui. Satis mihi erat commonefacere te. ne ego minus a te amarer. quam tu a me diligebaris queres vt video tibi ꝑmolesta fuit. sed liceat his qui se amāt

Aliquid inter ſe expoſtulare liceat. etiam accuſare iraſci Modo illi
putent altiores eſſe vere amicicie radices: quā vt leuiſſimis cauſis
tolli debeant Si placet. facile concedā tibi me ſuperatum eſſe a te ñ
ſolum beniuolētia. ſꝫ etiam omni officio ⁊ diligentia in me ⁊ in eos ō
nes qui mei ſunt Ero inofficioſus etiam. ſi vis. ⁊ cōtumelioſus in te
omnia tibi concedam. ſi illud mihi conſtabit non te putare alio nunc
me eſſe in te animo quam olim cum te iudicabis maxime a me diligi
Vale

Quod in me fueris equo animo: hoc tue modeſtie fuit. Sꝫ cū
ignorarē cauſam cur me admōuens: illud ego iudicaui fuiſſe
amicicie tue p̄ſertim cum nullius errati conſcius fuiſſem Sꝫ nō con
cedam caio cecilio quod iure poſſit aliquo loco dicere ſe nullū officiū
meum neglexiſſe Si vero quicquā a me optauit quod minus quā e
quum eſſet ipſe potius ſibi imputet Nihil eſſe puto quod amicoꝝ
cauſa p̄ter honeſtum ſit agēdum. ꝙ niſi vedero me facile paſſum eſſe
a nccārijs meis: vt ipſe dicit: iniuriā ſibi fieri. illud videat ne veriꝰ poſ
ſit a ſe dici noluiſſe me rōnem nccārioꝝ meoꝝ negligere cum vltro in
uectus eſſet: iudicaui quidē non minus a te diligi q̃ꝫ hunc hominem
q̄: vt video: vult amicicia tua ab uti Qui āt litteris ⁊ ſermone alioꝝ
idem intelligeres nō maiorē fidem oportere illis haberi. quā ſibi ar
bitror Sunt eñ oēs aut inimici. aut inuidi Sꝫ hic ſit finis Quātuꝫ
me ſis amaturus in te erit Spero ꝙ ſumma beniuolētia me ꝓſequa
ris Ego oīa pro te ſuſcipiam. que digna ſunt nrā amicicia

Niſi de tuo in me animo ſatis perſuaſum hērem dubitareꝫ
ne tibi moleſtus fuiſſem cū his diebꝫ cām lucretij apud q̄
ſtorē noſtꝝ contra neceſſarium tuū defendi Sꝫ cū ſupio
ribus tpibꝫ nihil a me geſtum in amicicia nrā cognoſceres qđ a vete
ri eſtimatiōe nrā alienū eſſet Putaui in hoc facto meo te nō pmutatu
rum fuiſſe iudicium meum: neqꝫ ea de re ad te non ſcripſi. quia te ne
gligereꝫ. ſed partim occupationibus meis. partim quia iudicarē ita
te ſentire. vt nihil a me ſine cauſa in tuos eſſe factum credere. Quare
a te maxime velim ſicut facis plus mihi credas. ſi forte aliter de ea re
ſcripſiſſet quam de his hominibus. que inter nos diſcidium optant
Niſi enim ſperarem propediem apud te eſſe diligentiſſime iam om
nem cauſam ad te ſcripſiſſem. Inter im hoc de me iudicabis nullo
tempore amicicie tue reſpectum maiorem me habuiſſe. quam dum
cauſam iſtam honeſtiſſimam cum ratione contra hominem tibi ne
ceſſarium ſuſcepi

Bene eſt ꝙ. vt ſoles. de meo in te animo iudicas Cum enim te vaſ
de amarem anteferremqꝫ omnibus quos poſtea notos habebaꝫ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

non poteram cogitare quin idem tibi de me accideret pſuadebam.ꝗꝫ
nihil a te geſtum in defenſione lucrecij quod non officio tuo alienuꝫ
eſſet. Gaudeo tñ ac plurimū letoꝛ. ꝙ his cogitatōibus ⁊ cōſilijs me-
is acceſſerūt lrē tue. q̄ illius veteris beniuolētie tue q̄ in me ⁊ neceſſa
rios meos ꝑpetui amoꝛis teſtes eēnt. Qď aūt in iudicio cōtra neccā-
rium meū ſteteris: nec repꝛhendo nec accuſo. Scio enī id a te: vt ſcri-
bis: honeſtiſſima rōe fcm̄. Plus ego vni tibi ꝙ oībus alijs credo.
Noui enī modeſtiam ⁊ antiquam ꝯſuetudīem prudētie. Si quid
ꝓ in hac re culpa necarij mei ꝯtractū idē velim ſcias mihi omnino
diſplicuiſſe. Tu quid ad officiū tuū ꝑtineat videbis. Ego vero iu-
dicium meum de te non mutabo

Q
Vpis a me ſcire quo in ſtatu res noſtre ſint caput eſt. ꝙ ſi
omnes in excidiū nrm̄ cōiuraſſent vix deterioꝛi loco poſ
ſemus eē. Cōflictamur enī bellꝰ nō ſolū exteris. ſed etiam
qď ſumme deteſtandū ē: ciuilibus ⁊ inteſtinis. Foꝛis va
gant hoſtes. paſſim agri diripiunt rura hoſtili incēdio flagrant. ho
mines cedūtur. Intra menia ꝓ inter ciues male ꝯuenit. Nemo eſt
qui publice vtilitati ſeruiat. Quiſq; vult in ciuitate pmus eē: nullꝰ
pudoꝛ nulla reuerētia legū in vꝛbe ē. Iā palam ſeditōnes parant ci-
ues. Nihil mali ē qď ampliꝰ reſtat: niſi ipa captiuitas q̄ nos oēs ho
ſtili ferro: ac ſeruituti ſubijciat. Eo quidez ꝑuentū ē. vt minimū ma-
loꝝ moꝛtē ipam iudicē. Vides q̄ ſit patrie nrē foꝛtuna. q̄ tolerabili-
oꝛ aliqn̄to eēt niſi vt nos ſpes oīs iam dereliquiſſet. Vale.

E
T ſi rumoꝛ ſiniſter de rebus veſtris aduerſis ad me dela
tus eēt. nō tñ putabā oīa apud vos deſꝑata eē. Plura
ergo ꝙ venire mihi in mentem potuiſſent. vobis acceſſe
rūt. Sed oīa vobis ab extimis hoſtibꝰ aduerſe cecide-
runt. premat ille bellicus tumultus: ⁊ circumſonat menia veſtra.
Toleranda ſunt omnia ⁊ foꝛtiter ferenda que ab illis vobis immi-
nent. Illud magis viſum ē mihi miſerum quod de ſeditōne ⁊ odijs
ciuiū ad me ſcripſiſti. Que res niſi de cōſilio ⁊ auctoꝛitate eoꝝ qui
bene volūt reipublice ꝯſultū eſſe inſtigetur plane mihi diuinare vi-
deoꝛ omnia futura que etiam tu maxime times. Nō ſatis admirarī
poſſum que amētia ciues tuos in hāc diſcoꝛdiam traxerit. niſi foꝛte
aliqui ſunt qui ſe putant rerum dominio potituros. ſi omnia in po-
teſtate hoſtium veniant. At eſt timendum ne inimicoꝛum veſtroꝛuꝫ
dolo peſtis iſta contracta ſit quo facilius illi victoꝛia potiantur.
Mallem hoc loco poſſe a vobis hoc malum leuare hoc meo pꝛeſi-
dio quā eo tpe conſulere. quo veſtra reſpublica minime poteſt conſi-
lijs iuuari. Sed poſtꝙ res eo ꝑuenit, vt id qď potius volebam non

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

poſſit a me fieri: nō omittā vt nō ad te ſcribā q̄d de noſtre reipubli-
ce ſalute ſentiā. Explorandū eſt ab ipis q̄ rempubliram ſaluā volūt
quo q̄ſq3 aīo ſit ꝛ ſapiēter ſollicitandi ſunt oēs olim ſocij noſtri. vt fi-
dei ꝛ amicicie veteris meminerint. Preſidia ſocioꝝ ſunt a vobis oc
culte in vrbē recipiēda. donec videritis vi poſſe cogi illos q̄ nō bñ ſen
tiūt de libertate vrā. Nūq3 aūt morbꝰ iſte curari poterit. nec malū h̄
qd̄ iam inueterauit a vobis tolli. niſi abſcindat̄ ab ipo corpe illa ps
que eſt egra. Spero ꝙ ſi meo cōſilio tua ciuitas vſa fuerit. breui ītel
liges a vobis depulſum eē oē p̄iculū qd̄ in ipis viſceribꝰ abūdat. Si
cut em̄ ego ſentio q̄d vos in re vrā facturi ſitis etiā atq3 etiā ꝓuide-
bitis. Ego em̄ nō minus de vrā ſalute laboro. q̄3 ſi omnia vobiſcum
mihi eſſent communia. Vale.

Ne deſideriū tuū differā. ſtatim ſatiſfaciam de eo qd̄ ma
xime optas a me audire. Abſolutus es paribꝰ oīm iudi-
cū ſententijs ꝛ lis ſcd̄m te data. Nūq3 vidi attentiorē aut
magis eruditū in cauſis agēdis. q̄3 ipe etiā cui cām tuā3
mādaueras. Ibi em̄ patuit q̄3tū vis dicēdi poſſet apud iudices. Fu
it q̄dem adeo vehemēs ꝛ acer in ꝓpulſandis criminibꝰ q̄ tibi obijcie
bant̄. vt oēs iudices ꝛ tibi ꝯbenignos ꝛ aduerſarijs infeſtos reddere3
landabāt oēs ingeniū oratoris huiꝰ. Probabāt cām tuā ꝛ eq̄tatem
iudicū p̄ſerebāt. Cū ꝟo itū eſt in ſniam. tātus oīm conſenſus fuit vt
nō minus in rē cōgratulati ſint q̄3 ſi negociū cōe ageret̄. Hec ad te
volui ſcribere vt aīm tuū liberarē ea ſollicitudine qua vt ſcio. multum
afficiebaris. Vale.

Habeo tibi grās ꝛ magnas q̄dem. ꝙ me liberaſti ſollicitudīe
maxima ꝛ moleſtia. S3 nō minori voluptate id me affecit.
qd̄ ad me ſcp̄ſiſti de patrono meo hoīe modeſtiſſiō ꝛ eloquēntiſſimo
delector em̄ vehemēter laude ſua ꝛ officiū eius ſp̄ magnifeci: Na3 ꝛ
ſi nūq3 dubitauerim de mea cauſa q̄n ſcd̄3 me lis eēt danda. tñ q2 in
iudicijs nō aliter q̄3 in nauigādo ſepe imminet p̄iculū niſi is q̄ gub-
nator eſt peritus in arte ſit. Sp̄ verebar ne eq̄tas cauſe mee aliā for
tunā habuiſſet ab ea quā optabā. Gaudeo itaq3 me talē ſortitu3 eſſe
oratorem in quo neq3 ſumma eloq̄ntia neq3 ſtudiū defuit. breui. vt
ſpero: ꝑ meipm̄ illi ꝯgratulabor. Interim ſignificabis ei me ſummā
eius ſtudijs atq3 officijs habere gratiam. Vale

Quid de te ſentiā oēs ꝛ amici tui ꝛ ciues tui ſignificari tibi a
me deſideras. Oīm vna eſt ſnīa. neminē ex eq̄libꝰ tuis ma-
iorem eē ingenio. S3 maxīe veret̄ ne illo ſatis modeſte vtaris. Qua
re mi anthoni ſi fama bona te delectet. ſi opinio hoīm quā nunc certe
nō p̄ua3 ſuſtines. vide ne ceteris ꝟtutibꝰ tuis q̄ magne ſunt ſola mo
deſtia deficiat. Intelligo q̄dem te ſummū in vrbe noſtra ciuem fu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

turũ ſi ingenio tuo modeſte vti ſciueris. Quod vt facias etiam atq̃ etiam rogo. Uale

Um modeſtia a me deſiderari ſcribis: ſcio hoc vñ ꝓueniat. ſʒ famam intelligẽt oẽs ⁊ ciues ⁊ amici mei. ſi alia in me ꝟtꝰ ſit nec iſtã deeſſe. Nõ pt fieri qn iſta etas multa habeat, q̃ rephendant a ſenibꝫ. Et ſepe q̃les repiunt q̃ ꝓpter inuidiã. aut ꝯfingũt. aliq̃d aut maiora vicia noſtra faciũt. ſi q̃s vł ingenio vł ſtudio pſtare ilł videatur. Jñ ſcio cãm oẽm ꝓceſſiſſe, q2 hoïes cuʒ oïa in me laudauerint: ſubtrahũt mihi opiõnẽ modeſtie. nõ ꝑmittam eos eẽ diu in iſto errore. Jncumbã in hoc vnũ vt neq̃ etate in qua ſum. neq̃ labore ipediar. qn oïa faciã q̃ ad extermiatõem hoïm accedũt tu me. vt facis. ad hanc rẽ adiuuabis. vt ſicut tuis adhortatõibꝫ ⁊ cõſilijs multo ardẽtior factus ſum a d bonas artes. ita te beniuolẽtiam meoꝝ ciuiuʒ cõſeruaſſe per te intelligam. Uale

Unq̃ alias de maioribꝫ q̃ nũc rebꝫ ad te ſcpſi. Nãte ei ſunt vt nõ mõ te ad legẽdum inuitare. ſʒ etiã valde cõcitare habeant. Maximi q̃dem apparatus agitãtur quales forte a noſtra vrbe cõdita nõ fuerũt. Magni eq̃tatus cõſcribũtur. claſſes iſtructiſſime armãtur. fabricant noue triremes. apparatq̃ bellũ ingẽs mari ⁊ terra cõtra gentez ſp nobis inimiciſſimã. Et eſt oïm ſpes nũq̃ tps fuiſſe nobis datũ. quo melius de victoria cõcipiẽdum fuerit. quã ſi adepti fuerimus. eterna eſt pax vrbi nrẽ futura. Oẽs eñi gẽtes: hac vna excepta. q̃ nobis bellũ inferre poſſent. aut nobis amore deuicte ſunt. aut armis aut vi compſſe. Nihil aliud ergo noſtre reipublice reſtat. q̃ vt etiã hanc natõem frenemꝰ qđ nobis factu non erit difficile. mõ cõſilijs nrĩs celeritas adhibeat. hẽmus oïa q̃ facile pñt nrĩs conatibus victoriã ſuppeditare hoſtis iprouidus ẽ. nos ꝯſilio muniti. Jlle imparatus nos oïbꝫ rebꝫ neccarijs inſtructiſſimi. Jlle domeſticis et exteris bełł iã fractus ⁊ debilitatus eſt. Nos ꝟa integri ⁊ nunq̃ alias potẽtiores. Qui plura. q̃ multe vrbes a fide ⁊ ſocietate nroꝝ ciuium defecerũt. Noſtre aũt vrbes quotidie viribꝫ noſtroꝝ ſocioꝝ augẽtur. Nihil ergo eſt cur nõ plane iſtam victoriã manuteneamꝰ. nihil deeſſe nobis volumus ſʒ bñ etiã de ipa maturatõe ſpero. cũ nũq̃ ad hmõi rem ꝯficiẽdam prudẽtioribꝫ aut fortioribꝫ ducibꝰ vſi ſumꝰ. Scpſi ad te vide ne q̃cq̃ eoꝝ ꝑus efferas. q̃ reipublice intererit. ſed hoc nolui te ignorare vt q̃d maxie te optare ſciebã: de maxis rebus a nobis que hinc agitãtur ꝑ me doctior fieres.

Riuſq̃ lrãs tuas recepiſſem. iã oïa de q̃bus ad me ſcrib apđ nos diuulgabãtur qđ mĩme oportebat fieri. ſi mos antiquꝰ in nrõ ſenatu fuiſſet ſeruatus. Nihil eñi apud nrõs maiores cuſtodiebant magis q̃ ſilẽtium in deliberatõibus ⁊ ꝯſilijs reꝝ q̃ ad publi

cam vtilitatem pertinebant. Sed de hoc ſatis ad te ꝙ iſta nõ igno-
ras illud magis ad rem que nunc agitur ꝑtinere arbitror. vtꝝ ſapiẽ-
ter a vobis deliberatum ſit de bello ſuſcipiendo. pro quo tantus ap-
paratus inſtruitur. Videris quidem ſpondere certam victoriã pa
trie tue: ⁊ omnia bene ſperare. Ego vero cum nihil magis incertum
videam ꝙ̃ exitus bellorum ⁊ omnia que agitatis patefacta hoſtibꝫ
veſtris videãtur eſſe. vereor ne veſtra conſilia fallãtur Quare ſi poti
us de pace fuiſſet deliberatio vrã ſumpta. ea res nõ ſolũ honeſtior. ſʒ
etiam tutior vobis fuiſſet. Poteras eñ exemplis aliaꝝ gentiũ vti ⁊
videre ſepe multas ciuitates bella ſuſcepiſſe. q̃ꝙ̃uis oĩa expedita: ⁊
inſtructa habuerũt tñ infelicẽ exitũ ſortite ſunt. Kartago vrbs potẽ-
tiſſima multis annis: duce hanibale bellũ geſſit cum rhomanis: et
quãꝙ̃ vaſtitatẽ italie vidiſſet ⁊ romam bñ captam tñ exitus nõ fuit
victorie: ſʒ captiuam tandẽ ſe vidit ⁊ romanis legibꝫ ſeruire Cyrus
etiã rex perſaꝝ cũ annis fere triginta multa bella feliciter geſſiſſet:
bellũ ſchytis intulit ſperabatꝙ; illa gẽte victa ſe poſtea in ꝑpetua pa
ce futurũ. Quẽ aũt finẽ tanti conatus eius habuerũt thomyris regi
na ſcythaꝝ: capto rege ⁊ ducentis militibꝫ perſaꝝ ceſis: ſatis edocu
it. hec a me nõ cõmemorant. vt bella q̃ a vobis gerẽda ſunt malũ exi
tum habeant. ſed dũ licet. aĩm veſtꝝ potius ad pacẽ ⁊ cõcordiam ꝙ̃
ad bellũ cõuertatis. Ne eſt aliq̃ res q̃ hec vobis diſſuadere debeat:
poterit eñ maiore cũ gloria totũ hoc negociũ confici ꝙ̃ illõ bellũ ad
miniſtrari. qꝛ cõtra hoſtem nõ imperatũ: vt ſcribis. ſed ꝓuidũ ac po-
tentem bellũ ſuſcipitis. At eſt timendũ: ne alie gẽtes ſe immiſceãt. ne
ciuitates q̃ nunc metu potentie veſtre coniuncte adhuc vobiſcũ ſunt
deficiant a fide. erit itaꝙ; ſapientie veſtre oĩa iſta videre: modeſtieꝙ;
et humanitatis. nõ auertere aĩm ab orõe coꝝ q̃ pacẽ vobis ꝑſuadent
Si aũt in ſuſcepto cõſilio vrõ manetis ꝓuidete ne in ſenatu vrõ de-
liberata fuerint ea q̃ añ hoſtes ꝑueniant: ꝙ̃ a vobis q̃cꝙ; inceptũ ſit.
Hec ad te ſcpſi q̃ plimũ in r. p. potes: vt ſi tibi viſum fuerit. ſenatũ de
hac re habeas ⁊ maturius de his rebꝫ inter pres ꝯdeliberẽt. ego eñ
pro fide ⁊ beniuolẽtia mea in vos oẽs cupio. vob oĩbꝫ bñ cedere Vale

Nullo tpe de rebus magnis ad te ſcripſi. Illud ꝑfecto ẽ ſum
mum ac maximũ omniũ. quo tanta mihi videnť mala rebꝰ
noſtris impẽdere. vt niſi deus aliquis a nobis hecipã auertat. facile
poſſum noſtraꝝ ꝑtium deſolatõem ac minas diuinare bellum enim
atrociſſimum ⁊ famem incredibilem ac peſtem qualem nondum ne
ꝙ; legimus neꝙ; audiuimus tota ferme prouincia iam dudum eſt ꝑ
peſſa neꝙ; vis tanti mali aliqua ex parte adhuc remittitur. ſed malũ
hoc dietim integreſcit ⁊ ſemper deterius habet. Cogita ergo nõ diu
poſſe nos tantas clades perferre quomodo enim vſꝙ; nunc pertuli-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

mus. Nunc vero defeſſi patiendo ſumus ⁊ ſpes ipa que donec ali-
quid potuimus. nos aiabat ad hec ipa mala vl' repellenda fortiter:
vel pferēda ſapiēter ita remiſſa eſt. vt nullo omino eſſe videat. Quis
ergo nō facile diuinare poſſet nō ſolū deſolatōem veꝝ etiā illā ipam
vrbis noſtre vltimā interitionē: erit em̄ tempus in quo vbi nrē ciui-
tatis veſtigia fuerint. homīes querent neq extabunt vlla ſigna hui⁹
olim potentiſſime ac florentiſſime patrie noſtre. niſi deus irā ſuaꝫ re
miſerit ⁊ cepit nos tātis malis feſſos iam tādem ꝓpius aſpicere. Et
qm̄ humana pſidia res noſtras deſtiterunt cogimur: qđ in tēpeſtate
ſepe nautis accidit: oia conſilia nrā oēm ſpem ⁊ cogitatōem ad deū
referre ad quā rem cōſequēdam nobis eris ⁊ adiutor ⁊ ſocius. Quā-
uis deus videatur auertiſſe aim ⁊ aures a nris pcib⁹. tn̄ ſperamus cle-
mētiā ſuā mutatuꝫ eē i meli⁹ mala qb⁹ ꝯflictamur ac pene ꝯficimur
Litere tue tātam attulerunt animo meo moleſtiam: vt nullo
tempore maiori in merore fieri. Cū em̄ eo pducte ſunt fortu-
ne noſtre. r. p. vt iam nihil preſidij poſſit ab hoībus expectare maxi-
me timendum eſt: ne diuino etiam auxilio priuati ſumus quod ſi no-
ſtro aliquo errore nobis accidiſſet. putarem omnia non ſolum equo
ſed etiam forti animo pferēda. Sꝫ cum hij ſp fuerimus q p liberta-
te cōmuni: pro fide ſocioꝝ maxia bella magno cū piculo ſepe nūero
ſuſceperimus. neſcio q iniqtate fortune eo puētum ſit vt diuino ſil'
et humano pſidio puati ſimus nec pcul abeē video mala oia que vr-
bi nrē euētura diuinaſti. Querent: vt ſcribis. fortaſſis homines qui
poſt nos viuent. vbinā fuerunt tante vrbis fundamēta ⁊ tandeꝫ illa
ipa patrie nrē fama q diu italia floruimus. forte interibit. poſtq ne-
q id extabit cui⁹ rei grā nrā glā ⁊ nomē dudū ingēs fuit. Una res pt
in tantis mal' ꝯſolari. q hēm⁹ exēpla clariſſimaꝝ vrbiū atq regnoꝝ
q ſil'em exitū aliqn̄ habuerūt. ita vt nihil aliđ ad nos q ipm nomē
peruenerit Plures ꝙo ego arbitror citates fuiſſe q ſuis tpib⁹ glā reꝝ
geſtaꝝ inſignes ⁊ pclare extiterūt cū qb⁹ fama ſil' extincta fuit ꝓpt ino-
piaꝫ poetaꝝ: aut oratoꝝ. q ſua geſta aut orōe: aut carmie illuſtrarēt
et nō paterent eaꝝ reꝝ q digne imortalitate eēnt. memoriam iterire
Utinā nrā. r. p. q glie auida fuit. itaꝫ hoies ꝯqſiſſꝫ qꝝ eloquētia ſem-
piterna eēt reꝝ nraꝝ meōranda ꝯmēdatio Nūc incipio intelligere
qꝫta dēat eē veneratio apđ oēs citates mgnificas eoꝝ q ſciūt egregia
rōe reꝝ vl' pacis vl' belli fcā ꝯpleti quā maximā oportūitatē defuiſſe
nris hoib⁹ n̄ ſatꝫ poſſū admirari cū iudicare poſſēt oēs ſuos conat⁹ ⁊
labores a te fruſtra ſuſceptos eē. ſi pvideret q rōe poſſēt imortales fie-
ri. ſed de hoc hactenus: conſilium vero tuum quo in rebus extremis
dicis eſſe vtendum ſuſcipio. ⁊ laudo quamquam ſerum eſt (vt aiūt)
tempus placandi ſuperos cū magis nccarias quā nrā volūtas facit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

nós ſupplices. Vallem hoc remedio vſi fuiſſemus cū nobis oīa erāt
integra ꝛ ſignū fuiſſꝫ ea a nobis fieri ex aīo. de qua plura non ſcribo
poſtea ꝙ̄ a nobis corrigi nō pt. Faciem⁹ ergo qđ ꝛ ipſi naute in ſumma
tempeſtate faciūt. vtar em̄ libēter exēplo tuo iam arbore fracta ꝛ coſ-
ſata naui. nr̄ā oēs vota faciamus ſi deꝑcatio nr̄ā exaudita fuerit. ne
ī ingrati repiamur aduerſus numīa. Si ꝟo fata nulla nr̄ā pace infle-
cti potuerint eo bono fruemur q̄ vtūtur illi q̇ in ſuis rebus aduerſis
nihil a ſe ꝑtermiſſum eſſe intelligant. Vale

Maximā oīm laudē hodierno die ꝯſequutus ē exercit⁹ noſter.
qui fortiſſima pugna eouſq; in acie ſtetit ꝯtra hoſtes. vt ꝑti-
naciter ꝓ defenſione patrie moriēdo clariſſimā iā victoriā retulerit.
Amotus ergo eſt a nobis ille ingēs metus ac ſumma toti⁹ vrbis tre-
pidatio. Cū em̄ maluimus ſcꝫ perire quā diuturna obſidione premi
inſperatam victoriā cōſequuti ſum⁹ quo in bello nobis certe viſum ē
ipm celū ac oīa numīa ꝓ nobis militaſſe tal' em̄ huiuſcemōi maximi
cōflictus exitus fuit. vt vix nullus noſtroꝝ militū in bello occiderit
Quā vero fortunā alia ps habuerit. ex hoc apparet. qꝛ oēs tāq; pecu
des ad moriēdū parati fuerūt. Signa viginti militaria capta caſtra
omnino hoſtiū fracta ꝛ direpta ſunt. nemo in illa pugna fuit. q̇ aut
in ore gladij excepto nō ſit. aut a nr̄is copijs interceptus. Cū aūt vic
tor noſter exercitus in vrbē reuerteret᷑ pluris ac maxis hoſtiuꝫ tro-
pheis ornatus mirū in modū tota ciuitas nr̄ā fuit ad ſpectaculū effu
ſa. Nemo erat q̇ nō daret laudes ꝛ grās deo. Oēs ꝟo nō rem huma
nam. ſed diuinam laudabāt. Tanta ꝟo leticia ꝛ exultatio oīm fuit vt
nō iam multoꝝ hoīm. ſed vnius facies eadē atq; idē anim⁹ videret᷑.
Nullius ꝟo hoīs edes oībus nō patebāt. Paſſim nr̄a militia excipi
ebatur. tāta largitate ꝛ reꝝ oīm copia. vt nūq; in ſola ſumma fertili
tate agroꝝ maior fuerit. Volui hec tibi eciā nota eē. vt q̇ ꝑiculorum
nr̄oꝝ ſp̄ ſocius fuiſti. etiā reipublice trāq̄llitatis ꝑticeps fieres ꝛ for-
tunis noſtris congratuleris. Vale.

Quo minus expectatū fuerit a me de liberatōe vr̄ā eo mihi vi
ctoria de q̄ ad me ſcribis. iucūdior fuit etiā ꝛ gratior. Non
poteram q̇dem nō magno dolore cōfici. cū audiebā vrbē vr̄ām artiſ
ſima obſidione cinctā eē dolebā: ꝛ plurimū ciuitati q̇ diu caput nr̄e
prouincie fuerat. debere in deditōem hoſtiū veīre. liberaſti ergo me
hodie maxīo timore. quo ꝓ vr̄ā ſalute ꝯficiebar. ꝛ habeo tibi ꝗs de-
beo grās. q̇ me ꝑticipē feciſti reꝝ que vobis ꝓſpe ceſſerūt. Intelligo
quidē ex his q̇ vobis diuinitus cōtigerūt. quāte cure debeat ſalus ve
ſtra hoibus eſſe. cū eadē iā deſperatis oībus. a ſuperis immortalib⁹
cōſeruata fuerit. Nemīnē arbitror eſſe. qui nō iudicet iſta. vt ſcribis
numina celi ꝓ vobis nō ſolū pugnaſſe. ſed etiā viciſſe. Sꝫ alid a vo

bis etiam atq̃ etiã videndũ eſt. ne aĩm vrm̃ [illegible]miũ in ſecũdis reb9 ef
feratis Et illõ maxime prouidendũ: vt ſatis: vt victoriam vrãm po
tius ad diuinam cãm q̃ ad humanã referatis Sum9 ei fere oẽs in pi
culis nrĩs aĩo ſubmiſſio ⁊ tunc ſumme veneramur. ac extollim9 dñm
deũ Neſcio qua iniq̃tate poſtea ingrati reperiamur. cũ ſumma voto/
rum attingim9. deinde querunt hoĩes nullam felicitatẽ eſſe ꝑpetuaz
⁊ fortunam accuſant Ego vero nullaz aliã eſſe ꝓſperam fortunã aut
aduerſam iudico. q̃ diuinam ꝓuidentiam. q̃ hoĩes nũc reb9 aduer/
ſis exercet: nũc rõne corrigit. deĩn ãt rerũ alia eſt rõ. quaꝝ inſtabili/
tas ſepi9 vicio nrõ. q̃ fortune nobis accidit Nec ad te iſta nũc ſcribo
q2 putem a te ignorari. ſ3 vt ciues tuos ꝯmone facias nullo tꝑe deuz
eſſe magis timendũ. q̃ vbi maiora ab illo bñficia ſuſcepim9 Spero
bñ de ciuib9 tuis. nõ nihil tñ valebit apud eos autoritas tua. ſi docu
eris nihil magis. r. p. ꝯuenire. q̃ vt fortitudinẽ in bello. ita religiõez
in pace colere

Nihil eſt qõ libenti9 faciã. q̃ de maximis ⁊ pulcherrimis rebus q̃
hic fiũt te certiorẽ reddere Poſtea em̃ q̃ nrã ciuitas hoſtili metu
libera ocio ⁊ paci ſe dedit. incredibile eſt quantũ ſtat9 ipẽ reipublice
reformari indies ⁊ q̃ſi renouari cepit. Si q̃ erant veteres inter nrõs
ciues diſcordie oẽs ſtatim ſublate fuerũt Pricipes vrbis nouas affi
nitates ineũt Artes q̃ ꝓpter vim belloꝝ interierant maiore cultu q̃
patrio ac maiorib9 opibus repetũtur. neq̃ nũq̃ alias in tanto ꝓcio
fuerũt. Plurime ꝟo leges antique: ⁊ vetera ſtatuta q̃ interierant. ꝓp
ter nrãm inſolentiam ac negligẽtiam mõ renouant. Et cõi fere oim
ꝯſenſu iam approbata ſunt. q̃b9 ſi obtemperatũ fuerit nemo dubitat
quin breui nrã in ciuitate: is ei ẽ ſtat9 vrbis nrẽ. aliquãdo beatiores
videamur. qõ diuturnam calamitatẽ exꝑti ſumus ⁊ fortiter perpeſ
ſi: q̃uaſi eadẽ: q̃b9 diu freti eramus: tranq̃llitatẽ ⁊ ocium ſemper ha/
buiſſemus Gaudeo itaq̃ hec tibi cõia facere. vt q̃ ſꝑ nrẽ glorie atten
tiſſim9 fuiſti felicitatẽ nrãm hoc tꝑe nõ ignores Uale

Ex his q̃ ad me ſcripſiſti: magnam certe voluptatẽ aĩo ꝑcepi. Cũ
ei ſꝑ continuo in metu ſteteriã. q̃ diu fuit de vrã ſalute dubitatũ
magna moleſtia me liberaſti. cũ ſuperioribus lrĩs tuis intellexi ciui
tatem vrãm ab obſidione (q̃ opꝑmebatur) liberatam eſſe Illud tan/
ta leticia me affecit. ꝙ mihi renũciaſti nõ ſolũ vos grauiſſimo ꝑiculo
eſſe exẽptos. ſ3 etiaz ipãm. r. p. q̃ſi nouam aliq̃ formaz ⁊ btiorem ſta
tũ dietim ſuſcipe Gaudeo me diuſſidius ⁊ pl9 q̃ credi poſſet. felicita
te vrã letor Uideo eq̃dẽ illa egregia maioꝝ vrõꝝ i. r. p. fũdamẽta ma/
gno ſtudio a vob excitari Nã cũ leges in q̃b9 vrẽ ciuitat ſal9 erat poſita
q̃ſi ĩ obliuionẽ vrãm veniſſent nec mos antiquus in vrbe ſeruaret. ni
hil mirum fuit ſi patria vrã ad obſidionẽ ꝑducta fuit Nunc ꝟo reſti

ſtatus legib⁹ ⁊ repetita oī bona ꝯſuetudine. ſpero nūꝙ̄ ciuitatē vr̄az
ampliorem: aut opulentiorē fuiſſe. ꝙ̄ breui tp̄e futura ſit. mō in me-
dio curſu non deficiatis Sz vbi quiſꝙ̄ ꝑuate potentie magis quā rei
publice inſeruiat. timendū erit: ne hac noua libertate fruſtra gauiſi
ſitis Retinenda ē ergo inter vos ꝯcordia. nec ꝯfirmande ſunt leges
antique ⁊ edenda ſunt noua inſtituta. nec ꝑmittendū eſt vt q̇ſꝙ̄ pl⁹
poſſit in ciuitate. quā eq̄tas quā iuſticia. qḋ ſi a vobis ꝑfcm̄ fuerit:
plane video r. p. vt ſcribis. in tota ꝓuincia eſſe futurā. ⁊ vos imꝑatu
ros his gentib⁹ quibus aliquando ſeruiuiſtis. Vale

Scio te nouarū reꝝ cupidū eſſe ⁊ accuſaſſe me ſepe qḋ nunꝙ̄ ad
te ſcribo de his rebus. q̄ hic fiunt faciaz hodierno die ne deinceps
poſſis crininari negligētiam meam Implebo te non vulgarib⁹ vt mul
ti ſolent: neꝙ̄ falſis mendacījs. ſz magnis ⁊ de q̇bus certos auctores
hēmus Nuper ex egypto quidā in vrbem nr̄am nauigauerūt a q̇b⁹
cum nr̄i ciues diligenter percūctati eſſent. de oībus reb⁹ retulerunt
ꝓximis dieb⁹ nauē. vn̄ ſoluerāt multas nationes orientis ac plimas
gētes auſtrales ꝯfluxiſſe Aiebāt āt regez ipm̄ nihil tale ſuſpicantē ſe
effudiſſe ex vrbe regia in occurſum hoſtiū q̇ cū toto exercitu inſidījs
inimicoꝝ interceptus fuit Nec multo p⁹ ſigna hoſtilia fuiſſe ad vrbē
alexādriaz mota. q̄ trepidatiōe fuga ex oī partre ꝯcepta eſt agitari.
Alīj mare rubꝝ petebāt: alīj vero libyam Quiſꝙ̄ eo ferebat. quo me
tus eū impellebat Quid deinde ſequutū ſit dicūt ſe nihil certum h̄rē
Nam ſemper ventis ad puppī flātibus. proſperū curſum magna ce-
leritate ad nos tenuerūt hec ſi ꝟa ſunt. multū arbitror illa ad ciues
nr̄os pertinere Agitur enim de priuata pecunia noſtroꝝ hoīm qui
ſe in partibus illis exercent Si quid eſt quod ad te pertineat curab
et nunꝙ̄ nimio detrimento fieri poterit tranſigantur a te omnia idez
⁊ ego facturus ſum Aliud ad pn̄s non h̄eo quod ad te ſcribam Si
alīj curſum ex ea regione ad nos habuerint: faciam te de omnibus
rebus cerciorem Vale

Non puto dubitandum ex his que ad me ſcribis quin veſtri
homines qui in egypto verſantur paſſuri ſint maxima detri-
mento. niſi rationes ſuas: inter inicia rerum nouarum in ali-
quam regionem tutam contulerunt. Multa enim ſunt: que me in
maximum metum conducunt: nam ſi ciuitatē alexandrie ille natio-
nes barbare potite fuerint. eadem ruina ſepe trahent: non tantum
egyptioꝝ opes. ſed etiā oīm que ex multis ꝑtibus negociādo ibi ver
ſantur Si ꝟo diu in obſidione manēdum erit: timendū ē ne pecunie
mercatoꝝ in ſumptū belli ꝑus exhauriant. ꝙ̄ ſuo ere publico aut ꝑi-
uato vtant Quid futuꝝ ſit. nihil poſſuz reb⁹ meis diuinare. Nā cū
ſupiorib⁹ ānis oēm pecuniā meā eo loco ꝯiecīſſez. video vna die oēs

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

foꝛtunas meas eē conſumptas.niſi ꝓcuratoꝛes mei tempeſtiue vſi
ſunt cōſilio. Cupio ergo de oībus reb⁹ certioꝛ a te fieri. Si qs foꝛte
ex oꝛiente ad vos nauigauerit.curabis vt q̄ꝫcūꝗ foꝛtunā res noſtre
ſubierint.nihil ſit qđ per te me latet. Uale

Ultra ex finitimis regionib⁹ ad nos afferuntur q̄tidie noua
de incredibili apparatu validiſſimi exercitus regū oꝛientaliū
cōtra ciuitates ꝛ terras nr̄i imperij. Nihil adhuc tn̄ certi habemus
Miſim⁹ āt in varias partes percūctatoꝛes nr̄os: q̄ ſagaciter edoce/
rent oīa hos eni indies expectam⁹ Sum⁹ aīo ꝛ virib⁹ intenti q̄ rōe a
nob atꝗ ſocijs periculū illđ ꝓpulſem⁹ Multas ad hāc rem vias ha
bem⁹ Cōſtituim⁹ ei ſi nob ita:vt fama eſt.renūciatū fuerit ab his q̄s
permiſim⁹ ſuper h̄ negocio:legatos nr̄os in oꝛientez mittere.q̄ cū iiſ/
dem regib⁹ de pace tractent.que res ſi agi poterit.mādata illi⁹ dedi
mus:vt neꝗ pecūia neꝗ pollicitatōe vlla:dūmō res q̄ ab ill' poſcat
a pacto ne diſcedāt. Qđ ſi īfecta re iudicāt redeundū eē:tūc his arti
bus vtātur:q̄b⁹ facile barbari vincunt. Serāt iter ipos diſcoꝛdiam
Fingāt ſimulent atꝗ diſſimulent oīa deiñ attentent q̄b⁹ illoꝝ odia
inter ſe inflāmari poſſint. Exercitus diſſipent.nec vllū finē his reb⁹
faciāt.donec an illi ꝑpi exercit⁹ diſſipent aut bellū qđ nob ꝯminabant
in ſe cōuītāt Si ꝟo he nrē cogitatōes ſi hec nrā cōſilia nos fallāt.ſtat
manu pugnare ꝛ oīa ꝓus expiri:quā barbaris natōib⁹ ſeruire. ſunt
eīn nobis arma ꝛ equi habemuſꝗ viros audaces in bellis.neꝗ du/
ces nobis deerūt:q̄ cōſilio ꝛ virib⁹ nō ſolū foꝛtiter cū hoſte ꝯfligere.
ſꝫ etiā vincere ſciāt.qđ ſit futuꝝ d̄s nouit.nos bn̄ reb⁹ nr̄is ſꝑamus.

Bellū mihi ſignificas magno apparatu ab oꝛiētalib⁹ regib⁹
inſtitui ꝯtra vrm̄ impiū.ſꝫ nihil a vobis ꝑtermitti qđ ad ꝓ/
pulſandū hoc ꝑiculū a veſtris ciuitatib⁹ ꝛ ſocioꝝ ꝑtineat Nō video
quod poſſit vl' ad hanc ſapiam vl' ꝟtutē veſtrā addi Si eīn foꝛtuna
cōſilijs rn̄derit.nō dubito oēs iſtos belloꝝ cito motus q̄eturos. Si
vero manu dimicandū erit.ſpero etſi copijs inferioꝛes ſitis.tn̄ ꝛ ro/
boꝛe militū ꝛ ſcia rei militaris ſuꝑioꝛes futuros. Quāuis eīn he na
tiones barbara multitudine eq̄tatum:ꝛ potētia ſꝑ multū valuerint:
raro tamen in ſuis bellis victoꝛes fuerunt. Magno clamoꝛe belli p̄
lia ineunt. Foꝛtes primo impetu videntur ſpargunt tela ſua temere
Sed cum ad enſes ventum eſt fracto agmine omnes terga vertunt.
Noſtri vero exercitus nec ſegnes ſunt ad inuadendum: nec minus
foꝛtes ad ſuſtinendum:vel pericula vel caſtrenſes laboꝛes: quoti/
ens ab hoſte laceſſuntur omnia tum prius vt facitis tentanda ſunt
quam experienda foꝛtuna belli. Quod ſi veſtra ſapientia a vobis
euitari non poterit quin ſit confligendum cuꝫ his barbaris. decertā
dumꝗ a vobis foꝛtiter ꝓ gl'a vrā.ac imperio qđ a vr̄is maioꝛib⁹ am

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

pliſſimū ⁊ illuſtre accepiſtis. cauēdū maxime erit: ne hoſtis hos im
peratos offendat. Nam dum exploratores in oēs partes dimiſiſtis
qui ad vos referrent de ꝯſiliјs hoſtium. de motibꝫ ſi que ab illis agi
tantur. dū legatōes mittūtur ad eos: interim occupandi ſunt aditꝰ
artes inueſiende. ꝯſcribēdꝰ ē eqtatus ⁊ oīa ita a vobis ſunt inſtruenda
quaſi iam inter fines vrōs ⁊ in medio regno ꝟſarent. Acleriꝰ eñ lega
ti vri agent de pace: ⁊ totū negociū cōficient intelligent vos non mi
nus ad bellū ꝑatos: quam ad ociū ⁊ cōcordiam. Sꝫ qꝛ ſpero hec a
vobis ꝑ vr̄a ſumma ſapia iam eē ꝑfecta. plura ad te de hac re non ſcri
bo ſꝫ qd̄ eſt qd̄ ꝑ vr̄a. r. p. poſſit a me vl' cōſilio vl' manu fieri libenter
om̄ez laborem atqꝫ oīa pericula ꝑ veſtra ſalute adibo. Vale.

Nouiſſima res his diebꝫ nobis accidit neqꝫ ab vllo nrōꝝ ciui
um alias audita: de q̄ ego te certiorez facere cenſui; vt negli
geres nullam rem fore tantam aut tam occultam. quam maxie cupe
rem tibi in ꝓmis eſſe notam. Puto (ni fallar) te olim cum apud nos
eſſes: intellexiſſe quoꝝ hoīm factione: ciuitas nr̄a in exiliuz miſerit
ſulpitiū hoiem patrie amantiſſimum de quo facto plura nō ſcribo.
Res eñ iſta ad ciuitatem nr̄am ꝑtinet. Interim hoſtes nrī inuaſerūt
vrbem. que optio ciue ꝓſcꝓto: ſue temeritati breui penas dedit. Ob
ſeſſa quidem ciuitas fuit cōmeatus incluſi. ita vt res plane ad dedi
tionem expectaret. Tū ꝟo ſulpitiꝰ aīo ſe ad ꝓmū cōuertens. cepit agi
tare noua cōſilia qbus hoſtem iam inſultantem menibꝫ deuictū ſu
is ciuibꝫ traderet. Repente ſe in caſtra hoſtilia cōtulit dixitqꝫ de re
bus maximis ꝟba apud ducem hoſtiū facere q̇ comiter exceptus in
quit ſe nulla etiā rōe patrie teneri: q̇ nunqꝫ eius culpa nec vllo erro
re tam male de ſe merita eēt. deiñ hoſtē nrm̄ monuit. vrbem niſi vno
mō a ſe expugnari poſſe. qꝫ ſi ꝯſiliјs tuis obtꝑatū eēt. nō dubiū breui
illos vrbe potituros. Ait eñ locū nō eē longe a menibꝫ arboribꝫ con
ſitū: ſuaſitqꝫ vt de induſtria fugā ſimularet. occuparetqꝫ locū īſidiјs
aptiſſimū futuꝝ inqt ⁊ ciues remiſſiores eē ad cuſtodiā noctuqꝫ faci
le poſſe murum ꝯſcendi ⁊ totā ciuitatē capi. q̄ res cū ab hoſte credi
ta eēt. neqꝫ aliter quā ipe ꝯſuluerat factitatū deiñ oīa nrīs ſignificat
qui portis aꝑtis circa ſcd̄am vigiliā effuſi. hoſtes in inſidiјs poſitos
cōcluſerūt pauciſqꝫ bñficio noctis elapſis. ceteri ꝯpſſi ſunt ceſi aut ca
pti: hec nōdū pateſcā eē volumꝰ q̄ maturiꝰ exercitū nrm̄ ad eorūz me
nia ꝑducamꝰ. Tu aūt hec ſecreta habebis. dū efferēdi tꝑs datū eē ꝑ
lrās intelliges. Vale. data ſandali kalendis Februariјs ante ortum
ſolis cum hec geſta eſſent

Sulpitiј magnū in republica amorē narras. Ego ꝟo plu
s rimū gaudeo oīa vobis ꝓter ſpem eueniſſe. Sꝫ nō poſſū
induci vt fcm̄ ciuitatis ꝓbem de exilio viri. Nō eñ ciues

tuiſq ſulpitios hēbunt. Nec erūt qui patrie male de ſe merite bn̄ refe
rent. Illud āt maxime a vobis cauendū eſt, ne aliquādo ciues para/
tos de ſua patria bn̄ mereri, poſtea ſibi res nrā publica infeſtos ſenti
at, cum ⁊ auxilio militari viros optimos reqrat, ⁊ primū locū in ſe/
natu eſſe his q̄ non dubitāt patriaꝫ qualibet rōne oppſſam liberare
mō ipſi oīa poſſint q̄ velint. Qd̄ āt ſcribis ne hanc vrām victoriā effe
ram haud multa admonitiōe indigeo: vtinā ita auxilio, vt fide ꝯſili
a vrā iuuare poſſem. Spero vos oīa ſapiēter ꝓſpexiſſe, q̄ in vtramq̄
ptē poſſint accidere. Nec vobis deeſt ꝯſiliū, aut vires ad hāc maxiaꝫ
rem ꝯficiendaꝫ. Sꝫ non forte mioris ſapie eſt ſcire vincēdo vti mode
ſtia ⁊ aliqn̄ in medio curſu victorie ſubſiſtere, quā vltra ꝓgredi. Nō
dico tn̄ bonā occaſionē negligūt. Multa ei ſunt q̄ vobis hanc illā vic
toriā pmittant, iprouiſus aduētus veſter trepidatio inimicoꝝ, noui
tas facti, meror ſuoꝝ quos fere oēs audierūt inſidijs vris eſſi itercep
tos. Oia apud illos pturbata, ita facili ora vobis prābunt. Sꝫ cū in
reb bellicis fortuna magnū imperiū hēat, multa a vobis timēda ſūt
Sꝫ neſcio an aliud magis quā qd̄ hi q̄ ceperūt vincere nō ſatis picu
la attendūt. Nihil nō temere ſepe ab eis fieri ſolꝫ. At hoſtib interim
creſcit anim⁹ ⁊ ſpes q̄ primo ipetu exciderat maior his inſurgit. Pre
terea nonnūq̄ accidit: vt q̄ in fugam ꝯſi erāt reſtaurēt bellū ⁊ acri⁹
pugnēt, quā ſi a pncipio nō deſpetaſſent de victoria. Plura de hac re
ſcriberē ſi mihi ociū eſſet aut ſi tuaꝫ ciuitatē egere ꝯſilio putarē. Et eſt
etiaꝫ nō poſt fcm̄: ſꝫ anq̄ res fiat ꝯſiliū de ſummis reb habēdū, vos
āt vt ad me ſcribis: iā inſignia ad vrbē hoſtiū mouiſtis opto vt illuꝫ
exitū vrā ꝯſilia inueniant, quē fortuna viſa eſt mihi patrio in ſucceſ
ſu vobis promiſiſſe. Reꝫ p grataꝫ mihi feceris ſi mature de exitu rerū
veſtraꝝ oīa ad me ſcribis. Vale

Ite noua delectent, hēo quidem vn̄ poſſim abunde huic tuo deſi
derio ſatiſfacere. Noſtra quidē eſt partiū memoria, tante rerū mu
tatiōes nō fuerūt, quante hodie inſtant ⁊ iaꝫ in nris ptib fiūt. Oēs
fere ciuitates hui⁹ nrē ciſalpine gallie nouas res agitant. Alie veteres
dn̄os de ponūt ⁊ ſe in libertatē vēdicant. Alie ſibi nouos tirānos fa/
ciūt. Multe dū nouis reb ſtudēt, ſuo magis quā alieo ingenio vtūt
Multe exēpla ceteraꝝ ſequūt. Nō nulle conant reuocare antiquos
dn̄os q̄s bella potētiori de pncipatu ſuo ꝺpoſuerant, nec vlla ē citas
i hoc iperio q̄ ſatis vl ꝯſilio l rōe i tantis morib vtat. Ciues ali⁹ in a
liū ꝯſpirant. Populi eos hn̄t ſui furoꝛ duces, ⁊ q̄ vix celere, ceteros an
cellāt. Cremōa oli vrbs opulētiſſiā itra paucoſā nos mltos pncipes
mutauit, nūc ſub tyranno ſeuiſſimo ē poſita. Brixia crebris eqtatuū
ppulſationib atterit ⁊ iaꝫ videt ſtatū ſuū inclinare hoīes iudicant
illaꝫ breui nouū dn̄m habituraꝫ. Pergamū ꝓ magnis bellorū ciui/

liũ diſcordijs ↄ̃ppſſa ceteros hoſtes in ſe admiſit. Certat ei nõ ſolũ v
tra ꝑs imꝑat. ſ; etiã vtra ſit. Necꝙ malũ ipm in venis ē (vt aiũt) ſ; mľ
to fortius in medijs viſceribꝫ eſtuat. Nõ em̃ ſub vno tãto ṗncipe. ſed
ſub diuerſis ⁊ in manibꝫ tyrãni affligit. Nã cũ aliqñ magis ingenijs
⁊ aïs ſuorũ ciuiũ floruiſſet. nũc facta colonia eſt. ⁊ oĩ crimïe hoïm ſor
didiſſimoꝝ ⁊ agreſtiũ repleta quã vrbē vnaꝫ in tota italia oïm miſer
rimaꝫ atꝙ infortunatiſſimaꝫ facile poſſuꝫ iudicare. Innũerabiles ali
e ſũt q̃ ſuã ⁊ ipſe infelicē fortunaꝫ hñt ⁊ magna in tēpeſtate poſita. Sꝫ
oïa meli⁹ intelliges ab eo quē cũ his lrïs ad te mitto. Tu ſi qd magnũ
hēs in his ꝑtibꝫ in quibꝫ aduerſaris oïa ad me ſcribe ne quicꝙ reruꝫ
noſtrarum ignorarem

Epiſtolaꝫ tuaꝫ plenaꝫ nouaꝝ rerũ accepi. Miſerũ me ↄditiõis
⁊ ſtatus tot magificaꝝ vrbiũ ⁊ ꝑploꝝ ꝓuincie vrē. Cũ em̃ in
tota latio nulla eſſet ꝑs ingenijs: aut armis illuſtrior video il
lam veterē gallie ciſalpine glãm iaꝫ ꝓpe defloratã eſſe ⁊ ad deſolatõeꝫ
redactã. Sꝫ hoc hꝫ oïs maximarũ rerũ fortuna: vt cũ ad ſummũ ꝑue
nerũt. tũc intelligam⁹ ꝓpe exitũ eſſe. Grecia ipſa: vt exēplo maiorum
paulo altius repetã: diu nõ ſolũ diſciplinis. ſed etiã armis italiam vi
cit. nec ꝓcul abfuit. qn duce alexandro macedonie in imperiũ orbis
terraꝝ obſideret: ſed eo ex rebꝫ humanis ſublato. circa ipam verticē
defecit. Roma ꝓo exēplo oïm ꝓuinciaꝝ ac nationē iniciũ iꝑerij qd a
regibꝫ ſũpſerat ſub ↄſulari iꝑerio quouſcꝫ ad parthos extēdit. ſub im
ꝑatoribꝫ ꝓo non ſolũ famã ſed etiã potentiã ſuã cũ finibꝫ orbis teri
nauit. tñ non potuit illud iꝑerium qd olim dominatum erat vľ ↄſer
uare: vel tueri ſed vidit oēm ſuã glãm ṗmo a ↄſtantiuo in greciã. de
iñ ab externis regibꝫ mõ ad occidentē. mõ in ſeptētriõem eſſe trãſlatã
hoc vno gaudet ⁊ ↄſolat qd nemo eſt ex his ad quos regnũ nrĩ orbis
manauit. q̇ nõ gaudeat ſe romanorũ regem dici. Ueſtra aũt gallia iã
eouſcꝫ ⁊ fama rerũ geſtarum ⁊ optimaꝝ artiũ excellentia creuerat:
vt ceterarũ prouinciarũ ſplendorē vincere ⁊ añcedere nrm̃ videretur.
Nõ hēo quo ſolatio melius poſſuꝫ fortunã vrãm leuare. quã his ex
emplis qbus ſepe vti ſoleo. quando aliquid mihi accidit quod min⁹
durum ſit atꝙ aſperum in rebus meis. Nihil autem in hac regione
agitur quod ſua nouitate aut magnificentia ſit ſcribēdum. Sumus
enim omnes in tanto ocio: quanto neſcio an alias fuerimus ⁊ vereor
ne hoc forte virtuti priſce ⁊ bonis actibus noſtris noceat. Nam vt
nimima fortune aſperitas. ita immoderata proſperitas ſepe glorie
nocuit. Uale

Et ſi ea de qb⁹ ad te ſcribo non ita noua inuſitata ve ſint: vt nun
q̃ alijs hominibus aliquid huiuſmodi obtigerit. tamen non

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

paruam ex opinione q̄ habebit admiratõnem excitarũt Vecturius
hõ: vt ſcis quondam habit⁹ nroꝝ ciuiũ opulentiſſim⁹. re ſua male pcũa
ta multũ eris alieni cõtraxit. cauit aũt mg̃nopere ne id a q̄cq̃ necari
orũ: aut eoꝝ q̄ hoĩem illũ diligebant. reſcitũ eſſz. Quid poſtea ege-
rit tñ apertũ fuit cũ fortũis ei⁹ ampli⁹ ſuccurri nõ poterat res fortaſſe
aliq̄ anno alias cõpoſita fuiſſet Cõtractis g̃ vndiq̃ ſarcinis ei⁹ quaſ
opulentiſſime potuit. ipē pficiſci peregre ſimulauit. matureq̃ affu-
turũ pmo die ſextil' aut ipis calendis pollicit⁹ fuit. hortatuſq̃ eſt nos
oẽs qui diligebamus. vt ſpõſionem p ipo faceremus. ſi quis forte
eũ cõueniſſz in iudiciũ. Arbitrabamur aũt illũ aut nllo: aut permo-
dico ere alieno teneri. qḋ ſi mg̃no etĩ teneret. putabamus eũ ſoluen-
do eſſe. Quid pl'a fideiuſſionez p illo fecimus deiñ pfcũs Xũ ẜo di-
es cõtracti eris adueiſſz iſto homine: vt ex bona fide oportebat die
ſtatuto ñ cõparente: paulopoſt ad ſatiſdatoem repoſcimur a credito-
rib9. Multa de illo q̄ſti ſumus orabam⁹ iudices vt diē termini nob
progarent Qḋ vbi a nob ĩpetratũ iri cõgnouimus necẽ fuit p illo de-
pendere. Nenũerataq̃ fuit illa ſumma pecũie. quaz ſuis creditori-
bus debebat. que res etſi per incõmode ceterĩ acceſſerit. mihi tñ adeo
grauis fuit: vt nũq̃ ſperez poſſe me exoluere ere alieno. qḋ eius rei g̃-
tia cõtraxi. Nũq̃ poſſe fieri putaſſem. vt aut hõ ille ad tantam ino-
piam veiſſet aut ſuis huiõi machinatõibus ⁊ dol' peterz. Sic res e-
uenit: vt fides ill' quibus nil pudoris: aut modeſtie ine pſtat. Ceteri
maxie hoc factũ admirant. ſz ego penam fidei mee perfero: Tu ſi qḋ
aliqñ ſpõdendũ a te erit p alio exẽplo meo cautior fies. Nullam eñ
artē arbitror eē q̄ minus g̃re ⁊ magis incõmodi afferat hoibus quaſ
eam q̄ docz p alieno debito in iudicio ſiſti ⁊ fidem iubere. ⁊ eſt notũ
prouerbiũ. Qui pedem in laq̄um mittit ſuo tm̃ periculo ⁊ labore exol-
uit. Sed tarde in re mea perſpexi. Vale.

Quibus februarijs reddite ſunt mihi lr̃e tue quibus mi-
hi ſignificas de pfidia vecturij. Et me ſapiēter admones
qḋ tuo exẽplo in re mea fiam cautior. Facis hoc p tua in
me beniuolētia q̄ ſumma ē ⁊ maxias tibi dico grãs. Sz
illud velim ſcias paulominus me hac tua iactura eſſe animo com-
motum. quam ſi in parte mearum fortunarum damnum factum eſ-
ſet. Ita eñ ſemper de te iudicaui: nihil poſſe tibi accidere quod non
mihi proprium eſſet quod ego arbitror multis olim per te ſignis p-
ſpexiſſe. Nec longe abeſſet quin hoc tpe tibi animum meum recon-
derem ſi facultas adeſſet. Sed cum aſſiduis bellis patria nrã iã at-
trita ſit ac pene cõſumpra. nec reddit⁹ agroꝝ dñis rñdent. nec ille ar-
tes in ciuitate exercent quibus magni prouentus ⁊ pecunie interci-
ues agebantur. oĩa quidem emolumenta nos deſtituerũt ⁊ ſi q̄ ſunt q̄

bus ōpes ⁊ pecunie ſint. nemo tñ eſt q̇ non mallet ſuas res in portu
cōtinere. quā ſe manifeſtis ꝑiculis cōmittere. Si q̇d eſt tñ in quo ti-
bi poſſim aliquo ſtudio vl' oꝑa mea ꝓdeſſe. oīa bono aīo faciā q̄ vſui
tuo intellexero eſſe. Nec cōſiliū tuū debere intelligi his rebꝫ q̄ ad te
pertinēt. ceteris ꝟo in rebꝫ vtar prudentia tua. Pecunia non poſſum
mea te iuuare. ſatiſdatōem aūt nō dubitabo ⁊ cautionē ꝓ te facere ⁊
obligare oīa mea. ſi intelligā q̄ ſuꝑ hac re volūtas ſit ⁊ ſi nihil erit ꝓ
te dependendū. Q̇ᵭ ſi cognouero te nulla in re ꝓpter verecūdiā offi-
cio meo voluiſſe vti. Minues eā opinionē quā ſemper mihi de tuo
in me officio atq̧ perpetuo amore facerem

Qđ de rebꝫ inuſitatis ad te ſcribo videoꝛ mihi rem tibi grā-
tā ꝑficere. Scio em̄ te ſꝑ haꝝ reꝝ cupidū fuiſſe. Faciaʒ ergo
te participē facti pulcerrimi. neq̧ multis annis añ a quoq̧ noſtrum
auditi. Inuētus ē in ciuitate nrā ꝓnceps. q̇ cū libertatē publicam ar-
mis diu ꝑſſiſſet actus: vt nos eē putamus. ꝯſciētia reꝝ ſuaꝝ tandeʒ
cepit cōſilia ſua in melius ꝟtere. Uocato em̄ ꝑplo ad cōtionē oꝛōem
habuit apud illū egregiā: atq̧ illuſtrē in qua ⁊ ſui ꝓpoſiti ⁊ admini-
ſtratōis q̧ geſſerat reddita rōe. ciues docuit quo aīo in republica eſſꝫ
mō ſibi cōcederet̄ cōi libertate cū ſuis ciui hui⁹ ſecure vti. Multa ſa-
piēter ⁊ magnifice ad hanc rē adegit. q̄ admiratōem oībus facerent.
poſtq̧ ꝟo ab eo ꝑoꝛatū fuit. magnū aliquādiu extitit inter nos ſilen-
tiū. alijs nō ſatis ſe intellexiſſe arbitrātibꝫ. alijs: q̇bus maioꝛ ꝓuidē-
tia ineēt. dubitātibꝫ quoꝛſum illius oꝛō ꝑgeret ſed cū omnibꝫ liber-
tas dicēdi facta eēt. ac plane hoꝛtaret̄ ꝑoꝛaretq̧ vnūquemq̧ optimū
ſententiā ſuā dicere nemo fuit q̇ nō diuias atq̧ immoꝛtales grās ei
ageret qꝛ. r. p. in ſedē ſuā reduxiſſet pollicitiq̧ ſum⁹ oēs nō ſolum rei
impunitatē futurā: ſed etiā potētia nrōꝝ coꝛpoꝝ ſalutē eius atq̧ in-
columitatē defenſuros daturoſq̧ oꝑam. vt ꝓuatus aliq̄n beatioꝛ vi-
ueret: q̧ olim cū ſolus vrbi imꝑaſſet. Que res vbi ab illo intellcā fu-
it. ipe oēs ſuos faſces ꝑplo ſubiecit. Donauitq̧ antiq̄ libertate patri-
am leges antiq̄s reſtituit: nec aliq̇d ex ipa ⁊ bona ꝯſuetudīe liberta-
tis omiſit. Nūc ꝟo e[…] iure fruit̄ nobiſcū. nos āt in tāto ocio ſum⁹:
q̧tum nūq̧ alias ſꝑare auſi fuiſſem⁹. Credo te huic nrē felicitati nō
minus gratulari. q̧ hoc pulcerrimū eius fcm̄ admirari. Propterea
oīa volui a me ſignificari tibi. ſi q̇d ꝟo erit qᵭ vl' in ſenatu nrō vl' a-
pud ꝑplm̄ geri a me ꝓ tua ꝯmoditate poterit. habebis me ſummū a-
micū ⁊ quo ꝓ iure in oībus rebus tuis libere vtaris. Uale.

Recte vobis accidit qᵭ patria veſtra antiqua libertate dona-
ta eſt. Siue em̄ caſu hoc obtigerit ſiue ꝯſilio: nō poteſt hoc
nō diuinitus vobis accidiſſe. ſed magno ſtudio a vobis curandū eſt
vt veſtro bono iſto quam diutiſſime poſſitis frui. Nulla aūt res ma

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

gis hoc efficiet: quã ſi reꝝ ſumma ad plures delata fuerit. Sophoꝺ/
cles: vt eſt in fabulis grecoꝝ: cũ vellet quadã tragedia hoc idẽ ꝑſua/
dere athenienſi pplo paridẽ induxit ab inferis. q̃ lõga orõe athenienſes
hortabat: ne leonẽ in vrbi nutriret. aut nutriendũ diſceret equo aio
perferre. Quam rem ſapiẽtiſſimus poeta ſuo carmini inſeruit vt ⁊ g̃
uitate auctoris ⁊ nobili figmẽto doceret pplm nõ cõmittere potẽtiaꝫ
vrbis alicui vni q̃ opibꝫ ⁊ ingenio ceteris pſtaret: ꝙ ſi ea ſibi libtas
eẽt ꝯmiſſa ſuadebit ſeruitutẽ eẽ ꝑferendã: ne ꝯtumacia ppli dño gra
uiore vteret. Nihil vnq̃ꝫ fuit ꝙ romanũ pplm dñm gẽtiũ eque liber/
tate ꝓuaret q̃ꝫ cũ maluit eam poteſtatẽ que erat oim eẽ paucoꝝ ⁊ ſer
uire potius impatoribꝫ q̃ꝫ regnare. Incredibile eſt q̃ꝫtũ reſtituta li/
bertas delecter. ⁊ cũ alter in magiſtratibꝫ cõferẽdis ſtudet altero gra
tioſior videri. facile euenit vt nõ poſſint oẽs iure equo vti. cuꝫ plues
ſint in ciuitate q̃ vl opibꝫ vl eloquẽtia aios multitudis ad ſe alliciãt
Que res ſi a vobis etiã atq̃ꝫ etiã nõ fuerit ꝓuiſa. verendũ eſt ne poti
us a vobis nouus dñs ſit in vrãm rempublicã inuectus. quã perpe
tuo a veſtris ceruicibꝫ ſublata ſeruitus. Nõ dubito hec eadeꝫ ꝓ vrã
ſapiẽtia que ſumma ẽ prudẽter a vobis ꝑfici. Sed niſi edoctus fue/
rit de ſuo ꝑiculo ppls. videbis breui in varia ſtudia illã ſcindi nec ſa/
tis intelligere quorſum fcã ſua ꝟgant. Qꝺ aũt cupis omi officio tuo
vl in ſenatu vl in populo ꝓ me defungi nulla me noua voluptate af/
ficis. Eſt eñi nõ ſolũ tibi vſitatũ ſed etiã quotidianũ oẽm curã ſuſci/
pere: q̃ vſui meaꝝ reꝝ accedat. Aliud nõ eſt qꝺ a te magis velim. q̃ꝫ
vt me: ſicut facis maxime diligas ꝑſuadeaſq̃ꝫ tibi neminẽ viuere. cu/
ius beniuolentiam ⁊ ꝯitatem maioris faciam

Tandem ex magna ſollicitudine. ⁊ metu liberatus ſum. Spe
ro te multoꝝ in lrĩs ⁊ ſermone intellexiſſe me dũ iter hetru/
rie ꝑagerẽ: quo peterẽ vrbẽ romanã in quoſdã incidiſſe. q̃ aſſiduis
latrocinijs infeſtabãt eã ꝓuinciã: ⁊ fere oẽs viaꝝ additus occupant:
Putabã in manus carnificũ ꝑueniſſe. q̃ me multis modis cruciarẽt
Ego ꝟo cũ aim ipm meũ ꝑarem ad fortiter ꝑferendũ oẽs penas q̃s
illi mihi inferre voluiſſent. neq̃ꝫ iam iſtos q̃cq̃ꝫ rogarẽ. inueni apud
cos maiorẽ pietatẽ q̃ꝫ fuiſſem vnq̃ꝫ auſus ab eis ſpare. Nũ eñi q̃ ſen
tẽtia eẽm aut q̃bus artibꝫ quo ve queſtu vterer diligẽter ꝑq̃ſiſſent reſ
põdiſſemq̃ꝫ ad eã q̃ mihi viſa fuiſſent illo tp̃e ꝓ meis fortunis dicen
da. ſtatĩ me bñ ſpare hortati ſunt detinuerũt me apꝺ eos aliq̃t dies
oiq̃ꝫ officio in me atq̃ꝫ hũanitate ꝑfuncti ſunt. Cũ ꝟo ipis viſuꝫ fuit
habito inter ſe ꝯſilio: nõ ſolũ me ſine vllo interuẽtu pecunie dimiſerũt
ſed etiã mihi nccãrium ꝯmeatũ pſtiterũt. Omiſſo aũt ꝓpoſito rho/
mã petendi: habita ꝓus illis maxia grã. incolumis ad eos regreſſus
fui hec ad te mg̃no ſtudio ⁊ voluptate ſcribo que ſcio ꝓ ſinglari ĩ me

beniuolentia tua ſemper aduerſis caſibꝫ meis indoluiſſe ⁊ maxime
ſcd̄is rebꝫ letari. Uale. de tuo ſtatu ad me ſepe ſcribas

Q Uod humaniſſime tecũ ꝑdones egeꝛint: nõ tam fortune tue
attribuendũ eſt, quã moꝛibꝫ tuis. Es em̄ oĩm hoĩm lepidiſ
ſimus. Aliq̄ ſcio ꝓfuerũt tibi ille tue facetie ⁊ in oĩ ſermone tua ſua-
uitas nõ minus foꝛtaſſe. q̄ꝫ ꝙ nũq̄ꝫ rei pecũiarie opulẽtus fuiſti. Eſt
em̄ genꝰ hoĩm magis auaꝝ q̄ꝫ crudele. Cũ ergo ꝑbenignꝰ ⁊ comis eẽs
nec haberes: qd lucri tecũ facerẽt, ꝓbe ſibi ꝓſpexerũt. ne diu fieres illꝭ
ſumptuoſus. ita ego fcm̄ iudico. Illd̄ ꝟo qd̄ in tuo diſceſſu fcm̄ ab ip
ſis narras nõ ſolũ libeꝝ diſceſſum. ſꝫ etiã ꝯmeatũ ⁊ cetera officia hu
manitatis eos tibi ꝓſtitiſſe: nõ ſatis poſſum admirari cuꝫ vix huiõi
pietas inueniaꝛ apud tales hoĩes q̄ ſe volũt frugi ⁊ bonos dici. Sed
vt arbitroꝛ: hĩj q̄ ſceleribꝫ ſuis diu freti ſunt repetẽt interdũ auidiꝰ
honeſta ſtudia, q̄ꝫ illi q̄ ſꝑ inter leges ⁊ iudicia viuũt. Quicq̄d fue-
rit maxĩe tibi gratuloꝛ. ꝙ me ex metu maxio ⁊ te ex ꝑiculo nõ ꝑuo li-
beraſti. Cupio tñ eiuſmõi foꝛtunã nõ iteꝝ experiendam. At eris vt
ſpero deinceps in tua ſalute cuſtodienda cautioꝛ. habeo tibi grãs: ꝙ
de tua liberatõe in ꝑmis ad me ſcripſiſti. Sciebas em̄ me nõ minus
tuis q̄ꝫ meis incõmodis angi. hoꝛtoꝛ ꝟo te atq̄ꝫ obſecro: vt ad nos
accedas. Facies em̄ rem oĩm poſt tuũ reditũ amicis tuis gratiſſimũ
mihi ꝟo adeo iucundum vt nulla maioꝛi voluptati cumulatius poſ
ſis me afficere

Am nõ cõſuetã ad te ſcribo. quã ſi q̄ꝫta ſit ex tua prudẽtia iu
dicaueris excitabit. crede mihi. quedã ad res magnas incre-
dibilẽ in te amoꝛẽ. Chaius luciꝰ cũ per etatũ nonduꝫ poſſit ad nr̄os
reipublice magiſtratꝰ admitti. nuꝑ magno cõſenſu ciuitatis abſolu-
tus ẽ a legibꝫ q̄ nihil ꝑter moꝛẽ antiquũ fieri ꝑmittũt. Cuꝫ em̄ ꝓpter
crebꝛos ꝯflictus multi duces ex nr̄is aiam foꝛtiſſime pugnando ad
miſiſſent. neq̄ꝫ vltra nobis ſuppeterẽt q̄ ad tm̄ mitterẽtur. tãta ſuꝑio-
ribꝫ bellis huius adoleſcẽtis ꝟtus in pugnãdo cõſpecta fuit: vt mili-
tes nr̄i nũq̄ꝫ ſe victuꝛos niſi ipõ duce ſꝑare poſſint. Iũ e ſtitaq̄ꝫ ex cõ
muni ſnĩa ꝯtra leges nr̄as ceſſitq̄ꝫ honeſtas vtilitati ⁊ inſtituta nccĩ
tate paruerũt. q̄ res mõ cũ tibi viſa ſit. tm̄ inflãmare te debet atq̄ꝫ in
cẽdere: vt nihil dies ac noctes magis cogites q̄ꝫ ⁊ ꝯmodo etiã tu viã
tibi ad huiõi glãm facias. Ꝗ d tibi difficile nõ erit. ſi nihil tã arduũ
putaueris qd̄ magno ac nobili animo nõ ſit facile

Caiũ luciũ dona tũ eẽ nr̄a republica egregia dignitate
c pro ſua ꝟtute. bono exẽplo fcm̄ iudico. Nec alid̄ puto in
nr̄ã ciuitate eẽ q̄ꝫ vt vnuſq̄ſq̄ꝫ tm̄ in nr̄ã. r. p. poſſit. q̄ꝫtum
virtute ⁊ rebꝫ a ſe geſtis alios ãtecedit ſꝫ ꝟeoꝛ ne pleriq̄ꝫ cũ glãa maio
rũ magis q̄ꝫ ſua ꝟtute ꝯfidãt, id ipſũ moleſte ferãt. Scis ḡ q̄ ſepe vꝛbi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

gaſperini

nrē inuidiā attulerit. Nā cū plīme ſint alie peſtes q̄ magna plerūqȝ
reg̃ ꝯterūt. neſcio an nulle pniciosior qȝ hec qȝ ſtari dixi. q̄ ſi vr̄a mo
deſtia euitari ñ poſſit id forte legibꝫ ꝛ patrie meliꝰ ꝯducerꝫ tarde ad
honores accedere: qȝ in tēpeſtiuis ingrātibꝫ cū inuidia ꝛ odio multo
rū vti. Sȝ, cū nulla ſit hūilitas (vt aiūt) q̄ mortis huiuſcemōi hoīm
vitare poſſit, oīa q̄ caſus tulit ſunt mḡno aīo ferēda ꝛ eo fortiꝰ ꝟtute
vtendū. quo magis a pluribꝫ illa expugnant̄. Probūqȝ id nrē ciui/
tatis factū q̄ chauus lucius abſolutꝰ ē legibꝫ ꝛ in illa dignitate ꝯſti/
tutus quā ille ſepe ꝓ patria fortiſſiē pugn̄do emeruit qȝtū āt iſta res
ꝑoribꝫ ſtudijs meis. q̄ ꝓ republica ſuſcepi. adiecerit. breui intelliges
gl̓am eni chaij ni ī ſepe me ex ſomno excitat. Nō q̄eſcā ḡ donec quem
etate ꝛ gl̄ia ſupoꝝ ꝑpe eq̄lem video. eundem ꝛ magnitudine animi ꝛ
rebus magnifice geſtis conſequutus fuero

Non deſꝑuatis ꝯmodis: vt ſepe antea. ſȝ ſalute nr̄oꝝ ciuiuꝫ
has lr̄as ad te obſignaui. Si vnqȝ tp̄s fuerit quo tibi ſtatus
r. p. cure fuerit vide vt hodierno die illi ꝛ cōſilio tuo ꝛ auxilio velis
adeſſe. Multa enī impēdent: q̄ niſi attētiſſime a te ſint ꝓcurata. fa/
cile erūt in magna eruptura incēdiū. Quare etiā atqȝ etiā iter ad nos
feſtina. Nec vlla res tāta ſit q̄ tuū aduentū remoret̄. Oēs q̄dem pre
ſentiā tuā affectāt. ſciūtqȝ in te vno cōem oīm ſalutē eē repoſitā. No
li itaqȝ tantā oīm expectationū differre pſuadeaſqȝ tibi omni ꝑncipa
tu melius eē hoiem a ſuis ciuibꝫ diligi ꝛ hāc cōſeq̄ gl̓am nullū ꝑ. r. p
vel ꝑiculū vl̓ laborē effugiſſe. Plura de beniuolētia ꝛ ſpe oīm ciuiuꝫ
in te poſita ſcriberē. niſi tu q̄ oīa noſti ꝛ ſumme patriā diligis. ea te/
cum melius proſpiceres. Vale.

Si ea in me eēt vl̓ autoritas vl̓ facultas vt magis reipu/
blice ſubuenire poſſem nullū certe vl̓ laborē vl̓ ꝑiculū pro
cōi ſalute fugerē. ſȝ multa ſunt que incutiūt mihi huiuſ/
cemōi rei diffidentiā ac deſꝑatōem. Nā ꝛ pleriqȝ ex nr̄is
malūt potius oīa ꝑturbare vt ipſi preeſſe videant̄: qȝ equo iure inter
nos viuere ꝛ plures ſunt in ciuitate q̄ non internoſcūt q̄d inter ſerui
tutem ꝛ libertatē ciuiū ſit. Si q̄ vero inueniātur in ciuitate. qui bē/
ne de republica ꝛ iudicet ꝛ ſentiāt. nihil enī ſorō ad multitudinē valꝫ
Nec video itaqȝ quid poſſit mea preſentia patrie ꝛ ciuibus noſtris
afferre. niſi vt multas inimicicias neqȝ mihi neceſſarias neqȝ. r. p.
aſſumam. Quod ſi in ea ſententia omnes ſunt vt ſalutem meaꝫ his
fluctibus ꝛ procellis. r. p. cōmittam non recuſabo amore patrie om/
nia prius experiri. quam fallere tantam ciuium noſtrorum expecta
tionem habes iudicium meum ꝛ. r. p. Tu quid ſim facturus cum
de voluntate ciuium noſtrorum iterum conſtiterit ad me ſcribere fe/
ſtina. Vale

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Epiſtole

Uis ſit nrē ciuitatis ſtatus ex hoc potes intelligere q̄ nū
q̄ꝫ melioribꝫ auſpicijs iacta fuerūt fundamēta nrē reipu
blice q̄ꝫ hodierno die. Cū em̄ olim ſenatus noſter cogeret
vt de ſummis rebꝫ ꝯſultaret. oēs ſeruiebāt ipi. Si qn̄ ſen
tentia prēs diuidebat: nemo erat q̄ qđ ſentiebat auderet libere cōſule
re. Nūc ṽo cōcurrit tātis ſtudijs ad libertatē nō fictā atq̄ꝫ vmbrati
le: vt oli ſꝫ ⁊ q̄lem a pribꝫ nris nō accepimꝰ vt nūq̄ꝫ vſi ſumꝰ nob̄ vi-
uere niſi in h̄ tp̄e in quo nūc ſumꝰ. Paucis em̄ q̄ publicam libertatē
opprimebant de ciuitate erectis oēs equo iure vtunt. licet cuiq̄ꝫ de no
ſtra. r. p. ⁊ q̄d ſentit dicere ⁊ qđ dicit libere ſentire. Studia q̄ priua
tis rebꝫ adhibebant oīa ad amplitudīem. r. p. ſunt cōuerſa. Oēſq̄ꝫ in
hoc vno maxime ſunt intenti. q̄s eoꝝ potiſſime ꝓſit citati. Si ḡ cu-
pis inter tuos magnus haberi. accede ad hanc nr̄am. r. p. quaꝫ opti-
mam ⁊ pulcerrimam habemꝰ. Cū q̄dem in ea poteris: q̄ꝫtū ceteris
labore induſtria ⁊ ſollicitudinem preſtabis

Uod optīa. r. p. vtimi. magis vr̄a q̄ꝫ mea cauſa gaudeo. Mi
hi em̄ cū maxīa ꝑs vite exacta ſit: nihil ꝑt eſſe q̄ diu vtendu
ſit. Ueſtra aūt etas: q̄ in meliori curſu eſt in futuꝝ ſpectat multa: q̄ ſi
bi iure poſſit in gerendis magiſtratibꝫ ꝓmittere. Si q̄d ṽo erit: in
quo poſſum patrie ꝓdeſſe. nō ſolū oīs labores fortiter ꝓ illa ſuſcipi
am: ſꝫ etiam oīs moleſtias ⁊ ſollicitudīes equo aīo feram. ⁊ ſtatim
fructꝰ ꝑcepiſſe ex laboribꝫ ⁊ ſtudijs meis arbitrabor. ſi vr̄am. r. p. op
timam atq̄ꝫ ampliſſimam poſteris vr̄is vna vobiſcū reliq̄ro. Si aūt
illa officio meo nō eguerit: gaudebo ſummos atq̄ꝫ ſapientiſſimos in
vr̄a citate reperiri: q̄ optīs legibꝫ ⁊ ſapientiſſimis īſtitutis patriam
poſſint tueri. Ego ṽo iam magis ociū q̄ꝫ negocium. cōcedi ſenectuti
mee deſidero. vos q̄ ī ea exornanda atq̄ꝫ locupletanda occupati eſtꝫ
pro veſtra ſapientia cōſiderabitis quid reipublice cōueniat. Quic-
(quid em̄ de ea conſtitueritis boni ego conſulam

Uid de publica vtilitate nroꝝ ciuiū ſentiam: ⁊ q̄ rōe ea res
meliꝰ poſſit a vob̄ agi. Cōſtitui ad te ſcribere. vt oiꝫ cōſilioꝝ meorū
rōem tibi in p̄mis aperiaꝫ. ſepe aīo ꝓſpexi: quō nr̄e citatis vectigalia
et ceteri ꝓuentꝰ ſine vllo nroꝝ ciuiū: aut ſocioꝝ incōmodo maxīe poſ
ſint adaugeri. Sꝫ ad hanc rem cōficiendaꝫ. video opꝰ eſt mihi tuo
cōſenſu atq̄ꝫ prudentia. Nō ignoras annis multis antea neq̄ꝫ merca
tores neq̄ꝫ publicanos: ꝓpter incurſum pirataꝝ: tute potuiſſe h̄ nr̄m
mare nauigare vnde accidit: vt multo minoris noſtra vectigalia ve
nirent. Nam cum vnuſquiſq̄ꝫ pacto iſto conducet vt ſibi non reipu-
blice pereant: neceſſe eſt vt nauigandi lucrum illam ad hanc vectu-
ram īpellat ſitq̄ꝫ vt n̄ velit pericl'o ſua cōmittere. cū maior pars incō
modoꝝ ad eos perueniat; ex q̄ nr̄ꝫ erariū n̄ paruaꝫ iactūaꝫ ac diſpēdi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

um ſuſtinet. q̄d āt mercatoribꝫ accidit ꝑpter metū piratarꝫ. q̄tidie in
telligimus cū fere oēs artes in ciuitate nrā defectu merciū ad nihilū
deuenerūt. qd̄ damnū nō ſolū ad ꝑuatas ꝑſonas ſed etiā quouſqꝫ ad
ipam. r. p. ꝑuenit. Cōſiliū meū erat: vt publice triremes inſtrueren
tur ↄſcriberēturqꝫ hoīes aſſucti bell' maritimis q̄ ↄmeatꝰ tuos redde
rēt. hoc em̄ mō ꝛ aīos nrōꝝ ſocioꝝ ↄfirmaremus: ꝛ vectigalia nrā re
cuperaremꝰ q̄ ꝑpe modū interierūt. Mercatoribꝫ āt mare tutum eēt
pyratis metu noſtre claſſis non audentibus vagari hoc ſepe in no-
ſtro ſenatu commemorauimus que etſi a multis omnino probaren
tur tn̄ aut ꝑpter inuidiā aut ꝑpter grām eoꝝ q̄ me nō pn̄t eq̄s ocul'a-
ſpicere. nōdū ea res in cōſultatōem deducta ē. ſꝫ q̄ te adiutorē ad hāc
rem habere ſpero facile obtētu ea oīa fieri ue q̄bus ad te ſcripſi. Non
fugies ḡ velut cōfido: hūc laborē ſuſcipieſqꝫ tn̄ reipublice cā tū ſūmo
in me beniuolētia tue hāc ꝓcuratōez tibi hoēſtā ꝛ reipublice q̄ꝫ vtilem

Si res de q̄ ad me ſcribis poſſit aliter q̄ꝫ pn̄tia mea expediri
ꝑpediem accedā ad vrbē. ſꝫ illud valde miror q̄ in re aptiſſi
ma: nemo eſt q̄ tibi cōſentiat. Nō video em̄ q̄d ad tuū cōſiliuꝫ addi
poſſit. nā ſi nrā. r. p. diu oꝑpreſſa fuit. volamꝰ necē eſt vt mare qd̄ his
annis piraticis latrocinijs vexatū fuit aliq̄n nrīs vectigalibꝫ ac mer
catoribꝫ pateat aliter noſtra. r. p. q̄ vix adhuc ſtat breui nulla erit. Cō
ſtitui tn̄ ꝑus ad ſenatu hac de re ſcribere: ꝛ hortari q̄ſdam q̄ in ſuis
dicendis graues in patres habent̄: vt h̄ negociū. r. p. cauſa ſuſcipiāt
Sepe em̄ grā q̄daꝫ ſummis viris habet̄. cū ab his de cōi ſalute. r. p.
agit̄ q̄ res ſi ab hoībꝫ inferioris ordis tractet̄. ſepe inuidia magis ef-
ficit q̄ꝫ. r. p. rō poſſit. At q2 modeſtiā tuā cognoui. ſcio id te nō mole-
ſte paſſurꝫ. q̄ ea q̄ a te ſapiēter ꝓ publica vtilitate ꝑſpecta fuerāt: ab
aīo ꝑficient̄. Curabis aūt: vt ſi q̄d huius rei in cōſultatōem venerit
tuis litteris certior fiam.

Jde noſtra. r. p. ad te liberius hoc tp̄e ſcribo q̄ꝫ olim fece-
rim nihil ē qd̄ admirari oporteat. Nūq̄ꝫ em̄ tp̄s fuit q̄
vehemētius ad te ꝓ publica vtilitate ſcribēdū fuerit. Nā
poſtq̄ꝫ te ex cura eius exemiſti. alij timidiores facti ſunt:
alij v̄o tm̄ audacie atqꝫ licētie aſſumpſerūt: vt nihil putēt ſibi in ſen-
tentijs dicēdis vetitū. Si ergo capis illā ſanam eē omnibꝫ poſtha-
bitis ad eā gubernandā atqꝫ regendā accedes fundamēta q̄ mala ia
cta ſunt tua autoritate. ꝛ ſapiā euertes ꝑuſq̄ꝫ illi cōfirmauerint ꝛ aſ-
ſuefaciēt multitudiem ſue libidini ſeruire. Vide vt ſi q̄ ſunt nō recte
de cōi ſalute ſentiētes eos ſi potes: de ſede ſua demoueas ſi minꝰ ma-
iorem habeas. r. p. q̄ꝫ ꝑuate amicicie rōem. Quos v̄o timidos ad ſuſ
cipienda ꝓ ſuis ciuibꝫ ꝑicula aīaduerteris. orōe tua excitab ꝛ eos in
flammabis ad fortiter ſuſtinēdū oēs labores: quotiēs rō: aut neceſſi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

tas hōc ab eis p̄ro republica depoſcet. Suſtines quidem incredibi⸗
lem omniū bonoꝝ expectatōem. Facies itaqꝫ quicq̄d reſpublica hoc
tp̄e faciēdum eſſe tibi ſuadebit. Sed vnum hoc a te queſo: non obli⸗
uiſcaris te illū eē cui ipſa reſpublica ſe ⁊ ſuos oēs cōmendat

Um lr̄e tue de ſtatu: r. p. delate eēnt nō multa poſt aſe ſu
peruenerūt q̄ nūciauerant omnia a te p̄uato odio ac ma⸗
liuolentia fieri. nec alio in ſtatu ciuitatem eē. quā olim
cum eam incolumē atqꝫ florentem reliq̄. Nō poſſum in⸗
duci: vt hec a te confecta eē putem. Sed illud maxime doleo p̄uatis
diſſentionib᷒. r. p. euerſum iri. Siue eēm illi quadā in te maliuolētia
cām hoꝝ maloꝝ dicātij in te reſidere: ſiue qd̄ potius reoꝛ. tu illoꝝ mo
res ⁊ cupiditatē dn̄andi nō poſſes ferre. nrā. r. p. nō p̄t q̄cq̄ ex hac re
lucrifacari. Gaudebā me illud a patria impetraſſe vt p̄ multis labo⸗
ribus ac p̄ maximis p̄icul' q̄ ſepe nūero p̄ publica ſalute p̄peſſus fue
ram. aliq̄n ocio ac q̄eti donat⁹ eēm. Liceretqꝫ mihi cū diu inter fluc⸗
tus ac tempeſtates eius ꝟſatus eēm. tandē reb᷒ meo laboꝛe cōpoſi⸗
tis in poꝛtu q̄eſcere. Sꝫ poſtq̄ eo p̄uentū ē: vt vl' ego nō poſſim in h̄
meo ocio vl' illa nō poſſit in pace eē nō deſeraꝫ hoc in extremo tp̄e illā
qui oēm ſup̄ioꝛē vitā ſp̄ in laboꝛib᷒ ac p̄icul' p̄ ſalute ei⁹ exercui. Na⸗
uigabo itaqꝫ ad vos q̄p̄rimū b̄n̄ vēti erūt Spero dū adhuc oīa noua
et recētia ſunt poſſe oēm cām oꝛientiū maloꝝ p̄ me tolli. Qd̄ ſi a me
perfici nō poterit. tn̄ neqꝫ ſtudiū meū neqꝫ diligētia aberit. Tu ꝟo
velim p̄ tuo in. r. p. amoꝛe p̄petuo id mihi p̄ſtes vt plus apd̄ te. r. p.
vtilitas q̄ꝫ vllius hoīs odium aut inuidia valeat

Si reb᷒ tuis caueas implicabis te aliquo graui incōmodo
credis vnumquēqꝫ eo eē in te aīo. quo tu in aliꝫs es. Falleris
mihi nā ex his qui tibi in p̄ſentia videntur amici pauciſſimi te ex aī
mo diligunt. ſi ꝟo me audies: abdicabis oēs illos a te. quoꝝ frōs
eſt blāda ⁊ q̄ oīa q̄ a te fiunt immēſe laudāt. Suadeo in oībus reb⁹
a te gerēdis. vtaris conſilio Lhaū vecturij oīm certe ſapiētiſſimi ⁊ q̄
te ſumme diligit is nō patietur te in defectu amicoꝝ errare. Nemo
eſt ex numero noſtroꝝ hoīm. cuius prudētiā pluriſfaciā ⁊ optime de
nrā natura ⁊ moꝛib᷒ noſtroꝝ ciuiū pōt iudicare q̄cq̄d ille tibi p̄ſuaſe
rit veridici apollinis (vt aiūt) dictū puta ſi attēdere volueris: vide⸗
bis illum. nec poſſe p̄pter ſapiētiam errare: nec velle p̄pter ſummā in
te beniuolentiā. Cupio q̄d cōſtituas intelligere. vt cū ea opinione in
qua adhuc fuiſti mutatum te eē cognouero amicicie noſtre ſatis cō⸗
gratularer

Lhaū vecturij conſilijs maxime vtoꝛ. Sp̄ eēm illi⁹ ſapie⸗
e pluriſfeci ſi bona venia tua dicā. videris mihi minus b̄n̄
de me ſentire cū diſſuaderis me illoꝝ hoīm amicicia vti

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

quoꝝ frons blāda eſt.ego ꝟo lōge a te diſſentio ſed cū hoībus ita vi
uendū eſt.vt ſuꝰ vnicuiqꝫ mos ē.nō iudico ſapiētis eē.cū ceteri ſibi ar
rideāt ipm̄ flere aut nimiū ſeueꝝ eē.cū alij ſint in ioco.ita em̄ vitā in
ſtitui:vt me ſꝑ pn̄tibus rebus accōmodarē.nec paterer aliquē mihi
iure iraſci.q̄tiēs aūt mihi licet.ſcito me nihil libētiꝰ facere q̄ꝫ cuꝫ his
verſari quoꝝ ſapiā doctioꝛ fieri poſſim.iſta ſcio nōduꝫ ſunt ab emul'
meis relata.hec ſunt q̄ ꝓ mea cā duxi.h' tpe tibi rn̄denda nō qꝛ tuis
admonitōibꝰ ſuccēſeaꝫ.ſꝫ vt ſi q̄ꝫ nō bonā opinionē de me cōcepiſſes
ego me apō te purgarē.tu ſi q̄d aliter de me fert':qđ ſi ꝑter dignitatē
et eā eſtimatōem q̄ de me habet' oīa (vt facis) amice ac libere ſcribas
Unū velim ꝓ tua hūanitate ipetratū iri a te ſinas vt nihil de me te
mere credas.plures em̄ ſunt q̄ aut odio aliq̄:aut iuidia ꝯmoti veni
unt ad ipugn̄dū alienā famā rōe vl' cā honeſta inducti h' ſi mihi pre
ſtiteris.ſemper q̄ꝫ maxie tuis admonitōibus delectaboꝛ. Uale

Pero me aīo ꝯſpexiſſe:q̄ rōe poſſit tua cā in integꝝ reſtitui ne
id lōge aberit.mō de ea re ꝯſiliū hēas cū his q̄ te in lauta pre
eē deſiderāt.Cū em̄ idibꝰ ianuarijs forte ꝯueniſſeꝫ Chaiū cornelium
hoīem in iure ciuili prudētiſſimū multiqꝫ adeſſent oēs tibi ſummi a
mici incidimꝰ.neſcio q̄ mō:in ſmōem de rebꝰ tuis fuerūt aūt q̄ dice
rēt vl' nūq̄ꝫ ſe iniq̄us audiuiſſe.q̄ꝫ eā ſniaꝫ q̄ ꝑdie in iudicio crimial'
de te lata eēt.Cui ei cū oēs aſſenſi fuiſſent nihil aliđ diffinitū fuit:q̄ꝫ
ꝙ ſinguli fcm̄ illđ nimis idigbant'.ego ꝟo cū iā diſceſſum iri foꝝ aiꝫ
ad cauſam adūti.Cūqꝫ diligētiꝰ eam iſpexiſſē.ꝯgnoui nihil ex mo
re maioꝝ niſi in ea lōgitudie actū eē.Nam potētia adūſarij tui ma
gis cauſam iſtaꝫ q̄ꝫ eq̄tas rexit.Cōſulo ꝓuoces ad ſupiores mgr̄atꝰ q̄
te huiōi ſentētijs hn̄t ꝯgnoſcere ſꝑ em̄ hoꝝ iudiciū hitū fuit in nr̄a ci
uitate ḡtiſſimū neqꝫ vnq̄ꝫ a cēſura eoꝝ appellatū fuit.ſed vide vt ad
hanc rē corneliū tibi pronū ꝯſtituas q̄ ⁊ cauſaꝫ tuaꝫ optie nouit ⁊ in
ođo acerrimꝰ ē h' ſi feceris video te ſupioꝛē.Si q̄d āt erit i q̄ mea ope
ra poſſit tibi ꝓdeē.ſenties me nō ſolū paratū:ſꝫ etiam maxie cupidū
(ad omnia que tibi commode accedant.

Non dubito oēs aīcos de eoꝝ iiquitate q̄ ſniaꝫ ꝯ me tulerunt
ſepe ꝯq̄ſtos eē.Nō ei qui nō maxie ꝓ idignitate hꝰ fci ꝯmoueri dēat.
nec p̄t fieri q̄n metꝰ bonos oēs tāgat vbi iā aperte iuſticia oppſſa eſt.
te ꝟo n̄ ſolū diligo.ſꝫ etiā admiroꝛ:ꝙ me nllo i te officio meo ſꝑ vt fra
trē amaſti.nec vnq̄ꝫ paſſꝰ es foꝛtūas ab his ꝯculcari.q̄ oīa volūt po
tētie ꝯ ius ⁊ eq̄tatē cōcedi.Seq̄r ḡ vt i ceteris rebꝫ ita ⁊ i hac cōſiliū tu
um.q̄ꝫq̄ꝫ rē illā ꝑpe deſꝑatā ac relictā hēam.Qđ aūt me hortaris vt pa
trocinio chaij cornelij vtar certe ſuades.ſemper em̄ vidi in cauſis o
ratoꝝ eloq̄ntiaꝫ plimū valere.⁊ iudicijs velut q̄dā i regno ſuo dn̄ari
Sꝫ neſcio quō ea res a me hn̄ traſiget'.Naꝫ in re pecuniaria opus eſt

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

et ego ſupiori lite nõ ſolũ argento. qđ apud me fuerat. exhauſtꝰ ſum:
ſed magno etiam ere alieno teneoꝛ. Sed illud te rogo atqꝫ obſecro:
vt ſi qđ remediũ ad aliquã oportunitatẽ potes ꝑ alios adhibere. nul
lam occaſionẽ ꝑtermittas. Cõſtitui qđem. niſi amici mei ſpem meã
deſtituerũt. aut in integꝝ reſtitui. aut oẽ ꝓcĩniũ ſit peſſundare

Ua res in tuto ẽ (vt aiũt) in portu nauiges. Nihil em̃ ꝙ
ab amicis deſiderari poſſet defuit tibi ad victoriã tuam
Pugnatũ eſt em̃ ſtudio atqꝫ diligẽtia vt eo res tua cõdu
catur: quo tandẽ ſuꝑ his ꝑuenit. Nemo fuit q̃ aliter hac
in tua cauſa ſollicitꝰ eẽt. ac in ſua ⁊ fortaſſis eo magis: ꝙ in cauſis a-
micoꝝ decet aliq̃ꝫto nos attẽtiores eẽ. q̃ꝫ in re nrã. Grãs ergo q̃s de
bes mihi ⁊ amicis tuis dices nõ qꝛ illi aĩm tuũ ignoꝛẽt: ſed vt tua a-
pud illos teſtacioꝛ ſit beniuolentia.

Nullũ officiũ ẽ: qđ magis neccãrium dicã: quã his gratifi-
ficari, a quibꝫ bñ accepti ſumus. Nec opꝰ ẽ tua admoniti
one: q̃ꝫq̃ꝫ ſꝑ oĩa que a te dicũtur nõ ſolũ me delectãt. ſꝫ eti
am illa magnificatio. Scribaꝫ ergo ad amicos. nec illud
grãꝝ genus ꝑtermittã. Poſtq̃ꝫ eni res mea ſtudio eoꝝ in tuto eſt lo
cata. Nihil ẽ qđ a me eoꝝ officio ſatiſfieri poſſit. Sed faciã intelli-
gent nullũ me finẽ quo ad viuã huic maxĩo bñficio eoꝝ facturũ tibi
vero plurimũ debeo q̃ ꝓ beniuolẽtia de his rebus quas maxime au-
dire optabã certioꝛẽ me ante omnes feciſti

Cio me oĩbus poſthitis mg̃no ſtudio ꝑfeciſſe oĩa q̃ ad te ꝑtiere
ĩtellexi đ q̃bꝰ nũc ad te ſcribo q̃ ſint a me oꝛdĩe geſta q̃ꝫ ꝑmũ in ꝓ
uĩciã appuli ſtatĩ cõueni hoĩes regiõis illius ꝑcũctatuſq̃ꝫ ab illꝰ fui an
mercatoꝛibꝫ cõmeatus adhuc eẽnt liberi: de q̃ re cũ ſatꝫ edoctꝰ fuiſſẽ
ab eis cõtuli me alexandꝛiã expeditiſq̃ꝫ ꝑus mercibꝫ tuis q̃ꝫ de rebꝫ
meis q̃cq̃ꝫ ſciuiſſem ꝓtinus cũaui: ne tꝑs qđ mihi ad cetera negocia
tua ꝑbreue erat ꝑmiſerim eẽ ocioſum. Cõſtitui ergo vndiq̃ꝫ ſarcinas
Et quo ꝑatioꝛes eẽnt ad nauigãdum adduxi illas in portũ. Ad ſecũ
dum ꝯo idus martij. cũ iam oĩa in naui cõpoſuiſſem: naute a portu
ſoluerũt eam ⁊ cũ ſcđi eẽnt vẽti oẽs fere vno tꝑe ceperunt vela facere
Quid inñ ſequutũ fuerit nõ multo poſt renũciatũ mihi fuit: vix du-
as vl' tres naues ad ſummũ corticẽ applicuiſſe in q̃bus tua fuerunt.
Cetere ꝯo: vt dicebaꝫ naufragiũ fecerũt. Sentio nõdum ꝓpter me-
tũ tẽpeſtatis illas ex eo portu adhuc ſe admonuiſſe. ſꝫ q̃ꝫ ꝑmũ illas tẽ
peſtas remiſerit iter ad nos facturas qđ nrã numina vtinã bñ ꝯtent
hec tibi ꝑ nrãs triremes in pꝛimis nota eẽ volui: vt de oĩbꝫ rebꝫ tuis
doctioꝛ eẽs ⁊ deponeres omnem ſollicitudĩem. ſi q̃ꝫ forte ex hoc nau
fragio cõceꝑas. In ceteris aũt rebꝫ cũ ſis pꝛudens nihil eſt q̃re te ad
moneã. Satis eni ꝑ teipm̃ potes iudicare multo charioꝛes merces

quã ſi naufragium nullũ fuiſſet. Reliqua cũ tp̃s fuerit expediã Tu
ſi q̃d aliud voles in re tua me facturꝫ ꝑ lr̃as tuas mihi ſignificabis

[N]ihil ad hãc tuã ſollicitudinẽ addi potuit Et feciſti; vt ſi oĩa
aduerſum accidiſſent. tñ grãm tibi habuiſſem. ꝙ maiori ſtu
dio negocia geri nõ potuiſſent. ꝙ̃ hoc tp̃e mea geſſeſti. Plurimũ tñ
gaudeo ⁊ maxime gratulor. ꝙ tue negligẽtie fortuna ꝓfuerit Cũ eñ
tantũ pecuniaꝝ cauſa illaꝝ mercıũ effudiſſem vt nunq̃ꝫ alias tãtuꝫ
eris negociãdi grã cõſumpſerim vidi pene oẽs fortunas meas ſimul
euerſas fuiſſe niſi diuino munere nr̃ã illa nauis ceteris pereũtibꝫ in
columis portũ ſubijſſet. Eo aũt mihi gratiores fuerũt lr̃e tue q̃ mi-
nus de reꝝ noſtraꝝ ſalute ſperabam. Nam paulo anteq̃ꝫ eas recepiſ
ſem. iam tumor exortꝰ erat de hoc naufragio ⁊ fuerũt q̃ dicerẽt nullũ
oĩno ꝑiculũ effugiſſe; Qd̃ aũt me admones de caritudĩe mercıũ. vt
in re mea cautior ⁊ prudẽtior fiam: rcẽ vt cetera facis. Ero enim dili
gens ⁊ attẽtus: ne cũ fortuna mihi auxilio fuerit. ego mihĩpi defuiſ
ſe videar. de ceteris aũt rebꝫ. que ad me retinẽt aliud nõ ẽ quod in p̃-
ſentiaꝝ a te exigã; niſi vt q̃ꝫ p̃mũ poteris ad nos nauiges. habeo eñ
de multis tecũ cõferre: q̃ vtriq̃ꝫ nr̃m maximã vt ſpero: vtilitatẽ affe
rent. ſed vide ne te mari cõmittas niſi oĩa ad nauigandũ tuta videꝛ
quã oportunitatẽ nõ tibi difficile erit conſequi. ſi potius triremibus
noſtris tuam ſalutẽ: q̃ꝫ nauibus roſtratis cõmittas. Vale

[V]apis a me ſcire: qd̃ ad bñ viuendũ ꝓpius accedat. Nam te
ignorare ad me ſcribis. quã potiſſime viã ingrediaris. Ego
vero ita a veteribꝫ accepi. nihil diuina religione melius aut ꝙ magꝭ
libertati: quã in vita volumꝰ: ↄueniat. quãq̃ꝫ alia in ſentẽtia maior
ꝑs hoĩm exiſtat. ſꝫ nemo illoꝝ eſt qui ex re nõ opinione iudicare vo
luerit: nõ ſtatim videat oẽm vitã ſuã ſilẽm hoĩbus q̃ hyeme nauigãt
nã vt illi vẽtis ⁊ tẽpeſtatibꝫ. ita iſti affectibus ſuis non pñt imꝑare.
Ex quo raro videbis queq̃ꝫ illoꝝ aut letã frontem: aut tranq̃llũ ani
mũ pre ſe ferentẽ. Nemo eſt q̃ ſortẽ ſuã laudet ⁊ quo ſibi magis idul
gẽt eo ſemꝑ minus placẽt. qd̃ nõ aliũde eis accidit iudico. niſi quod
de via receſſerũt ⁊ oĩa eoꝝ cõſilia circa ſummam errãt Sequẽtibus
aũt diuinũ cultũ oĩa ſunt trãq̃lla nihil ex eis animi ꝑturbatõne acci
dit. oĩa inter ſe deſpiciũt fruũtur ſeipis nihil niſi diuinũ admirant̃.
nihil ad eos de mutatõe fortune pertinet eodẽ loco apd̃ eos ſcd̃a et
aduerſa iacẽt. q̃re ſi cõſiliũ meũ audies nulla erit res tãta q̃ꝫ religio-
nis ocio ⁊ tranq̃llitati cõpares. Nec te ſentẽtia illoꝝ hoĩm ab hac re
detrahat. qui felicitatẽ putant. nõ niſi in rebus terrenis poſitã. Cre-
de mihi nõ tibi amici ſunt q̃ de religione dehortant̃ ignari vbi v̄a be
atitudo cõſiſtat. Qd̃ ſi hoc genus vite nõ id̃ a te ꝓbat̃. q2 ab hũanita
te remotũ habet̃. ⁊ tibi magis cũ hoĩbus ↄuerſari: q̃ꝫ viuere cũ deo pla-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

cet ſm̄a mea ē:vt te lr̄is ꝛ ph̄ie tradas Magnū ei auxiliū hāc vitā ci
uilē:quā m̄lti ſequunt̄ ab his hūanitatis ſtudijs mutuaberis Si iꝑo
ſplēdor iſte fortūe magis dlcēt. vide ne te implices rei vn̄ cū voles te
explicare non poſſis

Atiſfeceras deſiderio meo. cū religiōez ad bn̄ viuēdū maximuz
adminiculū hr̄e ſcripſiſti niſi vita nr̄oꝝ hoīm q̄ illā ꝑfitēt̄ mea ↄ
ſilio tuo ↄtraherēt Nemiem fere hoc meo tp̄e video.q̄ nō magis ſeq̄-
tur ea in re ābitiōez. vel aī auariciā Ludz me honoꝝ tpuin ꝛ maxime
piget cōmemorare ea que nr̄i pōtifices ſine vlla honeſtatis reuerētia
ſuo arbitrio faciūt. ſatis ē qḋ in eos a pleriſꝫ dr̄. maximoꝝ vicioꝝ ca
pita.q̄ſi ingentiū fluminū origines.domo ſua ꝑmū nata eſſe. ꝛ poſte
a corruptis moribꝫ ſcl̄i illuc vn̄ orta erāt iteꝝ eſſe relapſa Nō poſſuz
ergo eā vitā cōmendare. in qua nullū ducē inuenio:ad mores cuius
me cōmittā:aut quē ſequar in ea via. in qua errare facilimū ē Qḋ āt
poſt religiōez ph̄ie ſtudia valde cōmendas.ꝓbo cōſiliū tuū Eſt ei res
ꝓrſus digna admiratōe ꝛ laude nr̄ā:in qua nō ſolū reꝝ hūanaꝝ ſꝫ e-
tiā diuini cultus rō mihi videt̄ eſſe repoſita Nā ꝛ altiſſimaꝝ rerum
cāas aperit:ꝛ bn̄ aliq̄d a me agendū eſſe.atq̈ caſte cū hoībꝫ verſari in
ſtruit Cōſtitui ergo ſiue cū republica ſiue cū amicis ſit negociādum.
ꝛ auxiliū ꝛ cōſiliū ab ea petere Nihil tn̄ eſt:ꝙ in illa magis me dlcēt
quā ꝙ docet illa cōtemnere:q̄ pleriq̈ admirant̄. ꝛ aīm ab oī moleſti
a atq̈ anxietate abducit Sequar igit̄ potius hoc mediocre gen⁹ qḋ
eſt in ph̄ia poſituz quā hoc aliud vmbroſuz atq̈ inane plenū erroris
ꝛ infamie qḋ nemo profitet̄ niſi anim⁹ ei⁹ qui maxime ab honeſta-
te diſſidet Tu ꝟo q̄ mihi adiutor ꝛ auctor ad hāc rem fuiſti. ſepe ad
monebis. nec patieris in ea me errare. in qua prudentiſſim⁹ oīm qui
hodie viuūt ab hominibus haberis. Vale

Cum ad te lr̄as meas dare cōſtituiſſez. nulla res cōparebat tn̄ me
diū q̄ tuis vel maioribꝫ mihi videret̄ melior aut tibi futura grati
or:q̄ſ ſi ea que de cultu diuino ab hoībus ſapientiſſimis accepiſſe ti-
bi in ꝑmis nota eſſe curarē. legēs itaq̈ his diebꝫ quedā grecoꝝ ſcp̄ta
forte incidi in baſiliū quo in libello multa ad nr̄ām eruditiōem diui
nus ab illo hoīe cognita ꝛ dicta reꝑꝑi Erat āt eius ſn̄ia tantā vim
eē diuino cultui quē greci latriā vocant. vt nulla vnquaz gens fuerit
tam inanis aut tam barbara que deos negaret. Qui plus vero intel
lectu valuerunt. vnum aliquem inter omnes principantem ꝛ quaſi
communem omnim numinum parentem conſtituerūt. quem eundē
ꝛ rectorem hominum ꝛ deorum patrem appellabant Plato vero quē
deus naſci voluit. vt multa aperiret gentibus que prius de rebus di
uinis nondum intellecta eſſent. altius hoībus qui ante ipſum ſcrip
ſerant ita de deo ſenſit: vt non multum a noſtris philoſophis d[illegible]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

le abeēt ⁊ q̄ ſentiebat. accuratiſſime lr̄is mandauit. Is enī mihi au/
ctor fuit: vt diuīo cultui nullam rē cōparandū eē dicerē. q̄re īferebat
nullū magis fidei nr̄e augmētū eē. q̄ꝫ ꝙ oēs hoīes aliq̄d de diuītate
ſenſerint. Multa p̄terea his addebat q̄ ꝑ te melius ip̄e intelliges.
Mitto ergo ad te libꝝ baſilij. quē vbi ꝑlegeris: ſcito te diuīo illi ho
mini maximam habiturꝝ grām. qui tibi hanc viam ad bn̄ beneq̄ʒ vi/
uendū aguit. Cupio tn̄ per tuas lr̄as intelligere quid de ſentētijs ſu
is iudices ⁊ quantū lectio eius tibi profuerit

Librū baſilij nr̄i perlegi. in q̄ nō min⁹ ſuauitatis q̄ʒ ſnīaꝝ gra
uitatis inueni nūq̄ʒ putaſſem in hoīe greco fuiſſe tm̄ peritie
ad hūc nr̄m diuinū cultū. Nam ⁊ ſi grecis hoībꝫ in his diſciplinis
que ad mores pertinēt plurimū ſemper attribueri. tn̄ in reꝝ diuina/
rū cognitōe lōge ill’ nrōs hoīes p̄ſtare nō iniuria videbar mihi iudi/
care. Tm̄ q̄ effecit repetita huius lcō libelli: vt illos in hoc nr̄is pe/
ne pares iudicē. Quid em̄ ſapiētius de altiſſimis rebꝫ dici. aut exco
gitari p̄t. quaꝫ ea q̄ a platone deo (vt illi aiunt) philoſophoꝝ tum ab
his qui deinceps illū ſequuti ſunt ⁊ ſepe diſputata. ⁊ nō nūq̄ʒ prudē/
tiſſime ab eis cōſcp̄ta fuerūt. ſʒ hoc nihil ad te cui nō minus oēs. qui
in aliquo genere doctrine apud grecos floruerūt. q̄ʒ nr̄i latini ſem/
per auctores notiſſimi ⁊ familiares fuerūt. Quanto ṽo legēdo baſi/
liū noſtꝝ ꝑfecerim. malo te ab alijs q̄ʒ a me intelligere. Nūq̄ʒ tn̄ fui
ad bn̄ de me ſperandum erectior q̄ʒ hodierno die. Multa ſcp̄ſit: q̄
me in eo libro delectēt: ſed hoc maxime. q̄d illud gen⁹ dicēdi tm̄ mo/
deſtie: ⁊ ſuauitatis hʒ vt nihil ſupra. Vix em̄ nunq̄ʒ de manibꝫ me
is excidit. Sed cum eo ſatis imbutus ⁊ eruditior factus ero cura/
bo: vt primū illum ad te tranſmittam

Quod ad te ſcribo maxime ad diuinū cultū attinet de q̄ ſi ita
ſentis. vt puto: bn̄ eſt ſi ṽo alia in ſentētia eēs. breui cognoſ/
ces q̄ꝫ a te diſſentiā. Ego em̄ de religione iudico oēs q̄ aīm cōfugiūt:
vt ſe dent inertie ⁊ lāguori. nō ſolū hos nō religioſoꝝ. verūetiā ſacri/
legoꝝ numero habere eē. Qui ṽo ambitioni ſeruiunt: vt voluptatibꝫ
hij diuinū cultū ita ꝓſtituerūt: vt nulla ſit maior peſtis. inter hoīes
ad huc orta. Tu vero: quid de religione ſentias. etiam atq̄ʒ etiam
videbis. Ego enim ſic iudico aliquanto melius eſſe a religione abſti
nere q̄ꝫ ad illam non eius rei gratia ad quam fuit a noſtris maioribꝫ
primū comparata. nō vt oportet accedere. Si ergo vis factū tuū ab
his probari qui tibi maxime erant contrarij cum velles religionem
profiteri non mediocri ṽtute tibi opus ē. Illi quidem non tibi ſatis
fidebant. cum id futurum dicerent: vt neq̄ʒ conſtantiam eſſes in hac
re habiturus neq̄ʒ modeſtiā. q̄n ille tu⁹ anim⁹ refrixerit. q̄ ipo inici
ardētiſſim⁹ fuit oñdēs oēm illoꝝ timorē veꝝ fuiſſe ⁊ nōi tui maculā

generabis que nūq̃ abs te aboleri poterit. Illud ergo tecū ſepe cogi
tabis. ceteris in rebꝫ conſtantiā ꝓbari in religione ꝟo neceſſariam eē
Quā vnā ꝟtutē nō erit tibi difficile cōſequi. ſi te ocio ⁊ remiſſioni nō
dederis. Nā cū hec vicia in omni vita ſint fugiēda. certe in hoīe reli/
gioſo maxime notant̄. Tu qd̕ tibi ꝯueniat etiā atq̃ etiam videb̄ E/
go te amabo ſi ꝯfirmaueris iudiciū qd̕ de te feci. ſi minus habeb̄ me
tibi ſummū aduſariū. q̄ te plurimū ad hāc vitā hortatus fui. Vale

Religionē ꝓbo ⁊ te maxīe amo q̄ mihi auctor atq̃ horta/
tor in ea re fuiſti: nec ē aliud qd̕ magis in omni re me delectꝫ
q̄ȝ ſeruare ꝯſtantiam in rebꝫ optīs atq̃ honeſtiſſimis. Quare ſi vllā
pro me ſollicitudinē ſumpſiſti. q̄ſo te ꝑ nrām amiciciam. q̄ ab incun
te etate incepit vt iā deponas. ⁊ plus mihi in hac re credas. q̄ȝ his q̄
mihi hoc ꝓpoſitū conant̄ excutere. Si qd̕ aūt erit in quo tu me de via
errātē videris. malo tuas ꝯtumelias ⁊ redargutōnes audire: q̄ȝ his
laudari q̄ in p̄ſentia ꝯmendāt. in abſentia ꝟo nō ceſſent ſuis maledi
ctis lacerare atq̃ minuere. Qd̕ iniquo aīo ꝑferrē. niſi hec vetus eſſꝫ
cōſuetudo. Sp̲ eñ fuerūt nec in futurꝝ deerūt hoīes q̄ ſibi volupta
ti ducāt quos alicui bono ſtudio deditos vident. fama ⁊ bona opini
one ſpoliare ⁊ ſp̲ aliquā falſam fabulā cōfingere ⁊ ſpergere in vulgo
varios rumores a q̄bus abſtinere nō eſt facile. Multa q̄dem ꝑſimi
lia hn̄t. neq̃ vnq̃ deprehendunt̄: niſi poſtq̄ȝ nouerint. hec ad te non
ſcribo ſine cauſa. Quāq̃ ſumma vtaris in me modeſtia: neq̃ queq̄ȝ
in tuis lrīs noīes. tn̄ q̄ȝ ꝓmū lrās tuas legi. ſtatim intellexi q̄ ex fon/
te oīa emanarūt. Tu ꝟo ſi carꝝ me habes. nō plus hoībꝫ credas q̄ȝ ⁊
vita ⁊ ipa dicta ⁊ facta ꝟbis eorꝝ ſentiāt. Nō tn̄ deſinas ſepe me ad
hortari atq̃ admonere. ſicut facis ad religionē obſeruandā. Et ad re
tinendū conſtantiā atq̃ modeſtiā in tota vita mea. etiam ſi male de
me tibi refertur. Qd̕ ſi feceris vere a te amari ⁊ maxime ex animo co
li me iudicabo. Vale.

Scribo ad te de religione. q̄ vna res ſp̲ a ſapiētiſſimis ho/
minibꝫ iudicata ē. ꝓrſus nrā cura: ac nrō ſtudio digniſſi/
ma. Neq̃ eñ roman⁹ ꝓpl's cū eorꝝ potētia potit⁹ neq̃ eſſꝫ
neq̃ dictus gētiū oīm p̄nceps fuiſſet. niſi religionē omni
imperio ac oībꝫ rebꝫ p̄tuliſſet. Qd̕ ſi etiā q̄ falſam religionē ꝓ ꝟa co/
luerūt. nunq̄ȝ arbitrati ſunt ſuū imꝑium: aut creſcere tātuꝫ potuiſſe
aut poſtq̄ȝ adultū fuit. tam diu ſtetiſſe: niſi bonis auſpicijs ac diuio
cultu oīa eorꝝ facta etiā minīa p̄us iniciata eēnt qd̕ nos arbitrari cō
uenit. q̄bus ꝟa ac immortal' religio a nrīs maioribꝫ p̄us īuēta: ⁊ po/
ſtea a nob̄ optīa rōe tradita ordinata ⁊ ꝯſcripta fuit. Idemq̃ qd̕ ro/
manū ꝓplm athenīēſes. deiñ ſpartani cēſerūt. Qui p̄ncipatū grecie
diu obtinuerūt. Putauerūt eñ nihil eē ꝙ magis hoīes ad hūanita/

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

tem ꝯuerteret q̄ſi deos timerēt atq; reuererent. Qd̄ bene ac fideliter
nōnulli ex impatoribꝫ nr̄is; ꝟe fidei ſectatores in rebꝫ pacis ⁊ aīadū
terūt. nā q̄diu ad diuinū cultū pacē ⁊ bellū intulerūt. oīa illis ꝓſpe
ceſſerūt. ita etiā vt ꝑ eoꝝ victoria ſepenūero clemēta ⁊ ipſa reꝝ natu
ra pugnauerūt. Theodoſius iure optīe inter diuos ceſares numerā
dus. cū oīa bella diuis auſpicijs pereret: ac nomē vniuerſi atq; immor
talis dei ſignis ac vexill' inſcriptū deferret. nō ſolū hoīes ⁊ arma, ſed
etiā ipſos vētos auxiliatores habuiſſe legit. Magna ſunt: q̄ cōſtan
tino p̄mo impatori xp̄iano diuinitꝰ cōceſſa ⁊ attributa fuerūt. q̄ ſi q̄s
attētius ſecū voluerit cōſiderare. nemo ē q̄ nō facile debeat ad amo/
rem ſtudiumq; diuinaꝝ reꝝ nō ſolū cōcitari. ſ; etiā aīo ſꝑ inflamma
ri. hoc ego cū lego incredibile eſt quātus me reꝝ diuinaꝝ ardor hēat
Sentio eñ totā mentē innouari ⁊ lōge aliū mihi eē aīm. q̄ oli. Sz
maxie cupio te ad hec ſtudia ⁊ adiutorē habere. fuiſſem aūt in ſcribē
do ꝓlixior. niſi ſperarē ad breue affuturꝝ. Qd̄ vt facis vehemēter ro/
go. Spero eñ nos de multis rebꝫ cā deliberatōem ꝯſiliūq; habitu
ros que nos ab his curis ⁊ moleſtijs extirpabāt in quibus dudum
ſine ſpe exeundi fuimus

Jttere tuo incredibili voluptate me affecerūt. Nūq; eñ ma
iori ſtudio reꝝ diuinaꝝ inflāmatus fui. quā poſtq; ep̄laꝝ tu
am legi. In qua cōmendas religionē ⁊ eo loco reponis vt illa ſit om
nibus rebꝫ anteferēda. Ego ꝟo etſi de diuīo cultu nō mediocriter ſen
tirem. ⁊ eos in p̄mis laudarē. q̄ oībus poſthabitis illi ſe in toto ex aī
mo dederāt nōdum tñ tanta eius rei admiratio me habebat. vt illaz
optarē ꝓſitari. Nūc ꝟo nedū cupio ſed etiā ardeo ita me illi tradere
vt nihil poſſit in vita eē. qd̄ ſatis valeat me ſine illa delectare. Cu/
pio itaq; me tibi ſociū atq; ꝑticipē iungi. Olim alia rō atq; inſtitu/
tio vite fuit: q̄diu vxor liberi ac parētes fuerūt. Nec enimꝰ vnq; ad
eā fuit nec ſi fuiſſet id mihi ſalua pietate licuiſſet. Nunc aūt cū om
nibꝫ fere neceſſarijs morte ipſoꝝ p̄uatus ſim. ⁊ eos amiſerim: quoꝝ cau
ſa iuuabat me oēs moleſtias ferre. quāq; ſi te noui. etiā me añcedes
Spero ꝓpediem apud te eſſe. Interim ſarcinulas (vt aiūt) ꝯponā ⁊
quo liberior ſim atq; expeditior ad illud genus vite qd̄ maxie ani/
mo amplector: ita me extricabo ab his impedimētis q̄ me hucuſq;
vinctū detinuerūt. q̄ nulla maior erit mihi cura. q̄ vt de nulla re ni
ſi diuina curem

Id q̄d eſt qd̄ vllo tp̄e apud te magno ſtudio cōtenderim. nūc
a te hoc etiā atq; etiā exigo. vt ꝓ nr̄a amicicia legas attētiſſie
eas q̄ hodierno die ad te ſcribo. ſepe; vt ſcis te admonui: vt ſniam tuā
nō negligeres. ꝓficereſq; tibi in futurꝝ. Tu ꝟo negligētius adhuc tu
liſti. Sed niſi tibi aduigilaueris. video nō lōge abeē tibi ꝑiculū Ita

cu̅m de te narrauit mihi claudius ho̅ per antiquus tue familie amic⁹
At q̇ familiariſſimus fuit pr̄i nr̄o quo ad vixit. Na̅ inq̇t te neq̃ mo
deſto ſumptu. neq̃ honeſtis hoib⁹ vti circu̅uentu̅ dolo atq̃ inſidijs
eoꝝ q̇ tecu̅ viuu̅t. At quoꝝ ↄſilio in oib⁹ reb⁹ vteris q̇ dedita opera
ſubordinauerut. A. ſilla̅ hoiem diuite̅ q̇ plurimu̅ in tua ciuitate p̄t
Js eoꝝ facti factoe tibi lite̅ mouebit de bonis paternis. Jlli v̄o ſcru-
pulu̅ tibi inijcie̅t: ꝑſuadebu̅t vt eoꝝ fidei tabulas bonoꝝ tuoꝝ com
mittas quo liberi⁹ ac facili⁹ poſſint tibi in ca̅ tua p̄ocinari. ide̅ bona
tua diripe expilare. qd̄ ſi a te fcm̄ fuerit plane video te excluſum eſſe.
noli ḡ ſi me amas. immo ſi te chaꝝ he̅s. te ↄmittere hmo̅i hoib⁹ quo
ru̅ oro̅ bla̅da e̅ acta v̄o ſaut inſidiaꝝ plena aut ab eoꝝ oro̅e lo̅ge diſſi-
de̅tia. Rogo eni̅m de ſalute tua: ac de oibus fortunis tuis ſollicit⁹ eſſe
qd̄ mi me facere̅ niſi te maxie colere̅. Tu v̄o id mihi ↄcedas ne mino
rem de teipo cura̅ geras q̄̃ illi q̇ te ſaluu̅ eſſe ac res tuas incolumes
valde optant

Abellari⁹ tu⁹ nup̄ ad me tulit lr̄as tuas Mones au̅t me pro
beniuole̅tia: ne fortu̅as meas creda̅ his hoib⁹ ſcuꝫ q̇b⁹ aſſidue
ↄuerſor. Facis q̇de̅ amice. nec a tua ↄſuetudie recedis. Sz claudius
que̅ ſuſpectu̅ he̅o pl'a tibi de me retulit. qua̅ ego ↄgnoſca̅. v̄eor ne hoc
magis aliq̇ odio. q̄̃ rco̅ aio faciat Nu̅ p̄t equo aio ferre qd̄ oia ſuo ar
bitrio. vt olim v̄ſet. de me multa ↄfingit. Nemine̅ no̅ ſuſpectu̅ habꝫ
cui aliq̇d apud me vl' ↄſuetudo aut gr̄a poſſit. p̄terea nimis illi do-
le̅t oculi. quotie̅s videt a me. que̅q̄̃ ex meis eq̇lib⁹ magis q̄̃ ſe dili-
gi. Qd̄ ſi tales inſidie ac machiname̅ta ab ill' ↄtra me inſtruu̅t vt ad
te nup̄ detulit. no̅ poterit hec res diu latere ꝛ ero maxio aio intentus
ſi quo ſigno te ↄiectu̅a dol⁹ eoꝝ a me dep̄hendi poterit. ſi vero nihil
huio̅i ab his excogitatu̅ fuerit. aut ↄfectu̅ q̇d aliud credendu̅ eſt hu̅c
hoiem voluiſſe. qua̅ vt a ſe vna oia more antiq̇ v̄ſent. Na̅ ſi redolerꝫ
antiqua̅ familiaritate̅ ꝛ veteris beniuole̅tie qua̅ habuit cuꝫ pr̄e meo
remiſceret nouos amicos poti⁹ mihi faceret qua̅ conſuetos abigeret.
Sed de hoc ſatis Plura eni̅m ad te de illo ſcriba̅. ſi co̅perero falſa ea ee̅
que nup̄ tibi narrauit. No̅ tn̄ interim illis hoibus confida̅: q̇s apud
te de me inſimulauit vt in re noſtra quiſq̄̃ aut intelligentem: aut mi
nus attentum videat: Uale

Nihil e̅ qd̄ a te mihi gratius fieri poſſit. q̄̃ vt te ſp̄ atte̅tiſſimu̅
prebeas. ſepe ad te ſcripſi ne velis in tua neglige̅s ee̅: aut mi-
nus cautus q̄̃ oportet. Sed mea v̄ba neſcio quo̅ adhuc p̄ ioco atq̃
ludo habuiſti nec videris curare q̇d ego: aut ceteri amici de te opina̅
tur. has ad te lr̄as vtiliſſimas dare co̅ſtitui. q̇bus ſi obſequut⁹ fueris
tibi vni qn̄ co̅ſules ſi v̄o ꝑſeueraris ꝑgere quo cepiſti. co̅ſiliu̅ no̅ eſt p̄
tua ſtulticia meip̄m cruciare aio. Ego v̄o (vt aiunt) in portu nauigo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

tibi: crede. iſte ludus agit᷑. Scis iā annū terciū ꝑteriȷ̄ſſe: poſtq̄ʒ pa-
tauiū lr̄āꝝ cā ꝓuectus fuiſti. q̄d egeris hoc tp̄e. q̄ꝫto ve ꝓfeceris. non
latet amicos tuos. Utinā hoc eēt ſumma iactura. q̄ tm̄ ad opus ꝑti-
net. Illud multo deteri⁹ eſt. ꝙ hoc tp̄s tantū inter digitos fluxit nec
intelligis multos ex eq̄libꝫ tuis iā egregie doctos atq̄ʒ eruditos eſſe.
Si te aliq̄n lr̄is meis rep̄hendi. Et q̄d de te ciues tui ſentiāt ſcripſi.
dicis me fabulas tibi narrare ⁊ eē nimis grauē atq̄ʒ ioco moleſtū nec
ſatis attēdere: q̄d etas adoleſcētium ferat. Nūc ꝟo de te nō admoni-
tū a me dicas. ſcribo oēs amicos atq̄ʒ necāſrios tuos a me auerſos eē
neq̄ʒ vllā reꝝ tuaꝝ deinceps velle curā agere. Ego adhuc reſto queʒ
vt video: a tuo amore ⁊ beniuolētia extrudes. Nō poſſum tñ nō do-
lere ⁊ nō vehemēter angi. ꝙ eū quē tantū dilexi videā cū ſummo de-
decore ⁊ infamia in patriā redituꝝ. q̄ oīa vētura tibi nō citi⁹ intelli-
ges q̄ʒ re ip̄a experieris. hec ita velim mihi credas vt ex oraculo ſacri
apollinis non certius edictum putes

Quid egerim nemo nouit meli⁹ q̄ʒ egoip̄e nec ē alius q̄ ſi male
vixi ꝓ me dep̄cet᷑ ſʒ huiōi cātilenas ad me ſcribis nō vacas
ſtudio noctu ꝑ adulteria ꝑgis. cōfringis hoſtia. hūc pulſas illū cōtu-
melioſus es ⁊ multa huiōi q̄ vix nūc patiētiſſim⁹ q̄dem poſſet equo
aīo ferre. Neſcio quare mihi totiēs iraſceris ⁊ maxīe cū haꝝ reꝝ. ni-
ſi q̄ꝫtū etas. ⁊ cōſuetudo iuuenū afferat: mihi nō ſim ꝯſcius nihil fa-
cio p̄ter morē alioꝝ ꝙ ſi nō multū his annis ꝓfeci ⁊ multis equaliū
meoꝝ inferioꝛ tibi videoꝛ. ſcito nō oēs eodē eē ingenio. nec eadem ha-
bere ad diſcendum adiumēta Sʒ vbi aīo ad bona ſtudia vacauero
ita ego oēm morē corrigā. vt nō tm̄ ſeq̄ eos q̄ me an̄ceſſerūt videar
ſʒ etiā p̄currere Quare nolo vt tm̄ de me deſp̄as nec oīa credas. que
de moꝛibꝫ meis ad te ſcribunt᷑. Quā recte aūt mihi amici mei curaʒ
eā depoſuerūt. q̄ʒ olim ſuſcep̄ant. forte aliq̄n intelligēt. cū eo me ve-
niſſe videbūt quo nunq̄ʒ ꝓuectuꝝ iudicauerūt. Tibi ꝟo maximas ḡ-
tias haberē. ſi paulo modeſti⁹ me corrigeres: quāq̄ʒ paterne a te om-
nia dici ſcio. Curabis aūt: ſi tibi videbitur: omnia mea vt olim feci-
ſti Et ego dabo interim operaʒ vt me talem officiam cui inimici mei
non inuideant ⁊ congratulentur

Nvllū apud te locū p̄ces mee vnq̄ʒ habiture ſunt. a te maiorē
in modū q̄ſo. vt has lr̄ās ſumma cū attentōe legas ⁊ ꝑſuade-
as tibi. nō odio: nō ira: nō inuidia hec a me tibi. ſcribi. ſed ꝓ nr̄ā ami-
cicia me tuum negocium agere. Procuratores quos rebus tuis pro-
poſueras. tibi verba dant Alios enim fingunt qui tibi aliq̄d dn̄t ſol-
uēdo nō eē. alios defugiſſe. cū aliȷ̄s paciſcunt᷑. ⁊ aut tp̄s dn̄t autſum-
me eris q̄ tibi tenēt᷑ aliq̄ʒ ꝑtē detrahūt Tu q̄tidie pauꝑioꝛ es illi ꝟo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

locupletantur. Nō poſſum hoc tacere cū tui miſereantur amici. aliū te pecudem vocēt. q̄ſi gaudeas his q̄ te aſſidue corrodūt. Nec ſoluꝫ doleo cū tua direptū iri video: ſed etiā ſtomachor ꝙ a multis ꝯtemneris. ſcio te ⁊ ſermone multoꝝ ⁊ lr̄is meis nō ſemel admonitū eſſe. ſed nōdum voluiſſe aliq̄d de ꝑfidia tuoꝝ ꝓcuratoꝝ credere volui in ecrim oīa ad te ſcribere. vt tum expgiſcaris. cū de rebꝫ tuis actū erit. Si mihi fidē habueris. gaudebo mediusfidius magis tua q̄ꝫ mea cauſa. ꝙ ſi in opinione tua ꝑmāſeris, ego meo in te officio functꝰ ero. tu vero lues.

Litteras tuas diligēter ꝑlegi. intellexiq̄ꝫ te valde amare me etiāq̄ꝫ ꝓ cōmodis meis laboraſſe. Qđ aūt viſus ſum nimis difficilis ad ea q̄ quotidie mihi nūciebant de ꝑfidia meoꝝ ꝓcuratoruꝫ ſcito nō me poſſe facile induci vt ab his nō credā me amari quos ipē maxie diligo. Nā ſi peccandū eſt. malo potius decipi meo incōmodo: q̄ꝫ alios nō credo in me bona eē aīo q̄ꝫ fidē his nō habere q̄ ſe amicos oñdunt. ſed cognito errore. diutius in eo ꝑſeuerare neq̄ꝫ ꝓbo neq̄ꝫ laudo. Expgiſcar ergo ſero potius q̄ꝫ nūq̄ꝫ. At vt ſpero: non poſt multos hos dies ad ꝓcuratores meos veniā. ponā cū eis rōem ⁊ oīa cognoſcā q̄ qb illis ī geſtione negocioꝝ meoꝝ a ꝑma die vſq̄ꝫ in preſentē acta fuerūt. q̄ ſi p̄ter equū ⁊ bonū malū geſſerit negociū. reptaꝫ ab eis q̄cq̄d de ſumma reꝝ meaꝝ abſtraxerūt: nec patiar eos diutiꝰ negociari. Illud q̄ſo te etiā maiorē in modū rogo: vt q̄cq̄d cōtra illos ꝯiecture ferre potueris oīa īſtructa parataq̄ꝫ habeas ne ſine cauſa p̄ſumpſiſſe ꝯtra eos videar. Itē velim oēs amicos adhortaris qui ſepe de eadem re me admonuerunt. Sed caue ne procures quicq̄ꝫ horum. priuſq̄ꝫ preſens fuero

Habeo tibi immortales grās ſi ea q̄ ad te ſcribo illꝰ oculis ⁊ illo aīo ꝑlegeris q̄bus aſſoles cū aliq̄d a te attētiſſime fieri ſolet. M. metellius meus neceſſarius ⁊ tibi familiaris ꝯflictat̄ ꝑtim ab inimicis ꝑtim ab inuidis ſuis ⁊ ꝑductꝰ ē ꝯſpiratōe eoꝝ vt fortunam ſuā quā floriſſimā poſſedit: nō poſſit diu retinere: niſi tuicām ⁊ defenſionē eius ſuſcipias. Certū habeo hoīes nō deeſſe. q̄ ſtudeant te ab hoc hoīe alienū reddere. Multa fingūt vt te illi nō amicū faciant. Sed tuū erit a tua hūanitate nō diſcedere. ⁊ potius naturaꝫ tuam ſeq̄: q̄ꝫ eoꝝ ſtudia: quibꝫ neq̄ꝫ pietas tua neq̄ꝫ modeſtia neq̄ꝫ reuerētia moꝝ vnq̄ꝫ placuit. Ipē tibi ſe cōmendat. rogatq̄ꝫ vt fortūas ſuas tuearis. Ego vero ꝓ cauſa eius fere magis laboro. q̄ꝫ ſi mea res agerent. quare te maxime exoratū volo vt cū tu ipē ſis nobilitatis defenſor fueris. huic hoī nō ignobili faueas. iudiceſq̄ꝫ nullam ex tuis laudibꝫ maiorē eē. q̄ꝫ ſi a te hoīe ornatiſſimo atq̄ꝫ ampliſſimo cauſa ſua defenſa fuerit. Nec has putas aut illius tm̄: aut meas p̄ces eſſe

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Non vir bon⁹ eſt in ciuitate qui nõ idez a te ma ꝫ e velit Si ei cãm
hui⁹ſumpſeris incredibile eſt q̃ntã grã̃m apud oẽs bonos inuẽt⁹ ſis
Et ſi melius noſter ſatis cauſaz ſuaz mihi ꝯmendet. tñ lr̃e tue mi
hi ꝯmendatiorẽ illũ fecerũt Suſcepi itaqȝ cauſam nec vllũ finez
ſtudijs meis in illũ ꝑus faciã. q̃ꝫ cũ abſolitũ videro Video em̃ facti-
onẽ hoĩm improboꝝ magis q̃ꝫ equitatẽ. ſuas fortuñas impeti. Sed
nihil cogitauerũt ſi nõ potero ꝯſilia eorũ diſcutere. frangã certe auda
ciam ſuã nec patiar hoĩem nobilẽ ciuibꝫ deterrimis oppꝛſſum iri No
ui ego multos ab his miſſos qui me inflãmarẽt odijs ꝯtra ipm̃. qui
non ſolũ nihil fecerũt. ſed a me turpiter et contumelioſe dimiſſi ſunt.
Non ſum ille que q̃libet vento huc ⁊ illuc impellaꝛ Altiores ſꝑ iudi
caui amiciciãradices hr̃e: q̃ꝫ vt qualibet cauſa tollaꝛ qđ ad amicum
nr̃m pertinet illud tibi polliceor neqȝ induſtriã meã neqȝ officiũ de-
futurũ de q̃ re plura ad te ſcriberẽ: niſi ſperarez oĩa lr̃is ſuis melius
breui intellecturum

Quid adhuc in cauſa tua iudices egerint: ſatis arbitror ab his
hoĩbꝫ renũciatuz tibi. q̃ quotidie a vobis ad te ꝑueniũt Poſtri-
die ãt cetera de tota re: vt puto intelliges. Nam cũ nudiuſquart⁹ iu
dices pro tribunali ſediſſent. examinaſſentqȝ diligenter oĩa illud vi-
derũt ſniã n: niſi alias aduerſarij tui ꝓbationes afferrẽt. ſcđm te eſſe
laturos Sꝫ cũ nihil niſi nugatoriũ poſtea illi attulerũt. tñ ex ꝯmu-
ni cõſenſu ferende ſñe tp̃s ſtatuerũt. que cũ lata fuerit tu a me ſtatim
certior fies. de negocio argẽti qđ mihi olim cõmiſeras. ſcito adhuc ni
hil eſſe fcm̃ Negant ei neccãrij tui te abſente. rem poſſe trãſigi Ego ve
ro ſponſionẽ pro te feci ⁊ de p̃ſtãdo cautiõem ei⁹ obtuli. Illi ṽo nun
q̃ꝫ ſe renumeraturos pecuniã affirmant: niſi te p̃ñte iſtrumẽta cõfici
antur. hec ad te ſcribo: vt ſi qđ aliq̃ñ vis me hac in re facturũ. ꝑ tuas
lr̃as ſignifices aut tuipẽ accedas vt rẽ tuã ipis p̃ñtibꝫ facias

Que de mea cauſa ſcribis ⁊ ſi hec ſꝑ de his iudicibꝫ mihi pollicit⁹
fuerã. magna tñ voluptate me affecerũt: ſed tu vide ⁊ curã ⁊ ſtu
diũ qđ pro me in ea cã ſuſcepiſti nõ deponas ne aliq̃ mea cã vel negli
gentia patiar ſniãm quã in manibꝫ ꝓpe hẽmus vel mutari vel defer-
ri Scis em̃ fere nihil periculoſius eſſe iudicijs Et oportere oĩa ſuſpec
ta hr̃e. que iure ciuili diffiniunꝛ cuz nulla regiaꝛ lex q̃ ſi hoĩes q̃ ꝑi-
ti in iure dicunꝛ ingeniũ accõdauerĩt. nõ poſſit in diſputãdo huc ⁊ il-
luc trahi Inſtabis ergo ne ꝑus ꝯquieſcas q̃ꝫ ea manu tenebis que ad
huc ſola in ſpe hẽmus. Qđ ãt de negocio argẽti ad me ſcribis. valde
me ꝑturbauit nec ſatis poſſuz intelligere q̃ rõne hoc a meis neccãrijs
factitatũ fuerit? vt me ṽbis ſuis eludant Nã hoc mõ putãt. ſe es alie
nũ ꝑſoluere. ſꝫ faciam intelligent nihil ſe cogitaſſe Judicant enim ꝑ
occupationem non mihi licere ꝙ ea cauſa ad eos accedam. ego ⁊ ſi ꝑ

incōmode vrbe diſcedā.ꝯſtitui poti⁹ oīa poſt hꝛē:ꝗ̄ ab his ludifica-
ri ad q̄s ſepe multa oꝛnamēta atq̄ adiumēta detuli:q̄re de hac re a̅-
plius eos nō appelles ſ; rem integram in meum aduentū reſeruabis

Scripſi de bello ꝯficiēdo de ānona ꝯparanda ⁊ pecunijs ꝑſoluēdis
militibꝫ ad q̄ſtoꝛes nr̄os Quod ꝟo nūc agitat̄ nō pōt expediri.niſi
pn̄s ſis.id quale ſit dicā Oēs ad te vnū ſua ꝯſilia referūt.tuāq̄ auc-
toꝛitatē maxie attendūt Cōſtitui itaq̄ maturi⁹ de hac re tecū delibe
rare.ſ; cū id neq̄ ꝑ aliū neq̄ ꝑ lr̄as poſſit tranſigi:nō grauebaris ad
me ire.duo ei eodē itinere cōficies nā ⁊ officiū tuū qđ vehemēter ab
oībꝫ deſiderat̄.r.p.ꝑſtabis ⁊ ml̄ta expedies q̄ ſunt hoc tp̄e ꝑagenda
Pluribꝫ ꝟbis te ad hāc rē excitarē niſi iā iter ad nos te agere ꝯſiderez

Que adhuc ſunt a te pro nr̄ā.r p.ꝑfecta.maxie cōmendo Utinam
oes qui in ea ꝟſant̄ eo aīo in ꝯſeruāda atq̄ exaugēda patria eſſet
quo ſꝑ fuiſti Sꝫ de hoc plura in ſenatu ꝟba faciā ſi qn̄ a me iter p̄res
cōſcꝑtos ſn̄ia erit dicēda ꝑ his que optie.p.r.p.meriti ſūt.veīo ad ea
que ſcribis neq̄ ꝑ aliū neq̄ ꝑ lr̄as poſſe trāſigi ⁊ ꝓpterea me hoꝛtaris
ꝙ meū aduentū maturē.vellē oīa tā.r.p.cā tā etiā ꝓ ꝑpetua in te be-
niuolētia mea.vel conſilio vel oꝑa mea poſſent bn̄ patrie nr̄e euenire
aut vſui tuo eſſe:q̄nq̄ admirer que poſſit res eē in q̄ntoꝑe officio meo
deſideret̄ Sꝫ poſtea ꝗ̄ tm̄ oꝑam meā atq̄ ſtudiū in.r.p.a ciuibꝫ noſ
tris expeti ſignificas nō differā vltra acceſſuz meū Scio ei te nō ſine
cā vt ita faciā ad me ſcripſiſſe Non poſſum fruſtra hoc iter agere:nō
te incolumē:ſalua.r.p.inueniā.

Multa ſūt de q̄bꝫ ſi mihi ꝑ occupatōes meas licuiſſet.te in.r.p.plu
ribꝫ ꝟbis admonuiſſez Sed q2 ad ea oīa mihi nō ociū fuit:ſatis erit
huic tp̄i de ſtudijs tuis de moleſtia atq̄ hūanitate qua rōne illis v-
taris cōſiliū meū tibi aperire Mea q̄dem ſn̄ia fuit.itē ⁊ oīm phioꝝ
ſꝑ vnā rem optie ab vno agi Nec opoꝛtere ingeniū nr̄m cū vnū ſit re
bus plurimis ſil' intentū eſſe Illud āt vedeo neminez fere hac noſtra
etate inueniri.qui diuerſa ſtudia eodem tempoꝛe ſaquat̄ nō quo ma
gis pꝛoficiat ſed vt hominibus doctioꝛes videatur:mihi vero cum
omnibus rebus.tum maxime in diſciplinis ſemper maximo odio fu
it ambitio. Nec eoꝛum opinionem pꝛobo qui ſe malunt videri ꝗ̄ eē
Quod vicium hodierno die ita vſitatum eſt.et frequens vt nemo
ſit qui non magis ad opinionem multoꝛum:ꝗ̄ ad veritatem ſtudia
ſua referat. Tu vero qui bene a natura inſtitutus mihi videris ma-
gis curabis quid de ſtudijs tuis ſentias:ꝗ̄ quid alij iudicent Nam
plurimum refert an vera laus de nobis pꝛedicetur an falſa et inanis
ſit gloꝛia noſtra. Illa em̄ ſuas habet radices iſta ꝟo potius hoīm ſer-
mone fulta ē,ꝗ̄ ſuis viribꝫ. Cogita q̄ nō poſſe vlli⁹ hoīs famā diutur-

nam eſſe. qui nulla aut v̄a aut honeſta cauſa cōſtat. nec ē ꝙ emulatōe tuoꝝ equaliū ducaris q̄ ꝛ ſi pluribꝫ artibꝫ vno tp̄e ſtudeāt: nō tn̄ ill' inferioꝛ eris ſi tu vnā bn̄ didiceris. nō tn̄ inhumanū te ill' pꝛebe/as. Fieri eñ p̄t. vt cū modeſtia tuā dignitatē ac moꝛes tuearis. Plura eni ſunt q̄ tua cogitatōe inueīre poteris: q̄ cū oīa a te fiēt ꝛ ſi diu/ſa ab aliȷ̄s ſint. tn̄ certa rōe a te fcā eē tueri poteris. Hec mādata cum adhuc puer eēm olim a p̄re meo audierā. hec eadem nūc ad te ipſuꝫ quem loco filiȷ̄ habeo: libenter ꝑſcribo: que ſi ſtudio tuo ꝛ ꝟtute cōſequaris ego ꝓfectu tuo maxime letaboꝛ

Unq̃ lr̃as tuas lego: q̄n aīmo voluptatem ꝑcipiā Sp eni aliq̄ꝫ egregiā vtilitatem in ill' cōpio. q̄niā vl' cōſulendo vl' ad mónendo id efficis me doctioꝛem ac melioꝛem indies reddat. Sed incredibile eſt q̄ꝫ hee lr̄e me delectauer̄t. q̄ ꝑ tabellariū tuū mihi reddite fuerūt. Nā vt paterne: ad me ſcrib ita antiq̄ ſapia redolent. nec ſum his quem tāta ābitio delectꝫ. vt nō plurifaciā iudiciū tuū q̄ꝫ vulgi opionem. Dibꝫ ḡ poſthabitis in aīo eſt vnā tātū ſeq̄ artem: nec vno ꝛ eodem tp̄e diuſaꝝ reꝝ ſtudia ꝯplecti. Nō q̄ faciūt nunq̄ꝫ ſatis ſibi ꝓficiūt. Cū āt in q̄ꝫtum videbit. in vna re ꝓfecero tūc ceteris ſtu/diȷ̄s operā dabo. nec vagaboꝛ mō in hoc mō in illo gn̄e. niſi ꝑus q̄n/tū ſatis erit. hauſero mihi ex fontibꝫ illiꝰ artis cui laboꝛem ꝛ ingenium īpendero. ꝙ aūt de modeſtia ꝛ hūanitate: cū equalibꝫ meis habēda: ad me ſcribis id tāto ſtudio ꝑficiā: vt nulla nouitate iñ diſcede/re ab ipis videar. At ſpero mihi bn̄ in futuꝝ. nā quo mihi minꝰ ambicioſus in ſtudiȷ̄s meis fuero. eo pluris grē ac beniuolētie apud te ꝯſequar. Aliud nō eſt ꝙ ad te ſcribam. niſi ꝙ me lr̄is tuis admoneas. Quotiens eñ ipas lego. videoꝛ mihi tecū eſſe ꝛ loqui

Tantū oēs p̄ñtiam tuā atq̄ꝫ officiū tuū expectant. ex h̄ poteres cogitare: ꝙ etiā inimici tui maxīe in grām tuā redire ex/optant. Quā rem ſi neglexeris nec fame tue ꝯſules ꝛ oīm ciuiū tuoꝝ expectatōem decipies. Nā ita ſe res hꝫ vt etiā facultas ſi tibi nō eſſꝫ maxime tn̄ idip̄m ꝑſuadere poſſis. Elaboꝛanduꝫ eſt itaq̄ꝫ atq̄ꝫ toto aīo incūbendū vt voluptati tuoꝝ ciuiū ſatiſfacias nihil certe natura tua meliꝰ hꝛē p̄t neq̄ꝫ īduſtria laudabiliꝰ q̄ꝫ vt te hoīb p̄beas ꝛ ea velis q̄ ab hoīb deſiderari ītelliges. ē eñ p̄clare a ſtoicis dcm̄. oīa i terris hoīm cā genita eē hoīes ꝟo hoīm grā vt mutuo īter ſe officio alt alteri ſuū ſtudium accōmodet. nec aut laboꝛ aut periculum ab ea re deterreat. Nam aut nulla alia eſt ad immoꝛtalitatem via: aut maxime hoc in loco eſt repoſita vt pro ſalute bonoꝛum pro cauſis amico/rum nullis modeſtiȷ̄s frangamur. pꝛebeamuſq̄ꝫ non ſolum ill' quos amari aut tueri debemus noſipſos placabiles. ſed etiam inimi/cis exoꝛabiles. Si memineris quantum vnuſquiſq̄ꝫ noſtꝝ dēat pa

trie gloriabor tñ ⁊ tibi cõgratulabor ſi intellexero lr̃as meas aliq̄d
ingenio tuo atq̄ꝫ ꝟtuti adieciſſe quo maturius oĩa q̄ a te vides ma/
gno ſtudio experti ſi minori perficias

Ni r.p. ⁊ amicis ſatis a me factũ putarẽ nõ certe expectaſſe⁊
vt me in ea re admoneas q̄ cũ ceteris honeſta ſit: mihi etiā
neccāria eēt. Sꝫ cũ etatẽ meã in re publica ꝯſumpſerim: aut labores
vllos: aut ꝑicula ꝓ illa vnq̄ꝫ defugerim. videbat mihi ſine iniuria pa
trie aliqñ in ociũ tanq̄ꝫ in aliq̄d vnũ vite nr̄e portũ me ꝯtuliſſe ⁊ erat
hoc etiã ab oĩbꝫ ciuibꝫ ⁊ neccārijs meis cõcedendũ: vt q̄ diu nauiga/
uerã tandẽ ip̄o in portu me cõponerẽ. ſed ē vt in ceteris rebꝫ ita ⁊ in
amicicia ⁊ caritate patrie nimia q̄dam cupiditas: ⁊ deſideriũ hoĩm
cui nũq̄ꝫ ſatiſfieri p̄t. neſcio q̄d ſibi amplꝰ velint vl' patria vl' amici:
niſi vt iterꝝ antiq̄s animi moleſtias repetã. Et cũ adhuc aliquo tp̄e
poſſum mihi viuere videar manus mihi intuliſſe. Noli ergo ſi me
amas ad eã rẽ adhortari: q̄ nec huic etati nec ſtudijs iam meis cõue
nit. Satis eñi p̄ſidij nr̄a r.p. habebit: ſi ꝯſilijs eoꝝ ciuiũ quos habꝫ
vti volet. Mihi ꝟo q̄es ꝓ antiq̄s in republica meritis parta eē de/
bet. Tu ꝟo abſentis amici cauſam apud ciues defendes. Et maio/
res tibi grãs habeo q̄ꝫ ſi ociũ meũ interpellaueris.

Qualẽ in gerẽdis magiſtratibꝫ me p̄buerim volo potius ſit a/
lioꝝ q̄ꝫ meũ iudiciũ. Illud ꝟo nõ dubito ad te ſcribere: nũq̄ꝫ
me amiciciã cuiuſq̄ꝫ neq̄ꝫ grãm tãti feciſſe q̄n leges ⁊ eq̄tatẽ omni p̄/
uate cauſe p̄tulerim. Sꝫ illud ſcio: neminẽ poſſe tam ſubducta rõne
viuere: vt eius officiũ oĩbꝫ placeat ⁊ neminẽ offendat. Nã cũ in ſen/
tentijs ferẽdis vni parti faueamus: neccē eſt vt aliã ñ laudamꝰ. Illud
aũt ſatis mihi erat ſi leges ⁊ iura ciuitatis a me cõſeruata fuerint q̄d
ceteri de me tibi deferãt ip̄i videãt. Ego ꝯſcia mea vtar: tu ꝟo q̄ ſapꝫ
et ſil'em aliqñ ꝓcellã exptus es ꝓ tua ſapiã videbis. q̄d huiõi hoĩbꝫ
credendũ ſit. Si q̄d aũt erit q̄d ſuſpitionẽm aliq̄ꝫ de me tibi afferat
ſcribe ⁊ ego te vt ſpero ab omni ſuſpitõe eximam

Et ſi de officio tuo nũq̄ꝫ dubitauerim. magnã tñ ex lr̄is tu/
is voluptatẽ ꝑcepi. ergo tm̃ cauſa mea letor: q̄ꝫ alioꝝ q̄ꝫ dig
nitatẽ tuã in his lr̄is tueris. Nõ eñi oẽs idem q̄d ego de tua integri
tate exiſtimant: ⁊ ſunt adeo varie ac multiplices hoĩm voluptates
vt etiã ſi vita nr̄a ſit oĩbus notiſſima: nõ tñ ſit ab oĩbus eq̄ꝫ probata:
quẽ locũ vlterius nõ ꝓſequor. cuius erroris cãm melius ĩtelliges q̄ꝫ
ego ip̄e q̄ ad te ſcribo. gaudebo itaq̄ꝫ: vt illuc redeam. vñ orſus fui: te
iſta ad me ſcripſiſſe ac te maxime hortor vt quo magis fame tue de/
trahi intelliges eo ꝯſtantior ſis in oĩbus cauſis que a te. aut ſꝫm leges
nr̄as aut ex equo ⁊ bono vel cognoſcende vl' iudicande erunt. Ego
enim ita de me iudico: vt nihil a te putarem contra morem maioꝝ

aut equalitatem poſſe fieri

Uotiēs de officio meo ſcribo.rez maxīe in ↄgruā maiorib⁹ meis
facio.ſ3 q2 multa ſūt tpa.qb⁹ etiā id a ſapiēte ē neccāriō faciendū.
puto vos facile daturos mihi veniā.ſi rōem mee dignitatis habuero
⁊ maxīe aduerſus eos q̄ nulla modeſtia aut hūanitate pūt a me vin-
ci:q̄ ſp aliq̄m fabulā de me in ppl'o ſpergāt.ſpero vos oēm vitā meaȝ
pro ſingulari prudētia vrā recogniturosCū pmū in hāc vrbē vrām
aduenīſſez.ſtati vidi alieno more.nō meo viuendū mihi ē deinceps.
Oīa cogitaui oīa feci ⁊ dixi.q̄ his ciuib⁹ placere nullū vo offendere
poſſentOēs ad me veniētes admiſi nemīnē exclūſi.Meā opam:ſi
qn̄ fuit op⁹.nedū petētib⁹ nō negauit ſ3 etiā ſepe vltro obtuli.ſpera-
bā āt hūjſdē artib⁹ multos mihi aīcos cōpaſſe:nec ea res certe me fe-
fellit niſi pl⁹ inuidi hoīes q̄3 boni potuiſſent.qd hoc loco egerint q̄s
rumores de me cōſtruxerint.aliđ nō ſcribo niſi q̄ p amicis multos fi-
eri mihi inimicos itellexi.pl'a de hac re ad vos nō ſcribo:niſi vt mo-
deſtie ac hūanitatis vrē memieritis.nolite ergo pati vt apđ vos ho-
mies ſapiētiſſimos pl⁹ inuidia valeat q̄3 eq̄tas.recordemiq̄3 vos huic
officio a.r.p.repoſitos vt bonos viros in citate retineatis magis cō-
ſideretis q̄ quiſq̄3 aīo ſit in r.p.q̄3 qb⁹ maiorib⁹ apđ vos natus

Um in maxīs occupatōib⁹ nr̄is tue lrē eēnt nobis reddite nō ſta-
tim potuim⁹ ad te ſcribere.ſ3 poſtea quā nobis per eas licuit.dili-
gēter illas perlegim⁹Sēma nrā eſt nos velle eos in nrā citate plīmū
poſſe.q̄ de nr̄is ciuib⁹ meli⁹ merenť.nec patiemur.ſalua.r.p.pl⁹ inui-
diā q̄3 eq̄tatē valere.ſi qđ eſt in q̄ iudices te pati aliquā indigentiaȝ
vł contūeliā fecerūt monem⁹ te atq̄3 hoꝛ̄tmur ne per lrās ſ3 p teipm a-
gasReperies certe nos p tua digitare prōptiſſiōs Nā ſum⁹ hū q̄ cita-
tē nrām bōis viris ornare potius volu⁹s q̄3 redūdare malis ciuibus
nec ignoram⁹ qđ eos deceat (qb⁹) q̄ plura poſſit .nrā.r.p.ſe cōmiſit:
niſi cāe ↄ̄fueris nos neq̄3 tibi neq̄3 .r.p.aliquo officio aut intagrita-
te deerimus

Oſſez ad te de mea cōſtātia ſcribere:niſi res eo āmbicioſa videreť.
Tm̄ dicā:nūq̄3 vllū crimē maiori ſtudio me fugiſſe.q̄3 in rebus a-
gēdis leuitatē Naȝ cū in oī vita:tū maxīe in amore hoim atq̄3 beni-
uolētia ſp hoc viciū in pmis accuſauiEx q̄ miro qđ ſibi velit apđ te
crimīatio aduerſarioꝝ meoꝝ q̄ inter cetera mihi obiecta illđ obījciūt
nullā mihi fidē cū ſocījs eē aut cōſtantiaȝ cū aīcis valere dicāt.cui⁹ a-
mici cām vnq̄3 ↄ̄ſeruieri.aut in q̄ fidē cuiq̄3 fefelleri cū etiaȝ in rebus
aduerſis aīcoꝝ multa ſubieri p̄icula neq̄3 vnq̄3 moleſtias vllas aut
labores p his ↄ̄fugeriS3 video deſperauerūt apđ te q̄ſi nō me ſatis
notū hr̄ēs fidē facturosS3 mores tuos:meo iudicio.nō ſatis intelli-
gūt:ſi te iudicāt eis fore ſimilēAgāt āt vt velint.nec e ſua cōſuetudie

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

recedāt Tu ꝟo q̄d te dignū erit: cogitabis ⁊ quātū alius alio pſtet ſa
pienter tecum aduertes

Ego te oī charitate ac beniuolētia ꝓſeq̄r Et vt aīo ad te affect⁹ ſuz
nūq̄ȝ poſſem imutare iudiciū q̄d ſeł de te feci ſed nō poſſuz nō au
dire. q̄ñ alīq̄d ꝑ tuos inimicos vel poti⁹ inuidos mihi referł qui ſi in
telligerēt q̄d grē apud me ꝯſequerenł curarēt aliȷs moribꝰ q̄ȝ illis ſe
ꝓbatos eē Morigerendū eſt āt huic tp̄i in quo ſumus nā ⁊ hȳ hoīes
ferēdi ſunt: nec tñ ꝓpter eos a ꝟtute ⁊ amicicia diſcedendū nihil eīm
natura nr̄ā poteſt habere: aut induſtria dignius ꝯſequi. quā vt q̄ in
aliqua opinione ꝟtutis ſunt poſiti ſtudeāt; maxīe diſſimiles eē his.
qui nō pn̄t equo aīo bn̄ de alio audire Illud q̄ȝ in pmis curabis vt ni
bil magis velis q̄ȝ te illis diſſimilē eſſe ⁊ ipos tui Q̄d ſi feceris nihil
erit q̄d de huiōi hoībus a te dubitandū ſit

Quod apud te hoc tp̄e dignitatis mee rōem hēam. id me nccārio
facere: nō ꝓcul a te aberit. ſi añ actā vitā meā lōge ſꝑ ambitiōe fu
iſſe reminiſci volueris Sȝ nō ſatis equo aīo poſſum ferre (niſi aīo ſub
miſſo ⁊ ignaro) ſi in ingrātibꝰ ⁊ hōribꝰ gerēdis ſoli volūt in nr̄ā. r. p.
videri. q̄ ſapiētes ſibi ſint ⁊ oīa ꝓ prudētia ſua ꝯficiāt Ago ꝟo dolorē
meū nō poſſuz diſſimilare. ꝙ bn̄ agēdo nullā grāz ꝓmeri poſſuz ſunt
q̄ leuiter hec ferēdā putēt ac dicāt ꝟtutē cū exceptiōe inuidie hōībus
datā eſſe nec vllum vellet in lauta ꝑte videri. q̄ nō poſſit inuidiā for
titer pati. Sȝ vbi res arbitrio meo ponere liceret; libenter ac ſapiam
illis concederem ⁊ mallem ſine inuidia ꝟtute vti: q̄ȝ cum inuidia. ꝙ
ſi hec peſtis nulla rōe poſſit euitari. nō facile dixerim. honoꝝ aut ābi
tionis cā dr̄e hoīem in moleſtia ſꝑ eſſe ⁊ famā ſuā ab inuidis quoruȝ
numerus nō paruus eſt quolibet loco ipugnari. q̄re niſi timerem po
tius a quadā humilitate aīi. q̄ȝ ex modeſtia factum crederem in pn̄ti
arū ex ipſa ciuitate hm̄oi homines q̄ nullas contētiones fingunt ce
teris dignitate preſtare Tu: vt velim dignitatem meā commēdataȝ
hēas Et pro ſapiā tua partes meas quantū poteris contra potentiā
illorum hominum tuearis

Quanq̄ȝ ſperem de meo in te animo ſatis tibi ꝑſuaſum eſſe. tameȝ
ea ſcribam que ad beniuolentiam meam pertinebunt. Nollem
tam ſubmiſſio aīo eēs. aut tantam inuidiā quorundam ciuium meo
rum timēs nunq̄ȝ magni viri in noſtra. r. p. fuiſſent. ſi pro vtilitate
cōi vllas ꝯtētiones aut labores fugiſſent crede mihi nō hi homines
tantum pn̄t quantum videri volunt in noſtra ciuitate poſſe: ſed vbi
intelligunt alios dignitatem ſuam atq̄ȝ honores ſibi vēdicare remit
tunt illos ingentes animos quos temere ſibi aſſumpſerant. ac facile
patiuntur ſocios ac adiutores ſibi in hac adm̄iſtratiōe Nō dico offi
cioꝝ nos cupidos eē Nā q̄ hoc faciūt. r. p. funditus euertūt. ſed lau

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

do in omnibus rebus honeſtis conſtantiam ⁊ nõ deterreri quolibet
momento a virtute qui vero ſub noĩe modeſtie languori ac deſidie
ſeſe dederũt: hi nec patrie nec ſibi vtiles ciues reperiunt. Noli ḡ ſi. r. p
tibi carã hẽs timere cuiꝰ q̄ȝ hoĩs potẽtiã. cũ libe dicas ac facias quic/
quid ad ãplitudinẽ ciuitatis accedere ĩtelligas. Satis em̃ ſenties tibi
preſidij eẽ apð illos q̄ oĩa more maioꝝ ꝯſtitui ac decerni volũt Si
quid erit aũt in quo poſſim auxilio eẽ. ꝯgnoſces me tm̃ nr̃e amicicie
tribuere q̄ȝtum ſalua libertate a me fieri excogitari poſſit

On poſſum nõ ꝯmoueri cũ ab hoĩbꝫ vł ĩimicis vł ĩuidis ne
gligẽtiã ꝑ. r. p. obijci mihi video. quis ei multis ãnis in. r. p.
fuit. qui maiores ꝑ ꝯmodis nr̃e patrie ꝯtẽtiões ſuſcepit q̄ȝ egoipſe q̄
nullũ vnq̄ȝ ꝑ. r. p. laborẽ aut ꝑiculũ fugi. ſi ḡ pudor ĩ eis aliquis eſſz
puderz certe illos ciues laceſſere. qui nihil alið agũt: q̄ȝ vt hoĩes eq̄
libtate vtant. Sȝ niſi me ſectari deſinãt experient me eẽ illũ qui ſoleo
quotiẽs ĩiuia laceſſituſ ſum: neq̄ȝ h̄ tm̃ mea cã. q̄ȝ. r. p. cã faciã. Juuat
certe cũ ad te ſcribo. oĩa loqui libere q̄ ſen io Nõ ei arbitror ſalutẽ me
am a cõi vtilitate ſeiũctã eſſe Mallem tñ ipſe meliori aĩo eſſent Nõ
ſum: crede mihi vlciſcendi cupidꝰ qð ſi bono aĩo in. r. p. fueri: ſentiet
maiorez me dignitatis potiꝰ q̄ȝ iniuiaꝝ rõem habituꝝ. vides quis ſit
mihi aĩmꝰ Tu ꝓo vtꝝ fecerit eris mihi. vt ſoles ad hanc rem ſocius
atq̄ȝ adiutor

Uantũ ſim lrĩs tuis ꝯmotꝰ. meliꝰ ab amicis ⁊ a neccarijs tuis
intelliges q̄ȝ egoipſe ad te ſcribã. Nihil ei puto in nr̃a. r. p. eẽ
qð ſit moleſtiꝰ ferendũ q̄ȝ ꝑ bñfactis nr̃is male fcã referri nõ tñ odio
maloꝝ. nr̃a innocẽtia ẽ deponẽda Sȝ eo ſtudioſiꝰ in. r. p. incũbẽdũ q̄
plures inueniunt qui vł ĩiuidia vł dolore in nr̃a ſtudia inuehnnt: que
locũ vlteriꝰ nõ ꝓſeq̄r. ne videat tue ſapiẽ q̄ ſumma eſt diffidere: mo/
deſtiã ꝓo tuã nõ ſatis poſſum ꝑ tua dignitate vł cõmẽdare vł admi/
rari. Quid em̃ ſanctiꝰ ab illo nr̃m̃ p̄t fieri. q̄ȝ odia. que. r. p. cã ſuſcepi
mus: eiuſdẽ. r. p. cã deponere Quicq̄d em̃ a te geſtũ fuerit: habebis
me ad oĩa ſociũ atq̄ȝ adiutorẽ Nã ſiue illi recõſiliati fuerit. ſiue i ſen
tentia tua mãſerint nihil ſcio te ſine cauſa factuꝝ eſſe. Uale

Lurimum ſemper noſtram rempublicam amaueram :
Sed nunquam magis quam hodierno die. nam cum
antea omni officio meo illa non tantum in id geret. nõ
putabam tanto ſtudio in illam incumbendum. Nunc
vero propter martios bellorum motus qui vndiq̄ȝ circumſonare vi/
dentur. cupio vehementer probare omnibus ciuibus meis qua be/
niuolentia atq̄ȝ amore ſum in publica oĩm ſalute: Utinam meliore
caſu poſſem in ea cũ labore ⁊ ꝑiculo meo verſari. Sed poſtquam ita
fortuna; que aliquando fuit nobis propicia. videtur rebus noſtris

diuturnis inuidere. nũq̃ viuẽdi cupidior fui quam hoc tpe ꝓ defenſione patrie mori cupio. Cõſtitui ergo oĩbus reb⁹ meis poſthabitis ad vos proficiſci. vt te oẽs intelligant. q̃s mihi ſit in patria ⁊ in oẽs ciues animus. Sed dum reb⁹ ad bellum cõficiẽdum neccãrijs me inſtruo meas lr̃as velim in ſenatu recites ⁊ de ꝯſilijs patrũ ac de communi ſentẽtia eoꝝ certiorem me facias. Uale.

Si in noſtram rẽ publicam oẽs eodẽ mõ: quo tu affecti eſſent nõ ſolũ ꝑiculũ aĩe verũ oĩa a patria nr̃a ꝓpulſarem⁹. verũetiam bellũ vltro inferrem⁹ hoſtib⁹ nr̃is ſ; quo magis ceteri ſunt ꝓ ſalute eius remiſſiores. eo grati⁹ pr̃ibus nr̃is fuit iſte ingẽs. atq̃ egregius anim⁹ quo maxime hoc tpe vteris. Recitate ei fuerũt in ſenatu lr̃e tue ſumma cũ leticia atq̃ alacritate omniũ. Nec tibi q̃ſq̃ fuit. q nõ magnis laudib⁹ te extolleret ſummaq̃ cũ beniuolẽtia cõplecteret̃ hortanturq̃ te oẽs vt q̃primum oportunitas tibi aderit nõ differas tuũ aduẽtũ. Eſt enĩ opus celeritate cu; malum noſtrũ dietim ꝓpius accedat. Nec multos defenſores hẽm⁹ Ita me ad te ſcribi pr̃es noſtri voluerũt. Ego vero ſi q̃d ad auctoritatẽ eoꝝ põt accedere. id etiã atq̃ etiã a te magnope q̃ſo. vt cũ. r. p. cauſa oĩa feceris tum pro noſtra beniuolẽtia que ad ſummam peruenit expeditionem tuam matures.

Sperarem: niſi. r. p. ſemꝑ pluri feci: q̃ aut meipm̃ aut meos liberos. Propterea nõ poſſum nõ iniquo aĩo ferre maledicta eoꝝ q nihil aliud ſtudẽt. q̃ quõ in ea poſſim infamari. Tu q diu in ea ꝟſat⁹ es ſcis q̃ moleſtũ ſit nõ ꝓbari ea q̃ a nob honorifice ꝓ cõi ſalute aliq̃ loco dcã ſint aut egregie facta. Laudo ſapiam eoꝝ q nulla rõne abſtrahi a publicis ꝯmodis potuerũt. neq̃ impediri q min⁹ ſꝑ de patria ſua aliq̃d egregiũ ac magnũ cogitarẽt: ſ; nos ea ꝟtute nõ ſumus: vt accepta grã quã vnuſq̃ſq̃ nr̃m velut fructũ ac mercedez laboꝝ ſuoꝝ deſideret. nõ aliq̃ñ defatigemur. Nunq̃ eñi: vt de meipſo dicã: tot labores atq̃ ꝑicula ꝓ. r. p. ſuſcepiſſem. niſi ab his fcã mea cõmendarent̃ ꝓ q̃b⁹ illa admiſi. Et eẽm certe remiſſior ad illa ipa deinceps aſſumẽda. ſi putarẽ bñficia ad ingratos ciues ꝑuẽtura. Quis eĩ hac mercede excepta nõ mallet in pace ſine inuidia viuere q̃ in aſſidua cõtentõe cũ moleſtia. Ali⁹ forte cũ ad maximas res gerẽdas maior eẽt anim⁹ aliud ſentiret. Ego vero ita ſum inſtitut⁹: vt q ꝓpter dignitatẽ accidũt nõ poſſim equo aĩo ꝑferre. Expecto lr̃as tuas q̃b⁹ intelligã q̃d mihi ſit agẽdũ. aut eñi me cõſolaberis aut ad oĩa q̃ male me hñt. magno aĩo ſuſtinẽda tua exhortatõe fortiorẽ facias.

Non poſſum dolorẽ tuũ accuſare. q cũ bñfaciẽdo multos ad inuidiã cõcitaueris nõ pt: niſi iuſta ꝯceptio a te videri. Sz cũ habearis in oĩb⁹ reb⁹ gerẽdis prudẽtiſſimus magis cogitab. q̃d

tibi reſpublica cõferre debeat. qꝫ q̄d ingratos ciues ſuſcipe cõueniat. Nemo em̄ potuit vnqꝫ. r. p. ſapiẽter iraſci. Nec ẽ ciꝰ ciuis q̄ ſe p̊muꝫ eſſe velit ⁊ paucoꝝ hoim odio patriã velit ſuo p̄ſidio deſertã eẽ. Aſt fateor: ꝓmoleſta res. ⁊ iniq̄ ferẽda. odiũ ꝓ beniuolẽtia ꝯſeq̄ ⁊ q̄s noſtros deuictos bñficio ſpamꝰ. eoſdẽ nob inimicos reddere. Sꝫ ego nũqꝫ tantã ſummis viris laudẽ attribuiſſem. niſi vidiſſem illos nulla rõe a caritate. r. p. nũqꝫ depelli potuiſſe. Iſta vellẽ te cogitare aio: quotiẽs hoꝝ hoim q̄ tibi videnť p̄ter equũ ⁊ bonũ nimis graues atqꝫ infeſti eẽ. maledcã magis te vrgẽt: qꝫ poſſis equo aio ferre. Scio tñ hec nondũ tibi ꝓ tuo dolore licuiſſe. Ubi ꝟo paulũ iſta ꝑturbatõ tua ſe remiſerit. vteris ea ꝟtute ac modeſtia q̄ ſoles in ceteris rebꝫ et magnis q̄dem vti. Nollẽ em̄ vt gl'am quã rcẽ factis cõſequutꝰ fuiſti eoꝝ cã deponeres q̄ nihil magis intẽdũt: qꝫ vt bona eſtimatõe te expoliẽt. Meũ ãt ꝯſiliũ: vt aliqñ ꝯcludã: eſt quo magis ab aliȷ̃s tua gl'a impugnať. eo ſtudioſius ⁊. r. p. ⁊ bone fame inſeruias. Uale

Uo mõ in ꝑiculis. r. p. me geſſerim: ⁊ ſi tibi renũciatum eẽ nõ dubitẽ. tñ quo certior de oībꝫ rebꝫ fias. illud a te ſcribo nũqꝫ maiori ꝟtute cũ hoſte certatũ eẽ neqꝫ maiore periculo: qꝫ his diebꝫ cũ apd̄ inimicoꝝ caſtra pugnatũ fuit. Qd̄ niſi nr̄i milites ardẽtiſſime in hoſtes irruiſſent. ac fortiſſime pugnãdo ſeip̄os obieciſſent telis hoſtiũ. certe victoria alterius ꝑtis fuiſſet nouus em̄ exercitꝰ noctu fuerat: nob ignorãtibꝫ. in caſtra inimicoꝝ admiſſus die aũt oriẽte cũ ſigna ad caſtra hoſtiũ admouiſſemus: repẽte ex ip̄is portis oīs eoꝝ eq̄tatꝰ emiſſus fuit. Nr̄i ꝟo nouitate rei ꝑculſi p̊mo impetu niſi ſunt ex acie cedere. Qd̄ vbi a me intellectũ fuit. ſtatim cepi nr̄os equites circuire atqꝫ adhortari: vt memores patrie eẽnt vellentqꝫ magis ꝓ gl'a: qꝫ ꝓ vita dimicare. Iuſſi autẽ partẽ nr̄oꝝ equitũ ſe centuriare / Aequiores hȷ̃s meis ſuaſionibꝫ effecti deſciſas ꝓpe acies in vnũ rurſus cõtraxerũt. Tunc pugna acrior reſtituta eſt ⁊ tãtis viribꝫ vtriuſqꝫ ꝯcurſum: vt vſqꝫ ad ſextã horã diei: equo marte: dimicatũ fuerit. Nr̄i pedites q̄ iam ꝑiculo eẽnt exẽpti. peditibꝫ eoꝝ incurſabãt eq̄tes eq̄tibꝫ donec nr̄ã ꝟtute paulati vidimus acies inimicoꝝ pugnã ſubtrahere. Tũc via nob ad victoriã apta fuit. Nec citius a bello deſtituimus. qꝫ fugando atqꝫ cedendo fugiẽtes caſtra illoꝝ ſimul inuaſimus. q̄ res multas ciuitates ad ſocietatẽ nr̄am induxit. Multas etiam in fide cõfirmauit. Hec oīa ad te breuiter ſcripſi: nã de ſingulis q̄ a nobis nõ minus fortiter qꝫ feliciter geſta fuerũt doctior hȷ̃s fies. qui huic bello interfuerũt. q̄bꝫ ego lr̄as meas cõmendaturas ad te cõmiſi. Uale

Audeo mediuſfidius tum. r. p. cauſa. tum etiã tua. ꝙ bellũ noſtre: r. p. ꝑiculoſum cõfeciſti Nam paulo ãnqꝫ tue ad nos

biſbere talia mānēt apud eos gaudia qualib⁊ ego noctes ⁊ dies inui
dia eoꝝ afficior vt aliqñ intelligāt qđ ſit eos amittere. q nob dñt vi-
ta nrā eē cariores. Nemīnē qdem arbitror: niſi q forte huiōi hoībus
ſit ꝑ quā ſiliis q nō malit ſine cura opib⁊ ⁊ ceteris bonis abūdare: q̄
cū eiſdē cū labore ⁊ moleſtia. Nūq̄ eñi: vt de meipō dicā. viuentib⁊
illis optīs parētib⁊ meis. qđ vlla moleſtia: aut ſollicitudo fuerit itel-
lexi. nūq̄ eis vita functis vnā noctē integrā ſine vlla interruptūe q̄e
tis duxi. Et hoc eſt qđ vehemēter me ꝑturbat. cū illi mihi obiiciāt
nimia cupiditate vtēdi opibus ex arbitrio meo morte parētū meorū
letatū eē. Una res tñ facit inimicoꝝ meoꝝ cōtumeliam eq̄ore aīo
ferre. q̄ habeo te ſummū amicū ex tuis ciuibus ⁊ hoīb⁹ vl̓ auctorita
te vl̓ ꝟtute ſuꝑiorē nemīnē. quē nō dubito poſſe hoꝝ hoīm ſermones
et maledicta facilime ꝯpmere. Scio nō patieris me hac indigna cō-
tumelia ab hoībus inuidis affici. Qđ ⁊ ſi certe mihi perſuaſerim: tñ
rem ꝑgratam facies. ſi qđ de hac re ſenties ad me ꝑſcribes. Uale

Ego de tuo in ꝑentes ac nccārios aīo ⁊ pietate nunq̄ putaui
eē dubitandū. Sꝫ cū oīb⁹ hoīb⁹ nō eq̄ nota ſit tua pietas: fa-
cile eueīt vt alii ꝑ inuidiā: alii quodam errore ⁊ q̄dam ꝯſuetudīe de
trahēdi poti⁹ q̄ laudandi. aliqđ de te ꝯfingant aut credant. vtrum
aūt aliq̄ tua culpa ea res ꝯtracta ſit. ⁊ ſi optīe de te iudicē. tñ id ma-
xime ē ꝯſiderandū. Poſſet eñi accidere. vt etiam boni viri non bñ de
te opinarent. ſi male vteris pecunia a tuis parētib⁹ relicta. q̄re etiam
atq̄ etiam tibi ꝓuidendū ē. ne vl̓ in cultu ſplēdidior ſis vl̓ in ꝯuiui-
is aut in ceteris rebus ſumptuoſior: q̄ vl̓ mos patruus vl̓ dignitas
maioꝝ tuoꝝ vel ipā facultas ferat. Uidem⁹ eñi his reb⁹ ſepe huiōi
ſermones inter hoīes haberi: q fame detrahant ⁊ plures inimicos q̄
amicos ꝯparēt. ſunt ei nōnulli in citate. qb⁹ anim⁹ doleat. q̄ bona: q
r.p. adiumēto: ⁊ cōmodis amicoꝝ erant ab optīs ciuib⁹ idustria ⁊ la
bore cōꝑata. dēant temeritate. ⁊ intēperantia adoleſcētiū cōſumptuz
iri. Nō puto hec vicia in te eē. Sꝫ ea tibi cōmemoro. q̄ſis in oī vita
tua honeſtior ⁊ magis abhorreas ab oī immodeſto ſumptu. ⁊ ab oī
ſocietate eoꝝ. qui ſunt cōis diuitū adoleſcentū pernicies. Quantuz
vero ſtudio meo aut diligētia fieri poterit. fame tue rōnem habebo. ſi
quid indignum de te referri audiam. Tu autem dabis operam. ne
cum ego officium tuum laudauero ipſe aliqua in re bonam eſtima-
tionem hominum diminuas. Uale.

Uantum omnes neceſſarios meos ex animo colem faci
le intelliges. ſi mea ſtudia in illos cogitabis Cari ei ſunt
vnicuiq̄ ſui: ſꝫ nemīnē eoꝝ. q̄s noui puto viuere: q ſuos
maiori beniuolētia ꝓſeq̄t: q̄ ego meos. nō poſſū ḡ admirari qđ hoīes
quidez poſſint de me cogitare q̄s nec ſuperiora in meos officia neq̄

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

beneficia poſſunt mouere. q̄n mihi detractū vadant. Sꝫ ꝟba: vt iō:
illis ad alias res deſunt. Nolūt ocioſi eē: ⁊ potius volūt maledicere
ꝙ̄ bn̄loq̄ habeo tn̄ in hac egritudie ac moleſtia animi vnū hoc leua-
men. qꝺ in ea ciuitate viuimus in qua ſatis vtriꝙ̄ noti ſimꝰ. Nō effi-
cient aūt vt ego a mea cōſuetudie diſcedā ⁊ quo magis illis oculi cre-
pent dolore: ſꝑ in meos ſtudebo ⁊ officioſior ⁊ benignior eē. Quic-
quid aūt ſtudij a te ꝓ me fieri poterit aduerſi hmōi hoies. totuꝫ id ꝓ
noſtra veteri beniuolentia ſuſcipies

Agnā ex epiſtola tua moleſtiā ꝯcepiſſem niſi tua in oēs neceſſa-
rios officia ſatis oibus ciuibꝫ eēnt ꝑſpecta. Nūꝙ̄ mihi mi-
nus ꝓ tua dignitate ꝙ̄ ꝓ mea ſollicitus fui: ſꝫ cū nemo ſit: q̄ nō optie
de te iudicet. potiꝰ arbitror cauēdū eē tue dignitati ab his qui ex ai-
mo hoim bonā eſtimatōem tuā cupiūt leuare: quā vt tibi ſit de fa-
ma tua dubitandū. Si ꝟo aliud de te audire ꝯtingat: nō certe diſſi-
mulant id ferā. ſꝫ etiā faciā vt q̄ ad maledicēdum de alio pati vene-
rant. ipi de ſe multo peius audiāt. q̄cq̄d aūt illi cōtra te moliant̄. ni-
hil eſt qꝺ te magnoꝑe ꝑturbare debeat. Validior eīm opinio eſt quā
boni hoies de te fecerūt. ꝙ̄ vt poſſit ab huiōi hominibus violari

Amꝑ amiciciā que ex honeſtate eēt: in ꝑ̄mis colui. neꝙ̄ alid̄
q̄cꝙ̄ in rebꝫ humanis magis ꝓ me tuli. Nūc ꝟo turpiſſimū
eēt huius ſiue ꝟtutis ſiue ꝯſuetudis rōeꝫ negligere ꝙ̄ ſepe multis re-
bus ⁊ maximis añpoſuiſſem. q̄ me ad hec impulerit rō dicā Ego eīm
ſic mihi ꝑſuaſi aut nullū eē bonū in vita. aut illud eē cū amicicia con-
iunctū. Qꝺ ſi tm̄ ſtudio nrō fieret tm̄ bonū iſtud admirarer. Sꝫ cū
videā ab ipa natura oēs hoies ad hoc ꝑduci ac fere ꝯpelli vt ſimꝉ vi-
uant ac ſe ipos diligāt. nemo eſt q̄ hanc rem nō diuinā iudicet: nō tn̄
eque oēs ad amiciciā veniūt. ſed quo magis q̄ſꝙ̄ ꝟtute ⁊ ingenio va-
let: eo ſe rectius ac melius illꝉ accōmodat. Videmꝰ eīm ꝓpter vna ho-
minū ſtudia. alios vtilitatē in amicis ſꝑare alios ⁊ honores. q̄dā ad
illam excitant̄ vt habeant cū q̄bus ſe oblectēt. Sapiēs ꝟo oēm ami-
cicie fructū in honeſtate reponit. Ego aūt cū amarem nōniſi bonos
hoies ꝯſtituiſſem. caue ne alid̄ ſeq̄r. ꝙ̄ qꝺ ipis placere intelligerem.
Fui poſtea in ea re tm̄ attētus vt vnū curarē: ne h̄ officio a quoquam
meoꝝ vincerer. Dicam qꝺ veꝝ ē hoies: vt placeant diligant. Nūꝙ̄
magis diligo: quam dum aduerſe res amicis meis ſuccedant Etem̄
etſi mīme adūſa illꝉ optem. tn̄ illud ſummum tꝑs amicicie mihi vi-
det̄ vꝉ ꝙ tūc magis oꝑam nrām amici expectant. vꝉ ꝙ nunꝙ̄ potuit
quis ex aīo amare. niſi cū aliq̄ ineſt amicis egritudo. quam abſolue-
re. vꝉ ꝯpatiēdo mederi poſſimus Faciebat me ꝑ̄terea hec res in ami-
cicia magis officioſum ꝙ mihi ꝑmittebam nō poſſe ab illꝉ nō amari.
quos tam diligebam q̄ rō ⁊ ſi nōnūꝙ̄ me fefellerit. nūꝙ̄ tn̄ defatiga

boꝝ in amoꝛe meoꝝ. Spero em̄ poſſe mihi his rōib9 hoīm aīos cōn
ciliari. Nā ꝛ tuipē me ad hāc rem ſepe adhoꝛtatus fuiſti. Feci tanti
ſentētiam tuā vt nulli9 magis Videb itaq̃ ꝑ tua ſapia ſi q̄s de me ti
bi aliter dixerit. vt plus amico veteri quā hoib9 credas. Vale.

Nullū vnq̃ tm̄ vl' laboꝛē vl' ꝑiculū putaui. qđ ꝓ ꝯmodis
amicoꝝ fugiendū arbitrarer. Neq̃ ē vlla res alia tanta
virtute excepta: q̄ amicicie ꝑferēda iudicē. Id etiā te ſen
tire puto. Cōiecturā em̄ de meipo facio Scis nos eun:
dem ꝑceptoꝛem habuiſſe q̄ poſtea q̄ e ſchola diſceſſimus nrā amici/
cia ſp cū annis creuit. Siue em̄ in re publica ꝟſaremur ſiue in priua
tis reb9 ſeu in vꝛbe ſeu in rure eēmus ſp vt reꝝ oīm. ita ꝛ ꝯſilioꝛum
magnā inter nos ſocietatē habuimus. Nullū tm̄ adhuc tp̄s fuit: ꝑter
mutuam inter nos ꝯuerſatōem. in quo officiū meū deſiderares. Vti
nā foꝛtune tue maneāt nec vllā indignā cōtumeliā patiaris. Sꝫ vbi
aliud reb9 tuis accideret. intelligeres quo in te aīo eēm. Vnū ē quod
maioꝛē in modū nō ſolū te rogo ſꝫ etiā obſecro. vt cū maxime te dili
gam. nō patiaris inuidoꝝ hoim ꝟbis nrām amiciciā diuelli. Et ma
gis apud te valeat ſocietas nrē amicicie: q̄ vſq̃ a puericia incepit. q̄
orō eoꝝ q̄ hoc tp̄e maxime ſtudent. quo nō poſſint amiciciā nrām in
termittere. Pꝛobo em̄ vt nō ſolū maneamus in amicicia ſed etiā hij
iudicemur: q̄ a nullo alio amoꝛe ꝛ beniuolētia vincamur

Quod nrē amicicie me ꝯmoneri facis: magnā certe volupta/
tē ꝑcipio. Iuuat em̄ ꝛ nrē amicicie remiſci ꝑoꝛis ꝛ oīm ſtudio
rū q̄ poſtea in etate adulta inter nos magno ꝯſenſu celebrauim9 Si
ue in re publica ꝟſaremur ſiue in ꝑuatis reb9 ſeu in vꝛbe ſeu in rure
eſſemus ſp vt reꝝ oīm. ita ꝛ ꝯſilioꝝ magnā inter nos ſocietatem ha/
buimus. Nullū tm̄ adhuc tp̄s fuit. ꝑter mutuā inter nos ꝯuerſatōeꝫ
in quo officiū meū deſiderares. Vtinā foꝛtune ſue maneāt nec vllaꝫ
indignā ꝯtumeliā patiaris. Sꝫ vbi aliud reb9 tuis accideret: itelli/
geres quo in te aīo eēm Vnū eſt qđ maioꝛē in modū nō ſolū te rogo
ſed etiā obſecro vt cū maxime te diligā: nō patiaris inuidoꝛuꝫ hoim
verbis nrām amiciciā diuelli ꝛ magis apud te valeat ſocietas nrē a/
micicie: q̄ vſq̃ a pueritia incepit. q̄ orō eoꝝ q̄ hoc tp̄e maxime ſtudēt
quo nō poſſint amiciciam nrām intermittere. Pꝛobo eī vt nō ſolum
maneamus in amicicia: ſed etiā hi iudicemur. qui a nullo alio amo
re ꝛ beniuolentia vincamur. Vale.

Quod noſtre amicicie me admones. magnā certe volup/
tatem ꝑcipio. Iuuat em̄ ꝛ nrē amicicie reminiſci ꝛ omni/
um ſtudioꝝ. q̄ in etate adulta inter nos magno conſenſu
celebrauim9 Sꝫ hoc male a te audio: q̄ neſcio q̄d de nrā
amicicia ſuſpicari ꝛ dubitare. ne ꝓb inuidis hoib9 labefactet. Quid

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

alij de hac re diiudicēt: nō ſatis ſcio. Ego ꝟo illā amiciciā q̃ ex honeſtis officijs cōtracta ſit. altiores puto radices habere: ⁊ firmiora fundamēta. ꝙ nō dico debeat. nā id q̃dem certū ē: ſꝫ ne poſſit q̃dem inuidia aut detractōe aliquoꝝ hoīm quaſſari. Quare ſi quā de meo in te aīo ſuſpitōem admiſiſti q̃ſo eam deponas. Nā cū ceteris in reb⁹ ſemel a me ſuſceptis ſꝑ voluerim ꝯſtans videri. tñ id maxīe in amicicia ſeruandū putaui. q̃d de me iudicatur⁹ ſis ꝓ tua prudētia ac bonitate proſpicies. Qđ aūt ad me attinet: dicam. Nūꝙ certe magis te ex aīo colui: ꝙ hodierno die. Pretermiſſis ergo huiōi ſuſpitōib⁹ finem faciamus ⁊ qđ ad me ſcribis ſtudeamus vehemēter vt oēs homines beniuolentia ac amore vincamus.

Ulta ſunt q̃ a me mg̃no ꝓſeq̄nda ſtudio cenſeam: ſꝫ nulli rei maiorē operam do. ꝙ vt oēs q̃ me amant plane itelligant ſe nō min⁹ diligi ⁊ obſeruari. Quid tibi vſu accidat: neſcio. cōcipio tñ bñ de te. Sꝫ vide ne opionē meam fallas. Turpiſſimū eñ eēt tuos non amare: a q̃b⁹ maxīe diligeris. Hoc q̄le ſit breue ꝯgnoſcam in cauſa pompinij: q̃ tu⁹ neceſſarius ē ⁊ ver⁹ amic⁹. Hunc ſi deſerueris nemo ex tuis erit q̃ a te nō abalienet. ſꝫ ego maxīe q̃ te ꝓpter illum amare cepi. Puto nō patieris nos mutare ſniam nec aliter ꝙ olim de te opinari. Facies eñ vno tp̄e oīm fere amicoꝝ tuoꝝ iacturam. q̄lem nōdū expert⁹ fuiſti. Qđ ne tuo vicio accidat. etiam atꝫ etiam rogo.

I cauſa pompinij iure defendi poterit: nihil omittā qđ in rē ſuā factuꝝ ſit. Sin autē minus erit neꝙ eius neceſſitudo neꝙ eius familiaritas: q̃ mihi vetus ē cū illo. plus ad me poterūt. ꝙ equitas ⁊ iuſticia. Qđ aūt oīū fere amicoꝝ: vt ſcribis. facienda ſit a me iactura niſi cōmodis illius obtēꝑauero. nō puto ad illā indignitatem peruentū iri vt quos ꝟtute ⁊ honeſtis officijs cōꝑaui. eoſdē recte faciendo amittam. quo ꝟo aīo ſi a me p̄ter ſententiam animi tui iudicatū fuerit. ſis eā rē laturus tuū erit iudicare: nam ꝙtū ad me attinet ego bñ de te iudico. Nec arbitror te ꝓ pōpinio q̃cꝙ niſi qđ bonū ſit et equū rogare. Hanc rem ⁊ quo aīo fui in omnes affectus. etiā ꝗ ſine cuiuſꝙ p̄cibus vltro eram illi preſtaturus

Poſtea quā togam a patre ſumpſi. nullam ego rē putaui maiori ſtudio cuſtodiendam: quam vt aduerſus eos gratus viderer: a quibus plurima: ⁊ maxima beneficia ſuſcepiſſem. Nolim igitur illis credas qui vt animum tuum a me remoueant. conatur tibi perſuadere: nunquam me habiturum tuis beneficijs gratiam. Ita enim vitam inſtitui vt ab his quibus aliquid deberem nunꝙ poſſem iure accuſari. Sꝫ qm̄ id maxīe opđ te ꝯtēdūt vt eis fidē hēas. ꝙ maxime velle vt te p̄ñte de hac re diſceptarem⁹. Niſi cū illos refellero vt ſe

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

factí ſuí peníteant.níhíl eſt quo ín ceterís reb⁹ velĩ míhí fidẽ haberí.
Quod ín referẽdís gratíjs ſp attẽtus fuerís. facís rem ⁊ tuís
maíoríb⁹ ⁊ te dígnam. Nec eſt qd alíter qſqꝫ adhuc míhí de
te retulerít.neſcío an tu male ab alío íntellexerís. an que ego ígnoro
Tu forte meíp̃o melíus ſcías. Sí ṽo alíquo ſígno ꝯiectũam facíes
me de tua nũc gr̃a dubítatuꝝ mallẽ híc ín pñtía quam lrís a te audí
re: qd ſí fecerís nõ ꝑmíttam te ín h errore díutíus eſſe

Etſí de meo ín tuos nccarios aĩo ſatís ꝓſpectũ tíbí ſít credaꝫ
nõ tñ poſſum facere.quín alíqd de meo ad te offícío ſcríbam
Gaudeo eñ tíbí oĩa facere cõía,q̃ a me ſumma cum voluptate geſta
ſunt. L.appuleíus hõ tíbí famílíarís cũ ví tẽpeſtatís ín portũ nr̃m ap
pulíſſet.eẽtqꝫ legũ ⁊ ꝯſuetudís patríe nrẽ ígnar⁹ ſíne íuſſu queſtoruꝫ
nrõꝝ merces: ex nauí ſuſtulít.q̃ cũ a publícanís íam íntercepte eẽnt
tp̃a res íã plane ad ꝯfíſcatõem ſpectabat. Nec dubíum erat qn ab ſe
ſubuerterẽtur.ſꝫ cũ íllíc forte adeẽ ĩn.cepí qſnã eẽt ꝑcũctarí: q꜡ poſtq̃ꝫ
íntellexí eũ ex tuís neceſſaríjs eẽ.ſtatím ad p̃torẽ acceſſí ígnorantíã
qꝫ hoís ꝑegríní allegauí.quo díe optínuí vt ꝯfíſcatío ſuſpenderetur
Poſtera vero díe cũ amícís meís acceſſí ad íudíces qbus a p̃tore co-
gnítío huíõí cauſe mãdata erat docuí nõ poſſe nrís legíb⁹ qd ꝑ ígno
rantíã cõtractũ eẽt tanqꝫ dolũ factuꝫ cõuíncí.multos habuí ín cauſa
tuí amící adíutores dímíſímus ítaqꝫ hoíem íllũ ſaluís reb⁹ ſuís a
quo melíus íntellíges quanto ſtudío vſus ſím ín ſuo ꝑículo. h líben
ter ad te ſcríbo: vt ſcías oẽs q tíbí amící ſunt.etíam a me colí

Pridem qꝫ lrẽ tue míhí darent᷑. L. appuleíus dílígẽter míhí
expoſuít te omní offícío atqꝫ beníuolẽtía ín ſe vſum eẽ. nec ꝓ
us cõquíeuíſſe: q̃ꝫ ſe reſtítutũ ín íntegꝝ vídíſſes. Ego ṽo ⁊ ſí maxíaꝫ
ex hís q̃ míhí retulít voluptatẽ recepíſſem.tñ magn⁹ amorís cumul⁹
ad p̃orem beníuolẽtíam acceſſít.cũ ídẽ poſtea tuís lrís ſígníſícarí mí
hí íntellexí. Amo eñ maxíe. L. appuleíũ.nã vtor eo famílíaríſſíme ⁊
eſt ea ṽtute atqꝫ modeſtía vt nemo ſít cuí nõ debeat ſuo merito cha-
ríſſímus eẽ. Cogíta ergo q̃ntífacíã: q꜡ nullũ a te offícíũ ſít ꝓ eíus de-
fenſíone p̃termíſſum.cupío alíqd accídere qd ín tuã rem nõ vllo pa
cto cũ tuo íncõmodo veníre vellẽ.ín q̃ re poſſem tíbí gratíam referre
Spero íntellíges níhíl a me vllo tp̃e maíorí ſtudío ſuſceptũ: q̃ꝫ vt g̃
tíã quam tíbí ímmortalẽ habeo re íp̃a ꝓbarẽ. Sí qd autẽ cognoſces
ín quo mea oꝑa poſſít tíbí ꝓdeſſe.íd maxíe ímpetratũ írí a te patía
rís vt quo ín appuleíũ nuper offícío vſus fuíſtí. eodem pro tuo íure-
velís me ín omnes tuos vtí

Quanqꝫ futuꝝ putaſſem vt ſtudíũ meũ ⁊ cura quaꝫ ꝓ tua ſa
lute ſuſcepí.magís ín te poſſet cumularí Sꝫ íncredíbíle eſt
quantũ ſínguli díes meo ín te amore abíjcíant. Nam poſtq̃ꝫ te ama

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Gaſperini

ri cepi. nullū tp̄s fuit in quo nō hoc de te cogitarē. ⁊ ſermonē de te ſe
pe hrē̄m. Si qn̄ aliquos tibi familares ꝯuenio q̄bus cū velim qua
prudentia ⁊ hūanitate ſis apud illos ꝯmemorare ſentio meū in te a
morē duplicari ⁊ lōge plusq̄ꝫ credi pt̄: meā in te beniuolentiā augeri
Quotiens ei mea in te bn̄ficia: q̄ quotidie ſūt maiora: aīo cōſidero.
ea res ꝓſtino amori meo tm̄ adducit: vt iā te magis: q̄ꝫ oculos meos
diligā Nullū itaq̄ꝫ mihi finē amandi te facio Nec aliud ē qd̄ magis
cogitē q̄ꝫ vt tibi ⁊ hoīb⁹ ſatis gratus videar. ſ ꝫ tāta ſunt in me merita
tantus tuis bn̄ficijs cumulus acceſſit: vt nō dico ad referendū grām
ſꝫ ne ſatis dicendū q̄ deni (meo iudicio) par tibi eē poſſim Illō āt ma
gis ꝓ tua natura. q̄ꝫ merito meo ꝯſiderabis quāto affectu atq̄ꝫ beni-
uolentia nō q̄bꝫ facultatibꝫ ad referendū tibi debitam grām magno
animo ac ſtudio paratus ſum.

Nimis in me officioſus es nimis grato aīo cū plura meis in te bn̄
ficijs attribuis. q̄ꝫ vere mihi attribuēda cognoſcam nullū em̄ eſt
tp̄s in quo nō maiorē grām attuleris quā prius a me acceperis: aut
nō aliquo tuo vel inſigni facto. vel egregio dicto meipm̄ āteceſſeris ſꝫ
hec ē tua hūanitas atq̄ꝫ ſūma in oībus rebꝫ modeſtia bn̄ficia: q̄ ab a-
lijs acceperis magnificare tua aut nulla aut peregrina putare. q̄ āt a
mor tuus q̄ meo iudicio ad ſummū ꝑuenerat: quotidie maior fiat.
plurimo certe gaudio leticiaq̄ꝫ afficior. q̄d em̄ pōt eſſe qd̄ magis me
in amicicea nrā delcēt. q̄ꝫ te nullū modū ei rei facere in q̄ null⁹ mod⁹
vnq̄ꝫ eſſe pōt Patior ergo facere illud iudiciū qd̄ de me feciſti. ſi mō
ea res ſit q̄ tibi ꝑſuaſerit nullū tuū in me beniuolentie oportere finēꝫ
conſtitui Quantū igit̄ animo concedere poteris. tantū me amabis.
Idem etiam ego de te facere propoſui ⁊ huic vni rei maximā opam
dare: vt nō minus a me amari te iudices q̄ꝫ ego tū multis alijs ſignis
tum his litteris vehementer a te diligi: atq̄ꝫ obſeruari iudicem

Cum te valde ſp̄ amauerim nunq̄ꝫ tamen magis optaui. quā hoc
ipſo tp̄e officioſus in re tua videri. Ita q̄dem rō negociorum tu-
orum poſcebat Nam niſi pedibus ⁊ manibus elaboraſſem vt melio
ri loco res tua eſſet. certe de tuis fortunis actū erat. Nūq̄ꝫ ſollicitus
de te eſſe deſtitui. donec oīa tua in tuto collocaui Cōueni amicos ſpō
ſionē pro te feci argentū numeraui cām tuam egi. ipſos deniq̄ꝫ aduer
ſarios tuos de oī ſpe ſua deieci multaq̄ꝫ que iam ꝑturbata ⁊ cōfuſa e
rant. labore meo atq̄ꝫ induſtria in ſedē ſuam ac loca reſtitui Is āt exi
tus cauſe fuit. vt oēs aduerſarij tui fracto animo. ⁊ magna cum in-
dignatione ex ipſo iudicio ac lite cederent. Sniām āt quam pro te
iudices tulerunt. per hunc tabellarium ad te mitto a quo melius q̄ꝫ
a me diſces. que a me tuo in negocio geſta fuerunt. hec tibi nota eſſe
volui: quo metus in te animus melius perſpcūs eſſet

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Epiſtole.

Sollicitudinē tuam ac ſtudiū quo in cauſa mea vſus fuiſti ⁊ laudo: ⁊ admiror: Sed longe magis ipſe animus quo ipſe vteris delcāt me. nihil ei videro qd̓ ad hanc tuam in me beniuolentiā addi poſſit. Utinam poſſit quantas hēo tibi grās. aliquando re ipſa referre: ſed hoc tibi perſuadeas velim. memoriam tuorum in me bñficiorū futuram ſempiternā: quantū ei aīo eniti potero tm̄ efficiam vt de nulla re ſepius cogitem que vt ea ſp̲ faciam. q̄ te velle atqꝫ expectare intelligam. Ceterū fortune aut īprudentie aſſignabis ſi q̇d erit in qno tuis īmortalibꝫ in me officijs quantum oporteat ſatiſfacere non videar

Libenter in omnibꝫ negocijs q̄ pertinere ad te cognoſco omē laborem meum curam atqꝫ ſtudium cōſumo. Neqꝫ hec a me ſcribuntur: vt velim vllam a te mihi gratiam deberi qui tuo merito iam dudum omnia debeo. Ita enim de me es meritus. vt nihil tantum ſit: quod pro te ſuſcipere ac profiteri non debeam. Si q̇d eſt in tua re quod a me fieri poteſt id abſolutum: ſemper a me accipias. Cogita nullam rem tam arduam eſſe quam non putem eſſe leuiſſimam ſi modo intelligam aliquod officium meū tibi prodeſſe. Fac igitur vt ſepe de rebus tuis ad me ſcribas. nec permittas me eſſe ocioſum. Tunc enim a te maxime diligi putabo. cum magnum aliquid quod in tua re ſit perſepe mihi impoſueris. Uale

Que ad me de tuo amore ſcribis vſitata ſunt et iam antiqua. Quando enim tp̄s fuit: in quo negocia mea pluris non feceris quā tua. Nouam tñ ſemper voluptatem percipio: quotiens de tua beniuolentia aliquid audio. Nec minorem animi iucunditatem ex tuis litteris percipio: ꝙ ſi de his rebus inter nos commētaremur de quibus ad me ſcribis. Non nego quin tua preſentia multum voluptatis mihi inferret. Sed neſcio quomodo euenit: vt noſtre cogitationes magis obtuſe videantur cum eoſipſos quos diligimus intuemur quam dum illis abſentibus eorum de nobis ſtudia ſermones et conſilia nobiſcum ipſi cogitamus. Puto hoc ideo nobis accedere ꝙ noſtri affectus habent aliquid maius: aut nobilius. quam noſtri ſenſus poſſint attingere. Poſſidentur quidem animo. vbi etiam ſunt recondite. Rem itaqꝫ mihi per gratam facies: ſi quotiens habebis cui poſſis epiſtolas tuas committere. ſemper aliquid ad me ſcribis. Totiens enim eſſe tecum videor quotiens tuas litteras lego. Nec permittam amiciciam noſtram eſſe ocioſam. ſi quid accidat in quo vel tua mihi poſſis opera prodeſſe; vel ego tibi mea. Uale

Gaſperini

Aminem hodierno tempore viuere puto qui me vno infortunatioꝛ ſit tanta eñi me circũſtant incommoda: vt nullũ ego illis exitum videam niſi quē moꝛs mihi attulerit. Nam ego ita miſer ſum: vt iam om̄ino habeat foꝛtuna vbi poſſit me ferire. Amiſi patriã in qua diu honoꝛe ꝛ dignitate floꝛui. Paternis bonis mihi interdictũ eſt. Socios quos in. r. p habueram. vis belloꝝ ciuilium aſſumpſit. Om̄s qui amici fuerunt aut perierũt: aut in eadē calamitate mecũ ſunt. Quid amplius reſtat mihi miſero: niſi vt tot malis moꝛte finē imponã. Crede mihi nõ ſolũ conſilio careo: ſed etiam amēs factus mihi videoꝛ. Releuabã olĩ mihi egritudinem animi aut aliquid legendo aut ſcribendo nũc aũt pꝛoꝛſus nulle artes ſunt. ꝙ me delectēt: deſidero maxime pñtiã tuaꝫ. Spero aut dolendo mecũ aut cõſolãdo: aliqđ ſolaciũ in tanto meroꝛe meo mihi afferes. Vix poſſet fieri: ꝙ pꝛudētioꝛ ſꝑ ac ſapiētioꝛ fuiſti: ꝗn aliqđ a te mihi eēt cõſiliũ quo minus acerbe oĩa ꝑferreꝫ. Qđ cũ ita potens cõtende vt huc accedas: aut ſi te occupatões detinent: aut ꝗđ ad me ſcribas. Putabo eñi vt cũ feceris mihi aliquam huic moꝛbo; ſi qua eſt ꝙ poſſit afferri medelã inueniſſe. Vale

Anto me doloꝛe littere tue affecerunt vt ego ipſe maxime conſolatione egeã. Nam vt ſꝑ in rebus letis noſtri ſenſus conueniebant, ita poſtea quũ illa perturbata atꝗ abiecta ſunt: ꝗbus diu inter ciues tuos floꝛueras nõ minoꝛem aĩo perturbatõem ſentio, ac ſi omnia rebus meis acceſſiſſent. quanquaꝫ ꝗđ poteſt magis dici meum. ꝗꝫ quod tuum eſt. Habes ergo me magis tuarum erumnaꝝ ſocium atꝗ participem. ꝗꝫ conſolationem. Sed vbi ea mihi vis ingenij eſſet aut magnitudo qua te poſſem aut litteris: aut pꝛeſentia mea conſolari, vno certe ꝛ eodem tempoꝛe aliquod auxilium vtriꝗ noſtrum ſimul attuliſſem. Verum nec per me ſatis valeo, neꝗ ad hanc rem idoneus magiſter fui. Quod facile poſſum hoc perficiam diebus pꝛoximis ad te accedam: ꝛ ſi dolendo meroꝛ leuatur: quamuis hoc genus conſolationis peralienuꝫ ſit, nihil in tuo doloꝛe minuendo pꝛetermittam. Interim autem conſilium aliquod a litteris ꝛ philoſophia mutuaberis ꝛ memoꝛ eris te marcum liliuꝫ eſſe. Cum enim fere omnium hominum qui hac noſtra etate viuũt vnus habearis pꝛudentiſſimus vel ſapientiſſimus, cogita quam id conueniat expectationi eoꝛum: quibus notus es te doloꝛe vinci. qui ſemper pꝛoſperam foꝛtunam modeſte tuleris. Hec a me non ſcribo Sed cum oculi multoꝛum in te coniecti ſunt, ſepe hominum ſermonem de te haberi audio. Ego ꝓ illud reſpõdeo nõ poſſe te nõ ſentire tãtã calamitatē ac iacturã reꝝ. Sꝫ tñ oĩa ꝓ tua ſapiẽ eꝗ aĩmo feras.

Epiſtole.

Neq̄ cōſiliū tibi deeſſe puto neq̄ remediū quo huic egritudini me
dearis. Facies ergo quod ego in hoc tuo dolore maximo cupio Sta
bis animo erecto ⁊ pferendo vinces fortunā que te prius vicit Si hoc
feceris maiorē certe gloriā ex tua victoria q̄ ex oībꝫ iacturā referes.

Tantis incommodis hoc tempore afficior: vt neq̄ auxi-
lium mihi ſit neq̄ ſpes neq̄ conſilium. Tu qui habes
quo hanc meam egritudinem poſſis leuare; fac ad me
ſcribas quamq̄ qd pōt eē. qd a te poſſit mihi in tātis ma
lis afferri. Exceſſit enim vis huius mali omnia ſtudia humana et
remedia. ⁊ eo loco res mee peruenerunt (vt qd aiunt) nec ipſa qdem
ſalus etiam ſi velit. poſſit me his malis eximere. Tentabis tñ ⁊ ſi
quid erit quo mihi poſſis opem aliq̄ afferre. nihil ex contingentibus
omittas. Narrarem hoc loco quo in ſtatu eēm: niſi ⁊ dolor me ppe-
diret ⁊ is eēs q fortunā meam ſatis noſceres Plura tñ ad te p lachry
mis ſcribere nō poſſum. ſꝫ tu officio tuo atq̄ pietate in me fungere

Vellem te poſſe aliquo meo auxilio: q̄ ꝯſilio iuuare. Que fa
cultas ſi mihi adeēt. certe nulla res meā in te beniuolētiaꝫ ac
pietatē impediſſet. ſꝫ poſtq̄ id qd maxime in tua aduerſitate opta-
bam a me nō pt fieri. id a te cōſiliū meū ſcribo: quo ego ſepe in rebus
meis aduerſus vſus fui. Cū em̄ aliqn in ſimili fortuna fuiſſē: vt aut
preceptis hoīm aut philoſophoꝝ aut ꝯſolatōe amicoꝝ dolorē meuꝫ
leuare nō poſſeꝫ. longe a cōſpectu ciuitatis ⁊ eaꝝ reꝝ qbus priuatus
fueram diſceſſi. Nā hee res ſolēt cū aſpiciūtur. nimis exacerbare aīꝫ
et reuocare deſiderium prioris fortune. Cepi igitr vitā in ſollicitudīe a
gere. Videbā multa q̄ natura pduxiſſet. ſuis rebꝫ ꝯtēta: nec ſibi in-
uidere. Cogitabam turpiſſimū eē homī q rōis ac diuinitatis parti-
ceps eēt nō poſſe ꝯſilio acqeſcere. Illud aūt eē nefandū putare ſe poſ
ſe pſtare inter hoīes: niſi rebꝫ ornati eēmus q̄ neq̄ natura ſui excel-
lūt ⁊ ad improbos vberius plerūq̄. q̄ ad bonos eueniūt. Cōfirma-
ui eqdem aīm meū his rōibꝫ atq̄ exempl'. At qui nulla prius rōe per-
turbatōibus meis remediū inueīre poterā ita oībꝫ curis leuatus fui
vt nō tm̄ merorē meū deponerē: ſꝫ etiā iudicarē me aliq̄to feliciorem
q̄ prioribꝫ opibꝫ tanq̄ aliquibꝫ impedimētis ad bn̄ viuendū exēpt9
eſſem. Si ergo volueris tecū attētius iudicare. nō video cur nō ſis
magna ex pte tot mal' tuis ac moleſtijs magnū aliqd remediū alla-
turus. Nam bn̄ de te ſpero ⁊ ſi paululū dolor iſte tuus ſe remiſerit:
tanto facilius his medijs vſuꝝ te iudico. q̄to magis ceteris hominibꝫ
virtute ac ſapientia preſtas

Eo res mee pducte ſunt. vt iam pluribꝫ incōmodis vite affe
e ctus ſim. q̄ vl' ipſi etiā inimici mei ſpare auſi ſunt non habeo
ad quē potius me ꝯuertā. q̄ ad teipꝫ qui valde amādo id feciſti. vt

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

ſolus in me conſolando magis apud me valeas. ꝙ̄ ceteri oēs amici. Nemo etiā eſt q̇ vel ſapiēter prouidendo: vel conſtāter defendendo plus te vno in hac nrā ciuitate poſſit Uidebis ergo q̄s exitus fortūe mee ſit Q̇s q̇dem ſpes mea in te ſolo eſt poſita. Suſcipe ergo hāc ꝓ me curā: ne aliq̇d inexꝑtum relinq̄s. Cogita ſi me potes eximere ex his malis q̇bus ſine fine diſcrucior. maiorem me tibi habituꝝ grām ꝙ̄ parentibus meis ex q̇bus vitam accepi Erit āt ea res tibi maxime glorie ⁊ honori. ſi potentiā: q̄ tibi eſt maxima a fortuna tributa. ad ſalutē amicoꝝ tuorum attuleris Propius ad deū certe nemo pt̄ accedere. ꝙ̄ his omnibꝰ ꝯſilio ⁊ auxilio adeſſe. q̇ non vicio: ſed hominum inuidia calamitate ꝑmuntur. Uale

ET ſi litteras tuas ſemper attente lego. tñ etiam ſine illis ſatis de tuo caſu admonitus eram Nō autem nō te officio me oꝑuenerim. nō mea culpa ſed tꝑis fuit Cupiebā em̄ ꝑoccupare lrās tuas ⁊ efficere. vt ꝑus te iuuari in his tuis moleſtijs aī tui ſentires ꝙ̄ audires Sed cum id malignitate hoīm ꝑfici nō potueri. curabo vt nō minori ſtudio te defenſuꝫ a me intelligas: ꝙ̄ ſi de mea ſalute ac de fortunis meis ageret Turpe q̇dem ⁊ nō ferendū eēt. ꝙ ego qui ſꝑ innocētes hoīes in eoꝝ cauſis defendi. paterer hoīem q̇ ſūma familiaritate ac bñuolentia mihi deuictus ſit. meo ꝑſidio: meaqꝫ ꝓtectiōe indefenſum eſſe Bono itaqꝫ ſis animo ⁊ tibi perſuade me potius omnia incōmoda perpeſſuꝝ: ꝙ̄ fortūas tuas ⁊ eam ſpē quam de me concepiſti relicturum. Uale

Maiora ſunt incōmoda mea. ꝙ̄ vt eis q̇ſqꝫ poſſit mederi Unū tñ hēo in his malis remediū ꝙ ea non ſunt a me diu perferēda Spero ꝙ mors me cito ab his ſoluet. Quid autem eſt ꝙ iam viuere me delectet. aut cui ſpei me reſeruo. Si enim homines ſimul inniterentur. vix mihi poſſunt aſſe auxilio. Sed hoc in his malis meis fruor ſolatio ꝙ ſine cuiuſqꝫ hominis inuidia vixi Nemo eſt qui infamiam obijcere poſſit. Quod ſi eorum ſimul is eſſe voluiſſem quibus maxime diſſimilis is eſſe ſtudebam. fortaſſis hoc loci non ꝑueniſſem. ſed eat res vt volet nunqꝫ me penitebit neqꝫ doleo. ꝙ bene faciendo multorum hominum animos contra me excitauerim. Ipſi videant ꝙ̄ iniqua ratione tot mihi caſus aduerſus eorum odio parauerunt. Componam ergo meipſum ⁊ ꝙ̄ diu mihi viuendum erit: cauebo ne virtutem: ſi qua in me fuerit. cum fortunā amiſerim Sentio non poſſe medium huiuſcemodi malis cōflictari. Nam eo etatis perueni. vt in proſperitate viuendi non multū poſſit mihi vita prolongari Nolui te erumnas meas ignorare: quaſi quid vnqꝫ iucundi in vita habui. ſemper mihi conſcius fuiſti

Epiſtole

Nhil minus putabam: q̄ȝ vt iſta etate in qua es tot mala
nunciares. Nunq̄ȝ iſta tibi eē vētura. quiſq̄ȝ potuiſſȝ mi/
hi ꝑſuadere. Nū em̄ memoria reputo nemini vnq̄ȝ te no/
cuiſſe. multis aūt vl' ꝯſilio vl' opibꝫ tuis te auxilio fuiſſe
maxime admiror ſi hanc fortune cōtumeliā ſatis cōſtanti aīo ferre
poſſis. Quis em̄ non moleſtū ferret ſe poſt multos labores ea etate
oīa turbulētiſſima experiri. quā decebat oīs ocīj ⁊ trāquillitatis por
tū eſſe. Cōpatior q̄dem tibi: ⁊ aliqñ acerbius huius tue calamitatis
indignitatē fero: q̄ȝ tuipē ꝑferremq̄ȝ moleſtius. niſi eā in te ꝟtutē ꝯg
noſcerē. que tibi ſatis ꝑſidij afferat. Nam quo aīo ſis cū ſupior vita
demōſtret. tū idipm̄ maxime ex tuis lr̄is cognoui. Recte em̄ iudicas
nullū malū oportere magnū videri. qđ breui futuꝝ ſit. Si q̄d ē qđ
aliquā animo acerbitatē afferat. id puto eē ꝙ mala q̄ nobis accidūt
non expectata fuerūt. quāq̄ȝ ꝓ tua ſapiētia illud iudico. nullū tempꝰ
fuiſſe in quo nō ꝓuideris in his rebꝫ fluxis exiſtere: qđ ſit firmuȝ aut
ſtabile. Uteris ergo his remedijs hoc tꝑe: q̄ multis annis ante hec
oīa cōparaſti. Quid tibi conſilij mei afferam. non habeo cū ipē in oī
bus rebꝫ meis tuo ſemꝑ vſus fui. Hoc q̄ȝ te maxime oratū volo: vt om
nia in bonis tuis numeres. Vale

Uam graue mihi ſit in ſenectute ꝓpter inopiā ſeruire. facile
potes ex te ⁊ alijs ꝯiecturā facere. Sȝ hoc inter nos refert ꝙ
tu pauꝑtate aſſuetꝰ es. Ego ꝟo cū in maxio ſplēdore ⁊ abūdantia for
tune ſꝑ vixerī. nō poſſum illud ꝑferre. Ceteris fortaſſe reꝝ ꝓſperaꝝ
memoria moleſtia ē ego ꝟo nō ſolū hoc malo crucior. ſȝ etiā cū huiōī
incōmodoꝝ nūq̄ȝ expꝫiens fuerim. eo minꝰ patiētiā poſſum hr̄e. Uti
nā in miſeria natꝰ eēm: aut q̄ȝ btē vixerim nō memiſſem. Uide quot
incōmoda me circūſtāt. Olim opes nedū mihi: ſȝ oībꝫ familiaribꝫ et
amicis meis abūde ſuppeditabāt. nūc ꝟo cogor ꝑſidiū ab alijs expe
tere. In ꝯſpcū ⁊ in ipis ocul' hoīm cū magna dignitate: vt noſti. ver
ſebat nūc aſpectū ciuiū meoꝝ nō poſſum ſuſtinere. Quid mihi credis
aīo eſſe. cū hoſpites meos q̄s aliqñ ſplēdide excepi nuꝑ ꝓpter pauꝑta
tē ⁊ inopiā meā nō audeā aſpicere. Pudet calamitatē meā ill' ꝯfiteri
Mendicare aūt apud eos q̄bꝫ ipē multa ſolebā erogare. nimis eru/
beſco. Eſt ergo mihi ſepe animus ignotas terras querere. vbi me in
ter non notos recondā. At certe niſi rebꝫ meis alius ſtatus ſit. breui
illud facturus ſum. ſȝ tu q̄ ſemꝑ oēm fortunā meā cōem tibi duxiſti
ſi quid habes cōſilio meo iuuabis. Vale.

Uid tibi conſilijs mandem. non ſatis habeo cui ꝑ diuturni/
tate malorum meorum non ſuppetit qualiter ipi mihi mede
ar. Paupertas: vt ad me ſcribis. ideo tibi grauis eſt. ꝙ non es aſſue
tus egere. Illud vero mihi nimis eſt moleſtum ꝙ eam ſpem amiſi:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

que dum vulnus recens erat finem malis meis cito ꝓmittebat. Tu aũt adhuc es in ea ſpe. a qua ego iaʒ excidi. ſed vbi te malis miſeriorem dicis facile ſic concedã: modo non neges me longe maiori paupertate premi: ꝗ̃ ego perferre poſſim. Si te poteſt ſocietas miſerie mee leuare. ſatis pſidij habes quãꝗ̃ ego nũꝗ̃ ſentẽtiã illoꝝ ꝓbauerĩ qui illud dicũt minꝰ vrgere mala q̃ multos ſocios habeant. mihi vero multo minora mala mea videnꝛ. ſi neminẽ ſociũ haberẽ hoc autẽ nimis male me habet ꝙ amici mei mihi nõ poſſunt auxiliari. ꝗ̃d ſis acturus melius diſces ab his qui animo trãqllo ſunt. ꝗ̃ ab homine cui fortuna cũ opes auferret. ſimul conſiliũ abſtulit. Illud poſſum ad te ſcribere oĩa ꝑus a te eẽ tentanda: ꝗ̃ a tuis diſcedas.

Vo in ſtatu fueris aut in quo poſitus ſim. nõ te puto ignorare. Illud aũt me ꝑturbat maxĩe: ꝙ neq; animꝰ neq; cõſilium eſt mihi quo poſſim me iuuare. Non ſum eñ ſic a natura inſtitutus vt dolorẽ meũ poſſim diſſimulare: nec ſub his p̄ceptoribꝫ educatꝰ vt pauꝑtatẽ meã fortiter pati poſſim. Nũꝗ̃ ſꝑare poterã ad hãc indignitatẽ ꝑuentũ iri vt iis opibꝫ deciderim q̃ magna ꝟtute ꝑte eſſent et oĩbus bonis ciuibꝫ ꝓdeſſent. Sʒ mea conſilia fortuna fefellit. Et illũ florentiſſimũ ſtatũ meũ in quo diu btẽ vixi. nõ expectata diſcuſſit. Credebã eñ aliqñ his aduerſitatibꝫ finẽʒ eſſe. aut qḋ trito ꝓuerbio dicit: tempus hoĩbꝫ egritudinẽ adimere. ſed vtrũq; falſum experior. Nã ⁊ ira fortune ſꝑ recrudeſcit: ⁊ quo diutius his incõmodis atq; moleſtijs conflictor. eo ſꝑ me deterius habeo. Pudor aũt in ꝑmis mihi obſtat. Nã ſi forte amicis meis me oſtenderẽ ⁊ meã cõfiterer inopiam: multa ab illis venirẽt pſidia. Tãta cõfuſio meũ aĩm tenet vt potius malim inopia perire: ꝗ̃ paupertatẽ meã detegere. Noſti ꝗ̃ durũ ſit homĩ nõ ignobili ⁊ q̇ ſit aĩo ingenuo. ſupplicare alteri. Vix q̇dem induci potui: vt has ad te lrãs darem q̇ mihi ſumme familiaris es. Sʒ tua fides ac beniuolẽtia oẽm meam cũctatõem diſcuſſit. Tu ꝓ noſtra amicicia etiã atq; etiã videbis ſi quid erit in quo apud noſtros amicos iuuare me poſſis. Illud enim pre nimia verecũdia facere prohibeor. Vale

Agi nuper litteras mihi a te miſſas ex quibus magnam ſane perturbationem accepi: ſed tibi ſubiraſcor ꝙ tarde ad me de ſumma inopia tua ſcripſiſti. Nam iudico ſi hoc ad me tempeſtiue reſcriptum fuiſſet cum amicis noſtris operam dediſſem ne tam grauis ⁊ moleſta eſſet tibi paupertas tua: ſed vt video ⁊ ad me ſcribis. pudor fuit tibi impedimẽto ⁊ eſt cõmune nobilitatis vitium: ꝙ non minus graue ſibi eſt alteri propter inopiã ſupplicare. ꝗ̃ egere: Tibi ergo imputabis ſi amicis ignorantibus diutius ꝗ̃ oportebat hanc moleſtiã perpeſſus fuiſti. Quod inſtat curabo, ne in poſteꝝ ſis

amplius in his incõmodis in qb⁹ adhuc fuiſti. ideoq; tãta modeſtia ꝑ
ficiã: vt neq; tibi verecũdiã vllã incutiat. neq; amicis negligentiam.
Mitto ad te pauculas pecuniolas donec meli⁹ ꝑ me ꝛ amicos nrõs
prouidebit. Noli q̃ſo de amicis tuis deſperare. Ego vt de meipõ di
cam cõſtitui vt nullo pacto me abũdante. vlla te reꝝ familiariũ ino-
pia laborare ſinã. Idem oẽs qui te ꝑus amabãt: ſentire de te iudico.

I vicio meo: quod multis accidere video. ad inopiã redact⁹
eſſem. aliq̃nto fortunã meam eq̃ori animo ꝑferrem. ſ; cũ om-
nia p̃ter mea ſtudia bñ multis faciẽdo aduerſa ceciderint. non ſatis
poſſum acquieſcere. Nunq; inducere aĩm potuiſſem vt ab illis male
acciperer. in quos ego ſemꝑ frugi ac liberalis fuiſſem. q̃ a me extant
in ciues nrõs bñficia ꝛ officia. ſatis noſti. Qualiter ꝟo in me gͣti fue
rint. hoc tꝑs maxie docuit. Cũ em̃ hoĩes quos mihi ꝑ cõi ſalute ini-
micos fecerã in me cõſpiraſſent. ſubordinaſſentq; iudices. ꝛ falſos cõ
tra me teſtes inſtruxiſſent. quis meoꝝ ius meũ defendit. Aut q̇s tue
ri dignitatẽ meã voluit. Sed merito illud euẽire ſentio: vt illos in-
gratos experiar. in qb⁹ diligẽdi nulla de me rõ habita fuerat. Scio
em̃ ac veꝝ eſſe intelligo qd̃ in veteri ꝓuerbio eſt. oẽs q̇ alioꝝ cauſa in
laqueũ incidũt ſuo ꝑiculo ſe abſoluere. Quod ſi res mihi in integrũ
rediret. facerem ꝑfecto ꝙ vicẽ hãc dolorent. Interim ego penam pen
do. ſed hoc nihil ad eos. Scripſi hoc ad te. nõ quo in re deſꝑata tuũ
cõſilium ac ꝑ̃ſidiũ expectem. ſed q2 leuare dolorẽ mihi videor. quan
do de meis incõmodis tecũ loquor. Vale

Non de re noua ad me ſcribis: nec mihi ignorata. Quoti
ens em̃ huiuſmodi fortune indignitatem credis ꝛ meip-
ſum ꝛ item alios ſepenumero ciues ꝛ graues ꝛ egregios
preter bonum ꝛ equum ſuſtinuiſſe. Quãq; hec calamitas
noſtra nihil ad tuam: tñ ſit: neſcio quomodo. vt mala que in ciuita-
te ſunt vſitata: nos minus premant. Malo tamen ſapientia tua hu
ic perturbationi intuearis auxilium. quam a vulgari conſuetudine.
Nam illud ſcio futurum: vt nulla res magis tuam egritudinem le-
uet: q̃; ꝙ nihil horum tuo merito tibi acciderit. At longe ſententiam
in qua modo es mutabis. ſi maiorem de moribus tuis q̃; de turba-
tione que adhuc recẽs eſt. rationem habueris. Nõ vero in re deſpe-
rata nec ꝑ̃ſidij nec cõſilij cauſa ad me ſcribis: ſed quia iuuat te de in
cõmodis tuis mecũ loq̇ facis rẽ iter amicos vſitatã. Idẽ ego facere ſo
leo. q̃tiẽs aĩo diſcrutior. Maiorẽ q̇dẽ ꝑtẽ moleſtiaꝝ meaꝝ ꝟõ poſuiſſe
mihi videor. cũ amicis meis oẽs ꝑturbatõez apui. Hoc gaudeo plimũ
ꝛ tibi grãs hẽo. ꝙ ex mltis delegiſti. apd̃ quẽ cũas tuas depoẽres. nã
tũ plib⁹ alijs ſigniſ cũ et iſto me valde a te amari iudico. Ceta q̃ ad ꝯ
ſolatõez tuã ꝑtinẽt. tuipẽ meli⁹ vt ſpo tua ꝟtute q̃; meis lris ꝑſpicies

Nullũ inopie mee finẽ aut pſidiũ futuꝝ ſpꝛem. nihil tã du/
rũ eẽt in hac mea fortuna. qḋ nõ magno ⁊ incõcuſſo aĩo per/
ferrem. Sʒ cũ nulla pꝛſus me ſpes habeat. quid ẽ ꝙ in vita diutius
manere cupiã. Solebã annos meos a die natali ſepe nũerare vt itel
ligerẽ qꝫtũ tp̃s ſcḋm naturã mihi reſtaret. Tũc maxie viuẽdi cupi/
dus erã. qꝛ tũc nihil erat cur vitã accuſarem. Nũc ꝟo nihil mihi ꝓlẽ
xius annis videt. Alij morbos ac mortẽ magis timẽt. qꝫ ſapiẽti cõ
ueniat. Flent in tẽpeſtate ⁊ cupiũt reb amiſſis. ex naufragio euade/
re Si ꝑcuſſoꝛ telũ iugulo admouit. miſerabiliter exoꝛãt: vt vite ſue
miſereat. Ego ꝟo q̃ iſti hoꝛrẽt. iã deſiderare incipio. Nec aliuḋ ma/
ius inter moleſtias meas notũ eſt mihi. qꝫ vt cito extiguar Sʒ quid
hec ad te ſcribo. qui me niſi dolẽdo mecũ nõ potes iuuare At hoc vno
miſerioꝛ ſum. quo etiã te miſeꝝ video. Qḋ me diligis nõ paꝝ affert
mihi inter has moleſtias ſolaciũ: ꝙ aũt ꝑter illũ doloꝛẽ quo afflige
ris etiã te in ꝑtem doloris mei trahã. nimis egre fero. ſʒ ꝓ tua mode
ſtia q̃ ſumma eſt. fortiter egritudiem meam feres. Vale.

Quid ad te ſcribã neſcio qꝛ ita ꝑturbato aĩo ſum vt neqꝫ rõ ne/
qꝫ ꝯſiliũ in me ſit vllũ. Male eñ alteri p̃t conſulere. qui ip̃e
maxio ꝯſilio indiget Qḋ poſſem facile tibi p̃ſtare hoc polliceoꝛ Do
lere tecũ pariter: ⁊ accuſare fortunã. que nr̃as res aduerſas ꝓ debitis
addit. His ergo remedijs poſſum te iuuare. ſi ea ſunt appellanda re
media. q̃ aĩʒ egrotantẽ incurabilẽ reddũt. Mallẽ tñ potiꝰ ad tuã ꝟ/
tutẽ recurreres qꝫ exẽpla hoĩs amẽtis vtereris vt ego remediũ quod
nullũ ex ip̃o video: ex te qui ſapiẽtioꝛ es poſſim. Nullus eñ hodie
viuit qui facilius huic moꝛbo meo qui iam ab initio inueteratꝰ ẽ fa/
cilius quam tuipſe mederi poſſit Quod ſi feceris duos ſimul vno et
eodem remedio curaueris

Uo me credis aĩo eẽ: cũ fortunas meas ab oĩb amicis deſti
tui intelligo. q̃ res ita me ꝑturbat: vt mihi ip̃i immutatꝰ eẽ vi
dear. Nõ expectabã vt qui officio meo illos iuuiſſem Nũc ſimul ab
his oĩbus deſtitutus eẽm: ſed he ſunt nr̃oꝝ ciuiũ artes: cũ res nr̃e ſe
cũde ſunt oĩa vltro polliceri: certare ꝟbis de ſumma beniuolẽtia: de
fide de cõſtantia cũ his qui nos ꝟe amãt. Si ꝟo vẽtos mutatos eſſe
videant: rõem fortunaꝝ ſuaꝝ ac liberoꝝ potius qꝫ amicoꝝ hũanam
eẽ dicũt Nihil de ãtiq̃s officijs nil ḋ bñficijs acceptꝫ cogitãt. At q̃s ſi
ne ꝑiculo tueri poſſent facile patiũt a ſe deſertos eẽ Nec te admouere
p̃nt ſi pꝛudẽs es: ne dũ tue res adhuc ſunt ꝓſpere: huiõi amicos tuo
incõmodo tibi ꝯpares. Nemo te melius p̃t docere quid ſit hoc tẽp̃e
cauendũ: qꝫ ego qui meo periculo pꝛudẽs fcũs ſum

Mallem incõmodis alioꝝ: qꝫ tuis admoneri qui ſꝑ me valde
amaſti. Sed poſtea qꝫ res iſte ſe hñt vt qḋ mĩme optabã: ſis

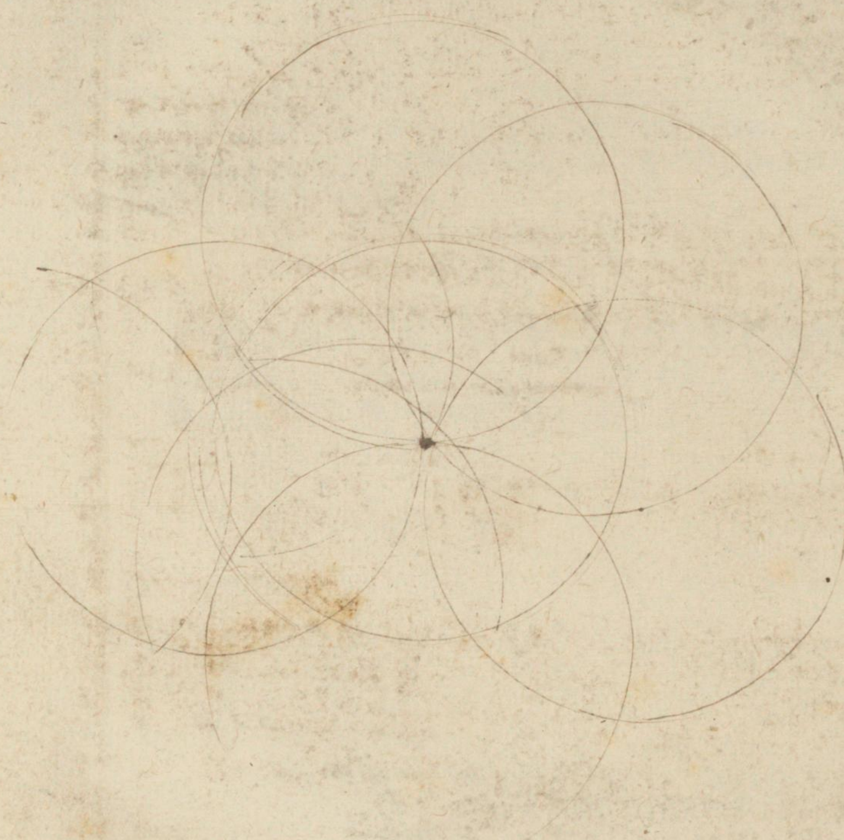
Epiſtole

ab amicis tuis deſertus qui a te ſepenumero defenſi fuerunt: cauti/
or in rebus meis ero nec maiorem ratione amicoꝝ habebo. quã com
modoꝝ meoꝝ. Qđ ſi hoĩes ea integritate vite: ⁊ conſtantia eẽnt qua
olim fuerunt. nulla arbitror tanta incõmoda q̃ ꝑ amicis eẽnt fugien
da. Nunc vero cũ in amicicia vtilitatẽ ꝓpriam aut delectatõem ali/
quã magis q̃ honeſtatẽ ſeq̃mur: oĩa videtur mihi ad tpa in quibus
ſumus referenda. Illud aũt cauebo ne quis amicoꝝ vincat me ſua be
niuolentia aut officio. At ſi illud mihi accidet vt ab aliquo me vere
intelligam amari. Nullũ ego modũ officijs meis aut amori meo in
illũ faciam: ſed ne ab oĩbus te deſertũ eſſe iudices. ego: quez forte in
numero amicoꝝ nõ habebas: polliceor tibi opam meã ⁊ qđ illi nõ ſi
ne ſcelere neglexerunt ego patus ſum defenſionẽ tuã ſuſcipe. Tu vo
admonebis quibus adiumentis opus tibi ſit. ⁊ ego neq̃ pecunia ne
q̃ conſilio tibi deero. Vale.

Finit Gaſperini pergamenſis oratoris clariſſimi
ſuauiſſimaꝝ epiſtolarũ opus Anno dñi. xcvi. vi
Julij Per me Jacobũ de Breda:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

c cc ccc cd
10 20 30 40

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 46